

LYŠKÁNORA 133

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Sečen 1092 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Návrat do Kardamu 1072, třetí část * Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Dobrota má svoje meze...“

Julían Chrpa

„...Uděláme kruhovou obranu...“

Jorchen Kierke

„...A kterým směrem?...“

Balvan Hruška

Návrat do Kardamu 1072, třetí část

Ieronýmus

„Hele, Gerllode, kolik to teda stálo?“, zeptal se Zoltar, když šli všichni probouzejícím se městem k pevnosti. „Ten rozpočet jsme asi přešvihli, co?“. „Ne, patnáct zlatých, co jsme dostali na útratu, fakt nestačilo. Něco přes sedm set stovek to bylo. Ale čekal jsem snad i víc, tohle mi nepřipadalo nějak moc přestřelený“. „Tak snad to z nich vyrazíme“, řekl Zemikosa s pohledem upřeným na vysokou zeď pevnosti, umístěné na skále nad nimi. „Pojďme“.

Místnost byla tradičním přijímacím sálem hlavy kanceláře pro ochranu státních aktivit. Tady už sedával ne jeden vůdce Nurnské družiny a potil se před zraky jednoho z nejvlivnějších mužů mocnářství. Někdy s dobrým, jindy s hubenějším úspěchem tu vyjednávali o odměnách za služby, které po nich byly vyžadovány v zájmu koruny. Jindy se káli a s obavami přijímali výtky, to když

Nurnská družina provedla nějaký přehmat či přímo průser. Osazenstvo místnosti se v těch dekáдах měnilo, ale místnost sama zůstávala až na malé obměny v podstatě stejná. Rozhodně měla stále za cíl vyvolávat v návštěvníkovi stejný dojem podřízenosti. Příchozí byl vždy proti oknu, dobře osvětlen. Proti sobě měl nejen světlo, ale i velice pevný a těžký kancelářský stůl, za nímž seděl ten, kdo návštěvu přijímal. Jeho tvář zůstávala v přirozeném přítmí. Jak tak Gerllod se Zoltarem stáli na koberečku uprostřed místnosti, Homandur, který je přivedl, představil oba jmény a pak i muže za stolem jako Kaspicha Mrauze, jmenovaného řízením Kanceláře. Mrauz byl urostlý muž s poněkud bledýma očima a tváří bez výrazu. Zoltara napadlo, že takhle nějak má vypadat správný špion. Vedle stolu bylo ještě jedno nízké, velice pohodlně polstrované křesílko, kde byl rozvalený ještě jeden, pohrdavým úšklebkem obdařený, muž, oděný v součástech gwendarronské vojenské uniformy. Tím, že nebyl krytý stolem, dával na odiv svoje dokonale vyleštěné vojenské boty. Pohrával si nervně s nějakou drobnou věcí v dlani. Gerllodovi představen nebyl, což bylo zvláštní a krajně neslušné. Homandur se posadil stranou od Gerlloda se Zoltarem a Gerllod slyšel, jak jim úřední sluhové nesou také něco k sezení. Gerllod seznal, že budou usazeni na prosté sice, ale přece jen normální židli s opěradlem. Vzhledem k přijetí, jakého se jim zatím dostalo, podvědomě očekával, že jim přinesou ne víc než třínohý štokrta na dojení koz. Gerllod, rukama z nervozity zpocenýma, sáhl za kazajku a vyndal svoje oslorohé papíry. Zoltar Zemikosa proti němu vypadal

jako ztělesnění klidné myslí. Usmíval se s výrazem někoho, kdo je přesvědčen, že se mu nemůže nic ošklivého stát a že i když si třeba neužije žádnou švandu, tak přesto jistě všechno dobře dopadne. Na něj triky Kanceláře nepůsobily. Říkal si v duchu, že by bylo dobré možná v rukávu nechat nějakou tu kartičku. A doufal, že Gerllod myslí stejným směrem a že ty zatracené papíry s hlášením, co na lodi sepsal, nechávají prostor k mlžení. Homandur jim už v předpokoji naznačil, že k nim chová osobní obdiv a že je jejich spojnecem v dané věci, ať už se stane cokoliv. V tu chvíli seznali, že to tu zavání politikařením. Nicméně Homandur se také oháněl slovy o prospěchu království, který má přednost před prospěchem jednotlivců a Gerllodovi teď tahle slova zněla v hlavě.

„Dostali jsme informace o vaší průzkumné cestě do oblasti kardamské“, začal bezvýrazným hlasem Mrauz. „Bylo mi řečeno, že jste se v pořádku vrátili a že hodláte podat závěry vašeho průzkumu“. Gerllod se nadechl a začal po vojácku dávat raport: „Gerllod Moskyt, setník, Eriadinni, teda pardon, Erennini štitonoši, hlásím příchod z kardamské mise“. Zoltar otočil oči v sloup a muži za stolem potlačili smích. Ale Kaspich Mrauz rychle nasadil uznanou masku a pokýval hlavou. „Inu, armáda“. Z jeho úst to ovšem neznělo úplně obdivně. Ale pokračoval neutrálním tónem. „Mám tu nějaké záznamy od mého předchůdce. O vaší cestě, na kterou jste byli vysláni. I o nepokojích, které vypukly nedávno v Therfastu a okolí“. Gerllod si se Zoltarem vyměnili poplašený pohled. „O výši odměny pro vás v případě, že vaše informace budou shledány užitečnými a vaše mise uznána úspěšnou“. Zoltar se podíval stranou na Homandura. Jeho tvář byla nehybná jako z kamene. „Vaši zprávu podáte v písemné podobě?“. „I s ústním vysvětlením“, řekl Gerllod. „Před komisí. Se zápisem“. „My jsme komise. Zápis nebude. Tak jako celá vaše mise i tahle schůzka je neoficiální“. Gerllod polkl a hodil to za hlavu. „Předešlým bych chtěl zdůraznit, že zprávy jsou zásadního významu. Týkají se celé jižní hranice království“. „Závěry si udělá komise sama“. „Tedy...“, začal Gerllod a přemýšlel, odkud to načnout.

„Rád bych jednal naprosto otevřeně, pánové. Celý průběh naší výpravy jsem sepsal v jednotlivých bodech“, začal a papíry se mu najednou z potíciích se rukou rozsypaly pod židli. Zoltar mu je ochotně začal pomáhat sbírat. Muž s pohrdavým úšklebkem se zašklebil ještě radostněji a v dlani obracel svou hračku. „Tedy, zaprvé, první úkol, průzkum města Kardamu...“, supěl Gerllod a tvář Kaspicha Mrauze se zračila nudou.

„Ale peníze vám teda dali?“, zeptal se Menhorian Blathel. Gerllod jevil známky rozčarování a frustrace. „To jo, dali nám ještě o něco víc, než bylo za tuhle fušku, tu první část našeho úkolu, domluvený“. „To si myslím, že je práce toho Homandura“, řekl Zoltar. „Tajný fondy, to je jasný. Tam se ledacos schová. A na hospodaření s tajnejma fondama sesadili i Molena Varžice, na to dám krk“. Gerllod kroutil pořád nevěřící hlavou, když pokračoval: „Vzali si od nás mapu Kardamu, tu skutečnou, od Věrný Ratolesti, ne tu armádní čmáranici. A vyslechli si všechno, všecičko. Tvářili se přitom náramně zdvořile a přiměřeně pozorně. A nakonec nás pěkně vyprovodili. Ten Mrauz nám dokonce podal ruku a pokusil se o něco jako úsměv“. „A řekli, že už nás k tomu dál nechtěj?“, ujišťoval se Blathel. „Že to pro nás tímhle končí. Armáda si to přebere“. „A to jako proč, dyť jsme byli dobrý, ne?“, durdil se Dwany. „Výkonný, spolehlivý“. „Jo“, zamyšleně přitakal Gerllod. „Jenže věci se nezměnily u nás. Změnily se u nich. Tihle nám prostě nevěří. Neznají nás, nechtějí se spoléhat na nějaké reference od Kallesteho. Pro ně jsme už moc cizí a nedůvěryhodný nástroj. Co je pro ně nějaká Nurnská družina? Armáda je jim prostě bližší“. „Ale ty důvody, proč do Kardamu poslat Vrchovce a proč jim dát vůdce, to přece bylo správně. Když tam půjde armáda, tak se ten uzel bude rozplétat z nesprávného konce“, řekl Blathel. „Varžic se toho nebál, ten důvěřoval těm, kdo sloužili pod Kallestem. Znal celou tu historii státních zakázek pro Nurnskou družinu“. „Jenže Varžic je pryč“. „Pryč“, potvrdil Gerllod. „Moje jméno tedy nepadlo?“, otázal se Derfler Malovec. „Padlo, ale neprojevovali o něj zájem. Pokusil jsem se jim potvrdit úspěšné plnění

plánu na využití víry v Patrony, ale rázně mě odmítli s tím, že Gwendarron nemůže podporovat jedno z mnoha náboženství na svém území a že Patroni mají stejné postavení jako jakákoli jiná náboženská obec v Gwendarronu. Zato si Mrauz nechal poslat pro Nunváře Pilatuša. Mají s ním zjevně velké plány. Pilatuša tam úplně ožil. Už se vidí zpátky ve stolci starosty, až GKA dobude Kardam. Ale komu tam bude šéfovat, to je mi záhadou“. „A co to naleziště traskavý Hlíny? A co Roura, a co ten zdroj pitný vody na západním pobřeží? Co hlavní shromaždiště u Demuisova oudu? Co jejich schopnosti vyvolávat nemrtvé? Co jejich ochočený psi, o obrech nemluvě?“, vyhrknul Lipi Hopkal. Mrzutý Gerllod mávl rukou: „Tohle oni vnímali jen okrajově. Mrauz se asi cítil zavázán nám za informace zaplatit, ale bojím se, že jsem se s tou zprávou hmoždil úplně zbytečně. Skončí to někde v šupleti“, zavrčel. „Až tam pošlou oddíly, tak se jejich velitelé budou divit. Nebudou mít ponětí, do čeho jdou a skončí to zle. Úplně zbytečně“, zopakoval. „A to, že říká, že to území je Gwendarron, tudíž ho dobyde GKA a že bude následně dosídleno Gwendarronci, dyť to je cesta do pekel!“. „Prosim tě, Gerllode, vždyť ze začátku jsi mu na to říkal -výborně-, jsem myslel, že ses pomát“, upozornil jej Zoltar. „Pomát, no v podstatě má pravdu, je to Gwendarron, ale musíme na to přece jít tak nějak s citem“, zachmuřil se Gerllod, a snažil se nevnímat Malovcův pohled. „Hele, ale všimnul sis, co se stalo, když Mrauz četl z papíru o věži Racek?“, zeptal se zasněně se usmívající Zoltar Zemikosa. „Jak se zatvářil Homandur?“. „No, něco tam proběhlo... Připadalo mi, jako by Mrauz před náma propíchnul něco, co neměl“, snažil se vzpomenout si Gerllod. „A to něco byly peníze“, kývnul Zoltar. „Mrauz konkrétně řekl: A co ty peníze z Věže Racek? Pak se podíval na Homadura a neslyšně vyslovil něco, co mi připadalo z pohybu úst jako: čtyřicet? A všiml sis, co udělal Homandur?“. „No, neodpověděl“. „Nejen. S kamenným ksichem maličko zavrtěl hlavou. Tohle nebylo jen tak. Mrauz už pak honem navázal hovorem o něčem jiném“. „O něčem takovém nám teda nikdo neřek, ani Varžic, ani Homandur“,

připomněl Blathel. „Je to důvod se tam vrátit? Vždyť ty prachy mohli dávno odnést skřeti“, zeptal se Lipi v obavách a v naději zároveň. „Počkejte, bude toho víc ke zvážení“. „Poslyšte“, přerušil je nervózně Zmrzlej. „Začínám si myslet, že tohle je dost nezdravé prostředí pro mě. To přijetí u vašich zaměstnavatelů zjevně nedopadlo tak, jak jsme si plánovali. Jestli jste na mojí straně, pomozte mi někam se uklidit. Hlavně mojí ženu a syna. Cítím, že mi tu hrozí nebezpečí. A je tomu nechci vystavovat“. „Žádal jsem pro tebe nějaké důstojné ubytování“, řekl rozmrzele Gerllod. „Ale vymámi se mi“. Přímochař Zoltar dodal: „Přej nechápou, proč by měli zařizovat bydlení nějakému lykantropovi, ktere je přímo nepřátelské vůči Gwendarronu“. „Tak to ale přece není“, snažil se rychle situaci zmírnit Gerllod. „Jsou úplně mimo obraz, to je celý“. „Potřebuju se schovat, hned“, opakoval Zmrzlej. „Raději levný hostinec, než něco komfortního“. Blathela napadlo, že Zmrzlej nemá naprosto vůbec žádné vlastní peníze, je ve všem závislý na Nurnských. A jeho novorozený syn také. Elf dodal: „Nejlepší by asi bylo, kdyby ses ukryl u nás ve vsi“. Gerllod povytáhl obočí. Tohle už znamenalo vložit ruku na kama a spolehnout se, že nezačnou žhnout. „Hele“, poznamenal rozverně Jorchen, „Ale nemaj tam v tý jejich hospodě moc levno, co jsem si tak stihnul všimnout, tak se na to připrav“. Zoltar s Blathelem a i Jorchemem byli jednoznačně pro, vzít Zmrzlyho s rodinou do Liscannoru a Gerllodův váhavý odpor po chvíli zlomili. Gerllod rozvážil, že když už Zmrzlyho rodina bude v Liscannoru, bude nejlepší mít je pod přímým dozorem. „Budete bydlet u mě v domě“, rozhodl. Moje žena pomůže se starostmi o dítě. Jako obvykle, žádné rozpory nepřipouštěl a ani nezazněly. Pojedete s nimi: ty, kývl na Jorchena. „Já tam netrefim!“, ohradil se Kierke. „A ty“, řekl k Blathelovi. Ten pokývl hlavou. Odjeli na narychlo pronajaté bryče, poněkud přetížené. Gerllod a ostatní čekali před Agerrem, z něhož po třech marných hodinách vyšel Pilatuša v čestném doprovodu vojáků. Byl jako vyměněný a blahosklonně řekl Gerllodovi, že jej již nebude potřebovat, bydlí v Agerru a má přidělené svoje povinnosti. To slovo řekl s

takovou nonšalancí, že bylo Gerllodovi jasné, že leda tak točí palci. Pilatuša dodal, že jestli má Gerllod nějaké další požadavky, ať se obrátí na Kancelář. Celkově vypadal, jako když se už vidí zpátky v úřadu a druhá a poslední jakžtakž srdečná věc, které se od něj Nurnští nadáli, byla, že se rozloučil objetím s Lipim Hopkalem se slovy, že na společně strávený čas určitě ani jeden z nich nezapomene. Ha ha. Když s povzneseným výrazem v utvívém doprovodu stráže odešel, měl Gerllod dvojnásobný pocit, že s ním někdo bezostyšně vyjebal. „Takže... konec...? Konec výpravy?“ řekl Dwany. „Větší část peněz jsme měli dostat za úkoly, které ještě nejsou hotové“, připomněl Zoltar. „A to, že jsme ty prachy nedostali, i když to máme skorem pokupě, to mě na tom neskutečně sere“. „I proto se mi to zatím moc balit nechce“. Gerllod se na chvíli odmlčel a stáli tak v malém, tichém hloučku. „Hele, poslyšte, je teprve něco po poledni. Nechcete se projít? Kousek na jih od Nurnu je takovej kopec...“.

Vylezli na kopec. Hora to nebyla. Na dohled byla městská brána a od ní se okolo kopce táhla obloukem cesta k jihu. Od moře vála svěží bríza a pohrávala si s barevnými pentlemi, kterými bylo ozdobeno slaměné kolo, zavěšené na vysoké žerdi. Okolo běhaly a křičely malé děti. Vylézt nahoru je stálo i s cestou skrze město dvě hodiny a teď funěli. Ne tolik, jako ve strmých kopcích Kozlých vrchů, ale výstup to byl. I když, před nimi se někomu na vršek kopce podařilo dostat i trojici vozů. Byly tu asi kvůli slavnostem jara, které tu zjevně včera probíhaly, soudě podle výzdoby, zbytků táborových ohňů a zdupané trávy. Hobití předák s barevným šátkem kolem krku si je drze prohlížel. Jeho děti už neběhaly jen tak kolem, stály jim u nohou, šťouraly se v nose a opatrně na ně sahaly. Další nedefinovatelné množství hobitů se potloukalo kolem. Chlupatí, statní poníci, byli vypraženi a popásali se. Zatím se nechystali odjet. Starý hobit vyřezával cosi z kusu větve a z jednoho z vozů se táhl tklivý ton gulí. Ale Gerlloda zajímalo hlavně něco jiného. Mohyla na nejvyšším místě kopce. Byla stará, složená zjevně z velkých kamenů, pokrytých drny,

kteří časem splynuly v porost trávy, píru a býlí. V základně měla šířku okolo sedmi metrů, na výšku slabých šest. „Kam putujete?“, zeptal se dobrasrdčně Grendal. „Možná na sever“, hobití předák vyplivl stéblo, které žvýkal. „Anebo na jih“. „Na jih nejezděte“, poradil mu Zemikosa. A zkoumal přitom, kde začít s rozebráním mohyly. Jemu samotnému se do toho nechtělo, ale někoho by rád zaúkoloval. Grendal se toho ujal, ale sotva dal stranou druhý kamenný butr, už bylo okolo něj tucet hobitů, hobitek v širokých sukních až na zem a ještě násobně více hobitů. „Máte na to povolení?“, zeptal se jeden z hobitů. „To se smí?“, otázal se jiný. Ale Gerllod tohle zrovna uměl. „A vy máte povolení tady vegetit? Odkud jste?“. Jeho povělů rozdvávání navyký hlas na hobity účinkoval. Ti se stáhli do slovní defenzivy a argumentovali tím, že jeden z nich, nepochybně někdo schovaný na voze, má domovský pobyt v Gwendarronu. To byla voda na Gerllodův mlýn a začal hobitům vyhrožovat všemi možnými sankcemi, které na ně může seslat, jestli odtamtud ostřelhlbitě nevymáznou. Ale i hobiti byli praskaní a pochopili, že Gerllod a jeho kumpáni hodlají s mohylou tropit nějakou rotyku. Takže se záhy domluvili na tom, že hobiti pro Nurnské mohyly rozeberou. Že to bude na Gerllodovu zodpovědnost a že za to dostanou zapláceno. „A máte vlastní nářadí?“, „Ne“. „Takže to je i s pronájmem nářadí. Tak to bude aspoň... stříbrňák na hodinu za člověka“. Zemikosa byl v dobrém rozmaru a rozhodl se odkrýt karty. „Hele, hobite“, oslovil jej přímo. „Tady v tý mohyle by měl bejt pohřbený člověk. Chcem tu mohyly rozkopat, toho chlapa najít, prohlídnout si ho důkladně a pak to zase dát všechno zpátky do původního stavu. Vy to pro nás uděláte a dostanete za to sto zlatejch. Pláceme si?“. Hobití předák vyvalil oči a přijal Zemikosovu ruku. „A rozkopejte to tak, ať vám to nespadne na hlavu“. Hobiti si nechali obnos ukázat a pustili se čile do díla. Popravdě, nejvíc práce udělaly děti, ale celé jim to šlo od ruky tak rychle, že se vedle mohyly začala na jihovýchodní straně tyčit nová, poněkud čerstvěji vypadající kupa kamení. Ještě před soumrakem narazili na dřevěná, značně zetlelá dvířka. Možná spíše

poklop, který byl dříve spíše součástí čela vozu nebo jinou součástíkou. V tu chvíli se vložili do věci Lipi Hopkal a Zoltar Zemikosa, kteří za přísných bezpečnostních opatření a za upřených pohledů myriády hobitích očí odkryli primitivní klenbu z kamení. „Kdo de první dovnitř“, cpali se hobiti, ale Gerllodova široká záda je zadržela. Jeden ze dvou důvěryhodných hobitů v dosahu, Lipi, mezitím uvnitř našel sedící mrtvolu zcela vysušeného a zetlelého člověka. Do stísněného prostoru se k mrtvému vešel i se svojí vyhublou hobití postavou tak tak. Mrtvola měla meč na klíně. Prsty svíraly jílec. Na krku se mrtvému houpala lesklá kovová hvězda na nějakém koženém řemínku. Venku začal být Gerllod nervózní. Z Lipiho viděl v šeru jen zadek, čouhající z výkopu. „Tak co?“, zavolal Moskyt. „Je to tu!“, ozvala se přidušená Hopkalova odpověď. „Tak to popadni a běž ven!“. Lipi opatrně vyprostil meč z Kazardových prstů. Kožený řemínek se stříbrnou hvězdou se bez odporu lehce přetřhl. Lipi se opatrně vysoukal. Nurnští se shlukli okolo nálezu. Do mohyly okamžitě vběhlo jedno z hobiťat. „Je tu tma!“, ozval se jeho pisklavý hlásek. „Tak to popadni a běž ven!“, houkl na něj jeden z hobitů. „Hernajs, koukejte toho nechat!“, obořil se na ně Zoltar Zemikosa. „Nebojte se, pane, my to zasypeme“, začali jej o překot ujišťovat hobiti. Zoltar je sice dokázal přinutit, aby to udělali hned, než jim zaplatil slíbené peníze, ale z toho, že si hobiti udělali hned vedle táborák, se dalo usuzovat, že mohyly ještě jednou rozeberou, aby se ujistili, zda se tam nedá něco dalšího popadnout.

„Tak ho máme. Další věc k odškrtnutí“. „Jenže už nemáš seznam, který bys odškrtoval, Gerllode“. Ten obracel meč ve slábnoucím večerním světle a prohlížel si jej. Hodně stará práce, nepochybně. Ale hezká. Bez kazu. „Železo zvoní. Těhle meč dělal někdo, kdo svému řemeslu rozuměl“. „Co s tím?“, zauvažoval Dwany. „Teď je nám to k ničemu, leda do dražby“. „Já to odnesu do královského hradu“, řekl pevně Gerllod. „Teď hned. Třeba na noc. Dyť sloužím koruně, jak nejlíp to jde. Všechno je jasné. Když nás odkopli v KOSA, tak půjdu za králem“.

„Takhle na noc?“, řekl ironicky Lipi. I Zoltar impulzivního Gerlloda mínil a snažil se jej přesvědčit, aby si nechal věc rozmyslet. „Víš, ono pro mě to není uzavřené. Ani dražbou, ani tím, že to vyklopíme třeba samotnému králi. Já prostě chci pokračovat. Tak proč se teď hned zbavovat Kazardova meče. Ty peníze, který můžou být v potopený ve věži Racek, jsou součástí mého chtění. Mám tušení, že tam může být městské poklad Kardamu, nebo aspoň jeho část. Ale já bych do toho šel, i kdyby mě z toho nemělo nic kápnout. Pomoh bych Malovcovi. Je mi prostě líto toho, že věci nejsou v pořádku, jak by být měly. Sere mě ta spousta mojích práce, která má přijít vniveč“. Gerllod nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Tohle je větší než my. Nemůžeme se stavět na zadní proti KOSA nebo GKA, leda s nejvyšším posvěcením. Tak bych moh zkusit najít nějaký zastání na dvoře“. „Na dvoře?“, nechápal Grendal. „Na královském dvoře“. Grendal otevřel ústa. Po návštěvě Kamenné laně udělal jeho svět další dvojité kotrmelec.

Pomalou scházeli v houstnoucí tmě směrem k Nurnu. Pojednou se ozval dusot koní a tak se raději schovali, i když jezdcí projeli tak daleko od nich, že by je asi stejně nezahledli. Jezdci byli tři a jeden z nich měl na zádech podezřele vypadající pakl. Takovou skorem bednu. Štvali koně do prudkého svahu. Gerllod byl rád, že se jim jezdcům podařilo vyhnout.

„Hou“, zvolal Jorchen a prudce zarazil koně. Hobití sešlost na vrchu kopce na něj udělala jen ten nejhorší dojem. Tři vozy, ohně, prudce hořící okolo mohyly. V mohyle zel velký otvor, který ještě před chvílí zjevně hobiti kutali. Teď toho nechali a věnovali se dvěma lidem a jednomu elfovi, kteří se zčistajasna přihnali na zpěněných koních. Předák hobitů proti nim vystoupil a zamával loučí. „Hohou!“, zvolal. Elfí mág Blathel se jal vyjednávat s hobity, ale jak se dalo očekávat, bylo to s mnohem horšími výsledky než v Gerllodově případě. V podstatě se od nich nechal poslat do temných míst. Mohyla hobity enormně zajímala, ti pošuci v podvečer tam určitě něco zapomněli. A Blathel jako učenec prostě neuměl seřvat bandu hobitů do

latě. Jorchen Kierke by sice hobity seřval s gustem, ale raději mlčel, neboť vedle Blathela a Malovce si připadal v kompetenční tísní. Kierkemu připadalo divné, že hobiti odstraňují kamení, které tam bylo zjevně dané zcela nedávno. Zbytek mohyly byl pokrytý travou a plevellem. Menhorian s Jorchemem se stáhli a vymysleli složitý plán, jak hobity v jejich snažení šmírovat a do mohyly se případně dostat nenápadně kouzlem, ale v momentě, kdy chtěli svůj plán provést, vyloupili se ze tmy Lipi s Grendalem a řekli: „Neblbněte tady, máme to“. „Máte ten meč? Kde je?“, otázal se důrazně Malovec. „Má to u sebe Zemikosa. Je to v bezpečí. Málem jsme vás minuli, v první chvíli nikoho nenapadlo, že jste se vydali za náma do Nurnu zpátky a pak sem, navíc koňmo“. Zmrzlej pohlédl naposledy na mohyly, kterou opět vesele znesvěcovali hobiti kočovníci. Povzdechl si, v duchu se rozloučil s Kazardem a řekl: „Tak raději jedme“. Cestou dolů Blathel Lipimu řekl, že Zmrzlej poté, co se ujistil, že jeho syn je v bezpečí pod bdělým dohledem Gerllodovy matky Attrien, začal být zase mnohem klidnější a odhodlanější. A hned také projevil silné přání vrátit se do Nurnu a zkusit nalézt meč Kazarda Jezdce za městem. Popůjčovali si přitom v Liscannoru koně, kde se dalo. A když nenašli Gerlloda a ostatní nikde ve městě, jeli se na mohyly prostě podívat sami. Zmrzlej jim přitom v podstatě velel. Bylo štěstím, že se obě skupiny nakonec neminuly. U jižní brány se setkali se zbytkem družiny. To už bylo hodinu po soumraku, ale brána byla ještě otevřená. Vešli tedy společně do města. Zmrzlej se obrátil na Gerlloda, neboť mu bylo jasné, že vydání meče bude podléhat zejména jeho slovu. Ale v tu chvíli nastal problém. Veliký problém. „Ne, meč ti nevydám“, řekl rezolutně Gerllod. „To je naše kořist. A jestli jí dám z ruky, tak to bude jenom králi Lintholdovi“. Malovec mu zpřímá hleděl do očí. Ostatní Nurnští stáli mlčky okolo. „No ani náhodou!“, rozkřikl se Gerllod. „Přišel čas říct, co vlastně chceš. Na čí straně jsi“, zvednul na něj hlas i Zmrzlej. „Na straně krále, to je jasný! Na ničí jiný a tím míní na tvój!“, opáčil Moskyt, až se z okolních oken začli zvědavě vyklánět lidé. Derfler Malovec nasedl beze slova na koně. „Počkej, kam jedeš?“, zkusil jej

zadržet Zemikosa. „Tvoje žena a dítě jsou u nás v Liscannoru, bylo by dobře, kdyby tam zůstaly, jsou tam v bezpečí“, zahrál na citlivou strunu Blathel. Ale Zmrzlej chtěl jasné slovo od Gerlloda. „Máš mi ještě co říct?“, zeptal se ho. Gerllod jen chvíli zaváhal. „Ale jo, jasné, samozřejmě že si máme co říct“. Cítil, že samotný meč je jemu i Gwendarronu k ničemu. A také vnímal, že okolo stojící dobrodruzi ho v paličatém postoji nepodporují, i když jejich posvěcení ke svým skutkům v tu chvíli ani nepotřeboval. A taky měl pocit, že když se teď rozejde se Zmrzlým ve zlém, tak je konec s touhle výpravou. A s tím i se vším, co na to bylo navázáno. „Doneseme ho společně k Baltazaru Marydasovi?“, zeptal se. „Tak jest“, potvrdil úmluvu Zmrzlej. „Platí tvoje oddanost králi Gwendarronu?“. „Jsem hotov očistit Kardam od skřetů pro můj lid i pro krále Gwendarronu“. „Tak mu ho dej“, vyzval Gerllod Zemikosa. Ten vyndal Kazardův meč a s radostí ho podal Zmrzlému, jen tak na tmavé ulici v Nurnu. Gerllod v tu chvíli cítil, jak se mu vlastně ulevilo od břemene. Obrátil se k ostatním, řka: „Je to jednoduchý, výprava pokračuje. Teď na noc pojedeme do Liscannoru, spousta z nás chce spát v pohodlí domova. Ale hned ráno pojedeme do Nurnu a vyřídíme záležitost s Kroupákem“. „No konečně rozumný slovo“, odušil Jorchen. „Pak nakoupíme suroviny a nějaký vybavení na potápění. A pak na jih. Ještě než vstoupíme do Kardamskéjch kopců, tak bych rád do Therfastu, trochu zburcovat uprchlíky a říct jim tady o pánovi“. Gerllod touhle dlouhou řečí chtěl dát najevo, že je to stále on, kdo má velení a situaci pevně v rukou. Což tedy nepochybně měl. „A budeme plnit úkol číslo dva, konec tečka!“. Zvědavě hlavy se zatáhly zpátky do oken, jen jeden stařík křikl, ať přestanou dělat rambajz, že chce spát. „Ale ty nový lidi v Aggeru možná nebudou chtít platit“, připomněl tišeji Jorchen. „Ale zahojíme se na těch utopených prachách“, snivě si zamnul ruce Zoltar. Zmrzlej debatoval přihlížející a dělal si obrázek, co jsou zač. „Vezměte to tak, že jsme sem ani nemuseli jezdit. Jen jsme tu vyložili pani Zmrzlou. Terda pardon, Malovcovou. Prostě budeme pokračovat podle původního plánu. Jak jsem

říkal: konec tečka“. „A dostaneme za to zapláceno teda?“, zeptal se zmateně Lipi Hopkal. „No, to se uvidí“, řekl Gerllod, kterému ale bylo jasné, že odpověď na Lipiho otázku zní: ne.

A tak se vydali skrz usínající město a pak se nechali za mírný poplatek vypustit severní branou. Malovec, Blathel a Kierke koňmo, ostatní rychlým pochodem. Před půlnocí byli v Liscannoru. Všechna stavení byla už ztemnělá, jen jedno okno slabě svítilo do temnoty. Lipimu, Dwanymu a Grendalovi dal Zoltar Zemikosa poučení, že právě ten svítící dům je hospodou, s tím, že tam budou moci strávit noc. To platilo i pro Jorchena, který už se tu mírně vyznal. Všichni si tam nejdříve chtěli dát aspoň jedno pivo, jen Blathel si šel rovnou lehnout do své chalupy a Gerllod s Malovcem zamířili přes potok do domu Moskytových. I tam ještě nespali. Ve světle slabé svíčky čekala paní domu, zda se dnes ještě někdo neukáže. Gerllod se přivítal a zjistil, že všichni spí. Babička Attrien, dvojčata Thirien a Doliana i malý Krochta. Malovcova rodina dostala pokoj a byla v pořádku. V domě byla přítomna i Naria, Gerllodova sestra, také už spala, s malíčkou dcerkou Eowyn přivinutou k sobě. Gerllod sdělil své ženě nepříjemnou novinu, že jeho švagr výpravu nepřežil, a Liliana hořce zapalakala, řka, že dítě bude tedy pohrobkem. Gerllod se chytil za hlavu při pomýšlení na těhotnou Nariu a na to, že rodina teď bude o to víc záviset na něm. Mezitím do hospody vpadnul Zoltar Zemikosa s hromadou nějakých cizích lidí. Pitkové, kterou tam zastihli, pohled na Zemikosu náladu pranic nevylepšil. Z pochopitelných důvodů preferovala solidnější hosty než vykutáleného alchymistu a jeho noví kumpáni vypadali dost podezřele. Hned si vybavila, že kvůli jednomu z nich nosívala pod zástěrou jednoho neblahého večera kudlu. Zblýle neznala. A ten host, který v hospodě už třetí den posedával a zpíjel se dlouho do noci, ten nebyl o nic lepší. Byl to elf, to ano. Nebyl nijak ozbrojen, takže z něj hrůza nešla. Ale co tu zpropána živýho dělal? Teď, když nebyli v Liscannoru žádní dobrodruzi, seděl si povětšinou sám u piva a něco bručel nebo tlumeně propěvoval.

Vždycky až kolem půlnoci se jí ho dařilo přimět k tomu, aby si šel lehnout nahoru do pokoje. Hostinská byla zvědavá, jak dlouho na tehle způsob života vystačí ošuntělému elfovi finance a vždycky si nechávala platit den po dni. Zemikosa poručil pivo pro všechny a poučil hostinskou, že bude potřebovat slamníky navíc. „Já chci samostatnej pokoj“, řekl Pitkové povědomý pobuda. „Musíte na trojku“, řekla Jorchenovi rezignovaně Pitková. „Na dvojce už bydlí ten pták“. „Jaký pták?“. „Sokol, Zoltare“. Do elfa, ucucávajícího z korbele, vjel život. „Já jsem Worrel!“, zařval. „Dycky Worrel, a Sovák k tomu!“. „Dyť to říkám, je to pták, dokonce dvojítej“, mávla Pitková hadrem a šla nalít pivo do korbelů. Kdyby neměla ceny takové, jaké měla, nezůstávala by tu ani minutu. Navíc to vypadalo, že Worrel, Zoltar a Jorchen si chtěli dnešní noc prodloužit. Zatímco ostatní už se uklidili na kutě, ti tři seděli přes půlnoc u druhého korbele a z Worrela tahali novinky z Alfheimských ostrovů. Najednou se rozrazily dveře hostince. Zvenku zavanul chlad a dovnitř vkráčely tři postavy. Pitková vyjekla a schovala se v kuchyni. Tohle nevypadalo dobře. Ti tři byli velcí, jeden z nich vypadal na barbara, byť do tváře jim pod kapucemi plášťů nebylo vidět. Zoltar značně znejistěl, když si uvědomil, že pod pláště se jim všem rýsují meče a on sám že u sebe zbraň nemá. Takovéhle návštěvy v jednu ráno byly málokdy něčím jiným než průserem. Navíc byli sehraní, bylo patrné, že tihle prostě mají pohyby válečníků, a vědí, co dělají. Dva zůstali u dveří a třetí, který je zřejmě vedl, přistoupil ke stolu. Ve slabém světle kahanu byla jeho tvář, zarostlá nedbalým strništěm týden neholeného loupežníka, řezaná jako z kamene. Klouby pravé pěsti důrazně zaklepal na desku stolu, a něhož seděli zkoprnělí Zoltar, Jorchen a Worrel. Asi aby si zjednal pozornost, ale tu už měl dávno v míře vrchovaté. „Nurnští“, zachraplal. „Hledám Nurnské“. Zoltar si pořád nebyl jistý úmysly příchozích a nevěda, zda se má přiznat, řekl neurčitě: „Jo, ty tu asi jsou“. „A kde? Vaše tváře neznám“, řekl ten tajemný muž. „Potřebuju mluvit s tím, kdo vedl tuhle výpravu. Hned“, dodal pomalu. Zemikosovi teď teprve začal pomalu padat ledový kámen

ze srdce. Očima se domluvil s Jorchenem, vyhrknul: „vydržte chvíli“, popadnul svrchní kazajku a vyrazil do tmy. Gerllod z toho neměl naprosto žádnou radost. Spal sotva pár směn, když ho probudilo neodbytné klepání na dveře a pak i na okenici. Jakmile mu Zemikosa, který byl na jeho poměry dost vyplašený, oznámil, že hospodu obsadili „tři hranolové“, pomyslel si rozespalý a protivný Gerllod, že kamna, o která nechtěl Liscannor popálit, začala žhnout teda zatraceně rychle. Vzal si proto v tichosti meč i zbroj a v obavách vyrazil ke Hrochovi. Dvě z těch podezřelých individuí mělo pořád na hlavách hučky. Ti stáli u dveří. Ochranka, stráž, pomyslel si Gerllod. Třetí, mírně prošedivělý muž už seděl s odhalenou hlavou vedle stolu. S židlí obrácenou směrem ke dveřím. Za oním mužem Kierke a nějaký elf, oba ani nedutali. Gerllodovi byla tvář prošedivělého ozbrojence povědomá. Jako by ho už někde viděl, když mu teď tak upřeně hleděl do očí. V nějaké jiné situaci, snad v jiném oblečení. Ale vlastně s Liscannorem ta vzpomínka spojená byla. Ta tvář... Najednou si jí představil oholenou, lemovanou límcem armádního kabátce a rozsvítilo se mu. „Bohové, Molene Varžici! Pane! Rád vás vidím!“, zvolal a vrhnul se k němu s napřaženou dlaní. Bývalý šéf Kanceláře, vstav, pevně nabízenou ruku stiskl. „Rád vás vidím!“, opakoval Gerllod a v duchu si řekl „a do prdele!“. Jedna z karet, která se zdála být nevratně zahozená pod stolem, byla rázem zpátky ve hře. Ale jakou měla teď hodnotu? Nahlas Moskyt srdečně pokračoval: „No máme si co říct!“. „Vy se znáte?“, zeptal se věčně Jorchen Kierke. „Tak to je dobře. A tohle je Worrel“, ukázal na nachmeleného elfa na lavici vedle něj. „Ten přijel s váma“?, otázal se Varžice Gerllod. „Ne, ten už tady seděl, když jsme přišli“. „Aha“. Když se tak nějak všichni zorientovali, kdo je kdo, navrhl Varžic: „Pojďme někam stranou, Gerllode“. Gerllod už už chtěl vyhrknout pozvání k sobě do svého honosného domu, ale na poslední chvíli se zarazil. Lidí tam bylo už přespříliš a bylo by dobře, kdyby se zatím v klidu vyspali. „Půjdemě nahoru, na pokoj“. „Ale musíte ke mně, na trojku“, informoval je Jorchen Kierke. „Na dvojce je plno, má tam hnízdo tady ten pták“. Provázení vystrašeným pohledem paní

Pitkové z pootevřených kuchyňských dveří, vystoupali k rokování do patra. Jorchen šel s nimi a byl tak vzrušený, že si zapomněl krosnu s truhlou dole. Teď přemítal rychle, jestli mu jí tam, těsně před vytouženým cílem cesty, ty dvě gorily v kapucích nezrekvírují. „Jsem rád, že jste zpátky“, řekl s uspokojením Molen Varžic. „A jsem ještě raději, že jsem tu záležitost svěřil právě vám. Víím, že jste byli tam, kde jste měli být, víím, že jste udělali to, co jste udělat měli. Jste ohromně schopní“, dodal uznale. „Ale taky víím, že jste už byli v pevnosti a že jste odtamtud neodešli s pořízenou“. „Předpokládám, že máte informace od Homandura“. „Nikoliv. Homandurovi důvěřuji, ale jen v tom smyslu, že je to schopný úředník. Je velmi loajální, ale je loajální státu. Nikoli mě. Což je samozřejmě naprosto v pořádku. Já jsem teď obyčejná soukromá osoba, toho si buďte vědomi i vy. Mám prostě své osobní zdroje, ze kterých čerpám informace“. Kierke si pomyslel, že Varžic je k výkonu vedení Kanceláře kvalifikován setsakra dobře. „Takže teda vííte, že co se týče plánu číslo dvě, tak s náma v pevnosti prostě...“ Gerllod chtěl použít slovo nepočítají, ale předběhl ho Jorchen, který dodal: „vyjebali“. „Tak“, vydechl s pokývnutím Varžic. „Nepočítá se s tím, že by po vás někdo něco dalšího chtěl a nepočítá se ani tudíž, že by vám bylo cokoli dalšího zapláceno. To jen pro vaši informaci, jestli vám tohle ještě nedošlo“. „Tak takhle je to“. „Takže je teď na vás, co dalšího teď v té věci hodláte podniknout“. „Už jsme se rozhodli pokračovat v tom, na čem jsme se spolu dohodli. Na vlastní pěst. I s rizikem toho, že z Agerru už žádná platba nebude“. „To je dobře. Povím vám dvě věci. První. Nové vedení Kanceláře se na tom hodlá blýsknout. Ale způsobem, který nebude fungovat. Mají úzké vazby na armádu a chtějí Kardamskou oblast dobýt pomocí pravidelných oddílů“. „Ano, to vííme“. „Tohle řešení by, podle jejich názoru, přineslo lesk jak KOSE, tak určitým velitelům. Silové řešení. Druhá věc, která se změnila, je, že kozlovřské etnikum, které bylo shromážděno v Therfastu, už minimálně z poloviny není v táborech na jihu. Rozprchli se po celém Gwendarronu. Se všemi důsledky jako

kriminalita a chaos“. „To je teda dost průser, který je pro nás komplikací. Jak je budeme honit po celým království? A kdy se do toho chce armáda obout?“. „Rozhodně tohle léto, přesnější datum zatím není stanoveno“. Gerllod se rozhodl vynést kartu Zmrzlyho. „Máme člověka, kterého jste po nás požadoval. Vůdce Vrchovců, který je ale loajální ke koruně. Bývalý voják, který se vlastně nikdy ze služby nevyvázal, i když kvůli svému vzhledu sloužil vždy jen v rámci vrchoviny. A k tomu muži máme i jejich posvátnou relikvii, která je v očích Vrchovců bez pochybností povznese na úroveň vůdce, kterého budou bez řečí následovat. Skutečně nezpochybnitelně. A tomu muži věřím“. A v duchu dodal: víceméně. Varžic uznale pokýval hlavou. „A vy máte nějaké kontakty, když jste teď jen soukromá osoba, na někoho v armádě, kdo bude moci spolupracovat, až budeme Vrchovce v Therfastu nebo jinde organizovat?“. „Mám jeden významný nový kontakt“, spokojeně se usmál Varžic. „Někoho, koho jsem dlouho hledal. Bylo to to poslední, co se mi podařilo v mojí funkci udělat, nalézt toho muže. Nebylo to snadné, neboť ten muž, ač do té doby loajální, přestal věřit svým velitelům i úřadům. Ten kontakt se jmenuje Hordaj“. „Hordaj?“, vykřikl překvapeně Gerllod Moskyt? „Ten velitel zvláštního, specializovaného kozlovřského oddílu? Ale to je perfektní, náš vybraný vůdce Vrchovců sloužil přímo pod ním!“. „Hordaj byl omilostněn za svoji dezerci a nastoupil delší dovolenou. Teď je dole, je to jeden z mužů, kteří mě sem doprovázeli“. Pro Gerlloda byla tahle noc plná překvapení. S Molenem Varžicem následně začali kout plány. Ujistili se navzájem, že pro oba z nich je v první řadě důležité blaho Gwendarronu. Pak jejich vlastní osobní blaho. A tyhle dvě entity lze spojit ve společném postupu. Také probrali možná rizika a očekávání. Gerlloda zejména zajímalo to, co jej už několik nocí pronásledovalo v nejčernějších snech. A to možnost, že by došlo ke střetu s gwendarronskou armádou, vyslanou do Kardamu. „Co jestli se admáda vylodí přímo ve městě, a my tam zrovna budeme s oddíly Vrchovců, které sesbíráme v Therfastu? Je nějaká záruka, že se do nás nepustí? Stát se

může v takový moment cokoliv“. „To je opravdu krajní varianta“, řekl Varžic. „K takové situaci by nemělo dojít. Každopádně očekávám, že velitelé případných oddílů budou mít trochu rozumu v hlavách, aby zabránili krveprolití. Ale možné potíže v tomhle směru vyloučit neumím, na výsadek nebudu mít naprosto žádný vliv“, připustil. „Nejlépe by bylo naši věc co nejvíc urychlit, aby k zásahu armády prostě vůbec nedošlo“. S naším člověkem, kterého máme, se to může podařit“, přitakal Gerllod. „Já tedy našemu člověku věřím, ale samozřejmě neznám jej dokonale a nemůžu za něj dát ruku do ohně“. „I jeho zájmy jsou v tom nepochybně zakotveny. Budeme si muset všichni navzájem důvěřovat. Kdybych měl shrnout priority, tak jak bychom je měli mít společně nastavené, tak nejdůležitější je, aby se vrátil Kardam pod kontrolu koruny. Pak aby se vrátili Vrchovci tam, kam patří“. Gerllod dodal: „A abychom dostali zapláceno za to, co vykonáme“. Varžic se zašklebil: „No tomu musí předcházet můj návrat do úřadu, jinak svoje peníze těžko uvidíte, toho si musíte být vědomí. Jako soukromá osoba vám těžko můžu nějaké peníze zaplatit“. „To už jsem si bohužel spočítal taky“, povzdychl si Gerllod Moskyt. „Jistě, jsou v tom rizika, zejména pro nás. A může se zvrtnout ledacos. Ale rozhodnutí v nás uzrálo. Vlastně ve mně uzrálo, ale to je vedlejší. Ale chci vám říct, že potřebujeme veškerou podporu“. „Pokud budou moje síly soukromé osoby stačit, tak jí máte. Do Therfastu moje kontakty dosáhnou, na to se spolehnout můžete“. Gerllod Varžicovi na jeho otázku převyprávěl, kdo je tím vyvoleným mužem, který má vést Vrchovce. Chtěl vědět víc o možném budoucím starostovi Kardamské oblasti. Gerllod mu řekl jméno. Na Varžice udělalo dojem, když se dozvěděl, že ten muž vedl po dvě léta osamocený boj uprostřed skřetích tlup. Také uznal za vhodné, že je podle své vizáže spojen s uctívaným patronem Vrchovců. „Můžu říct, že přestože otázka náboženství státní moc nezajímá, v tomhle případě by bylo vhodné na tuhle strunu zahrát. Některé legendy by se prostě mohly naplnit“. „Tak snad se přitom neuvolní nějaké neřízené síly“, dodal temně Gerllod, který měl rád nad vším kontrolu.

Zamlčel ovšem, že Zmrzlej teď právě spí u něj doma a že je tu s celou svojí rodinou. „A jak vás budeme kontaktovat, pane Varžici?“. „Přímo za mnou se asi nebudete moci dostat, já jsem teď většinou na cestách. Nezdržuji se na jednom místě dlouho. Spíš si najdu já vás, až bude třeba. Ale nebojte, budu vám nabízet. Alespoň prostřednictvím někoho spolehlivého. Domluvme si heslo, když za váma někdo přijde“. „Co třeba...“, přemítal Gerllod, ale Varžic jej předběhl: „Když přijde člověk a řekne vám, -nesu vám nějaký peníze-. Tak je ode mě, dobrá?“. „Jo, to lidi většinou jen tak neříkají“, zasmál se Gerllod. Varžic dodal: „Je také možné, že můžu být čas od času sledován. Dávám si proto na takové situace pozor. Ale sem mě nikdo nesledoval, buďte klidní. Na noc tu každopádně nebudeme“. Zůstali v hospodě U Hrocha kafrat až do půl druhé, pak nechali Jorchenův pokoj jeho nájemníkovi a trojice odešla pěšky do tmy.

„A nezeptal jsem se ho na ty možný prachy ve věži Racek“, řekl Gerllod, když všichni dosnídali. Pitková sklízela ze stolů a přemýšlela, kolik z nich se z výpravy nevrátí tentokrát. „Pozdějc jsem toho trochu litoval, protože nějaká informace navíc by se nám v tomhle směru mohla hodit. Ale možná že to bylo dobře, i jako soukromá osoba by mi mohl říct, že to jsou přece státní peníze. A blaho a zájem Gwendarronu je na prvním místě, to jsme si řekli opakovaně“. „Takže když v tý zbořený věži najdeme nějaký zlato, tak to odevzdáme?“, zeptal se Lipi. „Jasně že ne“, ušklíbl se Gerllod. „Priority jsou priority, ale kořist je kořist“. Dopil sklenici mléka, utřel si pusu a zavelel: „A zvedejte se, vyrazíme“. Gerllodově železné tělesné konstituci se ostatní museli přizpůsobit, jak se dalo. Po takřka probdělé noci byl už před osmou zase na nohou. Vyměnil svršky v torně, přerovnal lektvary a svitky. Než utěšovat plačící Nariu, která celé ráno mezi vzlyky křičela „Proč zrovna on!?!“, sedl si do hospody. Liliana se s Gerllodem rozloučila s připomínkou toho, že teď je rodina na něm naprosto závislá, tudíž že na sebe musí dát enormní pozor. Ale Gerllod si byl vědom, že závislých je na něm tolik lidí a tolik zájmů, že si tohle nemohl připouštět.

Tlak tohoto druhu byl tím pádem zvyklý zvládat. V hospodě netrpělivě čekal, až se ostatní sejdou. Worrela Sováka, sedmnáctiletého elfího vyjukance, přijal obratem do družiny. Toho byl svědkem Dwany Růžička, který to okomentoval slovy: „Nemáš nic proti Gwendarronu? Jsi kouzelník? Tak to tě u nás čeká velká kariéra, tady žádnýho kouzelníka nemáme“. Ostatní vybuchli ve škodolibý hurónský smích, Blathel nebyl pochopitelně takhle po ránu přítomen. Sovák jim řekl, že přijel do Liscannoru hledat dobrodružný život. Na Álfheinských ostrovech o Nurnských slyšel jen samou chválu. Gerllod tedy začal počítat mužstvo. „Já, Zoltar, Jorchen, Lipi, Dwany... Worrel teda jede. To máme šest“. „Berem barabara?“. „Jo vidíš, barbar Grendal, sedum“. „Určitě by moh jet ještě někdo“, připomněl nenápadně Lipi. „Tak teda ten Blathel taky, když už je to můj zástupce. Až se uráčí vyspat a dostaví“, potvrdil Gerllod. „Osm, Zmrzlej devět“. „A Zmrzlá?“. „Probůh, ta přece zůstane u mě“, poklepal si Gerllod na čelo. Jorchen si pomyslel něco o rukojmích pro všechny případy. Všichni byli srozuměni s tím, že Gerllod nemůže garantovat, že dostanou od Kanceláře zapláceno za úkol číslo dva. „Ty peníze dostaneme jen za naprosto příznivého souběhu několika okolností“. Zoltarovi to bylo jedno, ten už se viděl, jak tahá z jezera truhlu zlata. Do hospody následně přišel Zmrzlej. Moskyt mu řekl o noční návštěvě, o tom, že jejich šance na úspěch se najednou zase výrazně zvýšily. A o tom, že on, Derfler Malovec, z toho vlastně vytříská ze všech nejvíc, tedy za předpokladu, že to přežije a neudělá nějakou hloupost. Že je teď dobře zapsán u někoho, kdo možná bude šéfem mocné Kanceláře na ochranu státních aktivit. Taký o tom, že s nimi bude spolupracovat velitel jeho bývalého oddílu, Hordaj. Z toho posledního měl Zmrzlej opravu spontánní a nelíčenou radost a vlilo mu zjevně to sílu do žil. „Taková spolupráce by mohla být opravdovou schůdnou cestou pro všechny“, řekl s nadějí a Gerllodovy plány bez výhrad přijal. „A teď vzhůru do Nurnu!“, zvolal Gerllod. „Do Tvarožné!“, vykřikl Lipi. „Do Křoupákovy kanceláře!“, zabručel Kierke. „Do...“. „Nech toho, Blatheli. Ani si

nesedej, rohlík si vem na cestu“.

Dorazili tam v poledne. Všichni opěšalí, věděli, že koně by jim byli k ničemu. Za městskou branou si dali rozchod. Někdo šel nakupovat lana, jiný železnou zásobu či jiné vybavení. Všeobecný sraz si, snad z nějakého zvláštního rozmaru, dali před Kamennou Laní. Do Křoupákovy kanceláře vstoupili Gerllod se Zoltarem a Jorchenem. Šel s nimi i Worrel Sovák, ten ovšem neviditelný, neboť měl svoje rozkazy a plány. Nenápadně se přikrčil v koutě. Mezitím kudůk, poté co trojici přivítal, dával najevo velikou radost z přinesené truhly. Jorchen jí slavnostně sňal ze zad. Křoupák jí s obavami obhlédl, chvíli naříkal nad odřeninami a natlučeným rohem, ale poté, co jí důkladně prohlédl, upokojil se a začal vypadat náramně vesele a spokojeně. „To by skutečně mohlo být ono! Kdepak jste to našli? Zdá se, že víko drží pevně, to je dobře“. „Inu“, řekl stručně Jorchen Kierke. „Barák je spadlej, truhla byla ve sklepe. Akorát teda ten racek byl blbě namalovanej. Dost nám to zkomplikovalo hledání, milej pane“. Křoupák jako by jej poslouchal jen na půl ucha, oči měl jen pro tu bednu. Sáhł do stolu a vytáhl ladičku. Takový rozvodový kousek kovu. Pak si nasadil do uší naslouchátko a druhým koncem jej přiložil k truhle. „Pink“, ozvalo se bříknutí ladičky a kudůk jí přiložil k víku. Chvilí poslouchal a pak postup opakoval ještě dvakrát na jiném místě. Truhlu chvíli zkoumal lupou. Když už to Gerllodovi začínalo připadat nedůstojné, jak tam tak stojí, vzpomatoval se náhle kudůk a řekl: „Jo jo, to vypadá, že to nebylo otevíráno. Vypadá to moc dobře. Chcete to ve špercích, nebo směnku“?. „Radši šmuky, žádný papíry“, děl Zoltar Zemikosa. Kudůk křikl přes rameno, do zadní místnosti. Ze dveří za kancelář se vykolébal krollí kolohnát s tupým výrazem. Kudůk mu tiše něco řekl a kroll odešel dveřmi do dvora a na ulici. Křoupák zatím nalil Zoltarovi mehaj, Gerllod s Jorchenem si nedali z opatrnosti vůbec nic. Po dvou směnách se Mozoláč objevil ve dveřích a v obrovské pěsti svíral plátěný, barevně vyšívaný pytlík. „Taytoje“, zahučel a poslušně se stáhl do zadní místnosti. „Chcete si to přepočítat?“, usmál se kudůk. „Jistě“, řekli dvojhlasem mrazivě

Gerllod a Jorchen a vysypali obsah pytlíku na stůl. Bylo to tam. Bylo tam ještě víc, než kolik bylo domluveno. „Dobrý“, potvrdil Gerllod a rychle se rozloučili. Teď přišla Sovákova chvíle. Osaměl s Křoupákem a jeho tajemnou truhlou. Snažil se nedýchat. Měl pocit, že i samotný tlukot jeho srdce je ve ztichlé kanceláři slyšet jako odbíjení hodin. Křoupák na svého krolla houkl: „Běž dozadu a zůstaň tam“. „Jo“, ozvala se tupá odpověď. „Nesmíš sem chodit, v žádném případě! Jo?“ „Jo“. „Budeš tam zavřenej, než pro tebe dojdu!“. „Jo“. Worrel přemýšlel, proč asi kudůk krolla posílá pryč. Křoupák osaměl a začal dělat zvláštní věci. Nejdřív zamknul dveře do dvora a zatáhl neprůhledné rolety. To Worrel ještě chápal. Pak si ale Křoupák vyndal dvě krabice s náradím roztočivého tvaru. Háčky, kleštičky, oka a další podivné nástroje. Krabičku s lupami více velikostí. Worrovi to připadalo velice zajímavé, ale zadržoval dech, jak to jen šlo. Pak si ale kudůk vyndal ze skříně drátěnou košili a jemné drátěné rukavice, zjevně součást nějaké zbroje. Oboje si oblékl. Worrel tím znervózňel. Truhla se ocitla na stole a její majitel jí ještě jednou důkladně zkoumal lupami. Pak na několika místech jemným háčkem zkoušel zakrvlat pod víkem. „Sakra sakra“, zabručel si pod vousy. Pak šel a ze skříně, odkud prve vyndal drátěnku, vyndal něco jiného: malý pytel z tvrdého plátna, který vypadal navoskovaný tak, že nepropouštěl. V plátnu byly dva otvory, které byly překryté skly. Pod skly byl jakýsi chobot, zakončený krabičkou s dírkami. Worrel, který v duchu začínal jevit známky paniky, byl připravený kdykoli zakouzlit. Křoupák, jen dva sáhy od něj, si pytel přetáhl přes hlavu a utáhl šňůrku pod krkem. Chobot tak měl v místě, kde byla ústa. Vypadal naprosto strašidelně. Kudůk, jehož dech teď zněl skrze krabičku s dírkami sípavě a chrčivě, sáhł do záňadří a vyndal malý klíček na řetízku. Vsunul jej do díčky a maličko pootočil. „Cvak! Ššššš!“ ozvalo se hlasitě a spolu s prudkým odskočením víka se z truhlice jak z natlakovaného prostoru vyvalil ohromný oblak žlutozeleného plynu. Těsně předtím, než se přivilil k Worrovi a ovinul jej svým smrtícím objetím, ten vykřikl nahlas a zcela zoufale: „Hypersféra adonnai!“, čímž

se zviditelnil překvapeným Křoupákovým zrakům. Elf se v mžiku ocitnul hned za oknem, v panice se nepřenesl nikam dál. Vzal ale hned nohy na ramena a metelil si to průjezdem ke spásným vratům. V letu si uvědomil, jak se za ním rozbilo okno a vedle něj křísła šipka z kuše do omítky. Ozvěna průjezdu zesílila ochrannou kuklou zkreslený křik kudůčů fistule: „Ty hajzle šmírácká! Aby tě lepra sežrala!“. Vyděšený Worrel se ulehčením zastavil až v přístavu.

Zoltar Zemikosa byl před hostincem U Kamenné laně první. Přemítal, proč si vlastně nedali sraz na nějakém rozumnějším místě. Třeba v klidu hospody U Lišky, nebo v podřadném, ale osvědčeném přístavním pajzlu U Kotvy. Anebo U Supího parátu, kde byla v památném roce 1014 Nurnská družina založena. Na ulici se mu nechtělo čekat. Přistoupil k portýrovi přede dveřmi. Ten si jej zcela jistě pamatoval, neboť jej přivítal s úsměvem. Zemikosa mu podal zlatku a požádal ho, aby každé podivné individuum, které se bude před Kamennou laní motat, poslal laskavě do jedné z nejhorších špeluněk ve městě, do knajpy U Kotvy. „Ale jistě pane“, odvětil portýr s potutelným úsměvem a mírnou úklonou. A tak každý další, kdo na toto místo přišel, dostal tuhle informaci, většina z nich vtiskla portýrovi zlatku, a nakonec se tedy všichni šťastně sešli. „Hleďte, nebylo by lepší, kdybyste si rovnou dali sraz U Kotvy? Dost bysme ušetřili“, okomentoval kysele Menhorian Blathel očividnou díru v plánování. „To je fuk, hlavně že máme všechno vyřízený, nakoupíno, můžeme vyrazit. Lodí do Therfaského přístaviště, pak do Therfastu. A pak do hor“. Zmrzlej navrhnul: „V Therfastu bych se sice už mohl prokázat jako pravý dědic Demuise Pastýře a dostat lidi na svou stranu. Ale více by se mi líbilo, aby spolu s mým příchodem za mnou stál Baltazar Marydas a jeho synové. Legendy z družiny Blahuta Trubače. Tím by se odhodlání všech určitě znásobilo. Takže navrhuji nejdříve rozšířit mezi lidem jen jakési zvěstování o návratu...“, Malovec zaváhal, hledaje správné slovo. „Spasitele?“, navrhnul někdo z družiny nešikovně. „Já bych tomu říkal návrat krále“, pronesl kdosi nahlas.

„Ne!“, zařval Gerllod a vyskočil na nohy, „Ne, to fakt ne!“, vykřikl nesmlouvavě a obrátil se na Zmrzlýho. „Máme dohodu!“. Zmrzlej s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ne, samozřejmě že dohoda je jasná. Jestli všechno půjde dobře a dosáhneme toho, co jsme si vytyčili, pak můj statut v osvobozeném Kardamu je to poslední, co se bude řešit. Kromě toho, že mě musí přijmout můj lid, tak postavení, které mohu v Kardamu mít, podléhá samozřejmě úvaze krále Lintholda. Chci zde říct, že je to i můj král“. Tím Gerlloda do značné míry uklidnil, takže ten si opět sedl a z poचेchtávání okolo sedících dobrodruhů bylo zřejmé, že ta výbušná poznámka nebyla beztak míněna vážně. Malovec dodal: „Zatím bychom to mohli nazývat třeba návratem dědice patronů. Tedy takhle by to bylo samozřejmě řečeno ne mým prostřednictvím, já bych zatím zůstal pro běžný lid v pozadí. Tohle by šlo udělat hned, aby se začali rozptýlení rodověrní vracet k Therfastu“. „To bysme mohli zadat tý, jak se jmenovala ta bába“, nařuknul Zoltar. „Váva se jmenovala“, přikývnul Menhorian. „Dobřej nápad, nebudeme se tam zdržovat nějakým šikováním vousáčů“. „Zaukolujeme Vávu a vyrazíme po pobřežní cestě. Anebo ještě líp, necháme se vylodit na tý malý pláži pod horama.“ „Tam někde jsem naposledy viděl Krtena“, zasnul se Zemikosa. „Anebo úplně nejlíp“, rozhodl Gerllod, „Necháme se vylodit z člunu přímo do města Kardamu. Když to uděláme dostatečně opatrně, za noci, a budeme při průchodu městem do Roury všichni neviditelný, nemělo by bejt riziko velký. Seženem si na to nějakou loď, která se nebude bát dostatečně přiblížit k pobřeží a vysadí nás z člunu. A teď Worreli Sováku, řekni, co bylo v tý Křoupákově truhle, všichni jsme nedočkaví. Hlavně tady Kierke chce vědět, s čím se to měsíc tahal na hřbetě“. „Tam byste to nepřežili, kde jsem dneska byl“, zakoulel očima Worrel temně. Gerllod a Jorchen si začali broukat nějaký dupák a mladík po nich zlostně šlehl pohledem. „Bylo to děsivý...“. A vylíčil jim svůj zážitek z Křoupákovy kanceláře. „Na ten okamžik, kdy jsme si pohlédli do očí, moment mezi tím, kdy jsem se zviditelnil vyřknutím formule a tím, kdy jsem se přenesl na dvorek, na ten moment

nikdy nezapomenu“, uzavřel svoje líčení. Ostatní chvíli uvažovali, jaké následky by tenhle nepovedený pokus mohl mít. „Tak kšeft je uzavřený, on má truhlu, my peníze“, pokýval hlavou Zoltar. „A i když je spojitost Worrela s naší předchozí návštěvou nasnadě, tak jeho tvář je Křoupákoví neznámá. Nikdy ho s náma neviděl“. „Takže si nás s tím incidentem nemusí nutně spojovat“, dodal jako obvykle Blathel. „Ať bylo v truhle cokoli, byl to fér obchod. Tak jako tak, nemá to už význam“, uzavřel Moskyt. Ale význam mělo dojet si ulít peníze do Liscannoru, takže si Gerllod vypůjčil koně, svůj udivené ženě předal mezi dveřmi třicet tisíc od Křoupáka, políbil jí na tvář a hnál to zpátky do Nurnu. O tři hodiny později už byl na palubě rozvrzané barkasy a sledoval, jak námořníci odvažují loď, aby stihli vyplout s odlivem a následně začali křížovat proti jižnímu větru.

Váva přijala příchod Derflera Malovce způsobem, který zapadal do jejich plánů. Zmrzlej před ní předstoupil bez helmice, která mu i na lodi zakrývala tvář a stará žena se jeho vzhledu nijak neděsila. Nejprve si vyslechla příběh o jeho vzoru proti skřetům, pak jí Gerllod seznámil s Malovcovým pokrevním spřízněním s nejváženějším se starých Patronů a nakonec jí řekl, že tak jak tak přináší meč Kazarda Jezdce, což bylo něco, na čemž Váva dříve trvala. Pod tíhou všech těchto argumentů vědma Zmrzlého přijala ve svém stanu se vši obřadností a mystikou, což v jejím případě bylo opravdu co říct. Zmrzlej jí vyjádřil úctu a choval se zcela důstojně. Na srdce Vávě ale nakladli, ať zatím jen rozšíří šeptandu a vyše posly sehnat rozprchlé Vrchovce co nejrychleji zpátky do therfastského lágru. Tam byl totiž jen menší zbytek utečenců a tábor byl i jinak ve značném rozkladu. Me Nurnští tam navzdory svým obavám neměli žádný problém s oddílem vojáků, kteří tábor střežili. Nebylo vyloučeno, že se příslušníci armády záměrně dívají jinak, než k Malovcovi, tedy že posádka může být pod vlivem Varžicových armádních kontaktů. Nebo si to alespoň namlouvali, reálně s nikým z ostrahy tábora nejednal nikdo. S Vávou se tedy ujednali, že v době ne kratší než deset dnů a ne delší než tři

týdny by se tu měli setkat a povstání Vrchovců za návrat do domovských končin vypukne. V přístavišti pak sebrali jakéhosi muže jménem Kerb, kterému Gerllod slíbil čtyři sta zlatých, jestliže je posílí a pomůže v horách. Kerb se Gerllodovi zamlouval, neboť měl také meč a tvrdil o sobě, že sloužil v řadách Lintholdova vojska. Měl prostě šaty a působil celkem slušným dojmem. Barkasa, která na ně v therfastském přístavišti za domluvenou odměnu čekala, je pak odvezla pár desítek mil dál na jih, kde se, přesně v polovině měsíce travnu, za bezměsíčné noci vylodili přímo na kardamské přístavní hrázi. Tou dobou byli samosebou všichni neviditelní, o což se u těch, kdo tuhle kouzelnou schopnost neuměli z vlastních prostředků, postarali Blathel s Worrelem. Propířili se ztichlým městem, ve kterém ale nepochybně skřeti byli přítomni, a dvířka, vedoucí do Roury, odemkl Gerllod žárlivě střeženým klíčem. Cesta Rourou byla snad ještě nepříjemnější než kdy dřív, neboť druzi se snažili uchovat si neviditelnost. Z toho vyplývalo šlapání na paty, vrážení do sebe, rozčilené volání, které mělo tomu všemu předejít a všeobecně nadávání a klení. Gerllod se vztekal, protože neměl přehled kde kdo je a jestli se někdo v temném tunelu neopozdil a beznadějně neztratil. Nechtěl ale degradovat družinu k pravidelnému rozpočítávání. Nervozita stoupala. Kerb, Grendal a Worrel coby nováčci ale zapadli do družiny bez problémů. Poté, co Gerllod všechny donutil hodit minci mrtvým trpaslíkům, už zbývalo jen několik mil cesty podzemím. „Co myslíte, v jakém stavu budou ty Marydasovci, až ožijou? Budou z nich oživlý sochy?“, nadhodil Lipi při jednom z odpočinků. „Hlavně doufám, že nebudou nemrtví“, zabručel Jorchen, který měl k oživlým mrtvolám nepřekonatelný odpor. Zmrzlej vážně pokýval hlavou. „Tak to skutečně doufám“, pravil. „Kdyby něco takového bylo spojeno s mojí vlastní a mojí vírou, znamenalo by to pro mě konec. Ale nevěřím, že by tomu tak bylo“. „Tak voni nemrtví zastanou spoustu práce, jsou fakt užiteční“, začal mudrovat Zoltar Zemikosa naprosto nepatřičně. „Akorát“, dodal nejistě, když uviděl, jak se na něj ostatní dívají, „...hrozně smrděj...“,

uzavřel nepřesvědčivě.

O dva dny později se plouhali po úbočí hory pod Blahutovou skryší. Větší část družiny se toho dne zviditelnila a Gerllod byl nervózní z toho, kdy je nějaký skřeti zmerčí a zatočí s nimi. Byla to jen otázka času, i z toho důvodu, že družina se cestou neustále o něčem hádala a handrkovala. Slyšet je bylo do daleka a teď je navíc bylo i vidět. Mělo to ovšem i ten pozitivní efekt, že se riziko rozptýlení neviditelných do krajiny snížilo. „Hele, tady ten dolík vypadá nadějně, tady se utáboříme“, vydal vůdce povel krátce před soumrakem. Dolík byl mělkou proláklinou, na jejíž dno nebylo z vrcholu hory vidět. Lemovalo jí několik kamenů velikosti dospělého člověka. Ke skryši pod vrcholem hory to bylo jen něco přes pět set sáhů, ale veliké převýšení dělalo z překonání téhle vzdálenosti časově i fyzicky náročnou záležitost. „Žádný světlo, žádný voheň“, vydával vůdce povel. „Nevybalovat bágly, jen nouzové bivak“. „Musíme udělat průzkum“, připomněl Menhorian. „Okolo Blahutovy poustevny mohou být skřeti“. „No, to je prima, že se hlásíš“, utrousil kysele Gerllod, ale k jeho překvapení Blathel odvětil: „Ano, uvažoval jsem o tom. Tohle je práce pro čaroděje“. Kierke si pomyslel, že příchod Worrela Sováka možná přinutí Blathela k tomu, aby začal být platnějším. Kdyby jej álfheimský usmrkanec zastínil, byla by to ostuda obřích rozměrů. „Tak fajn, máš volnou ruku“, uznale pokýval Moskyt. „Dávej si majzla hlavně na ty psy. Ti tě vyčuchají i neviditelného“. Sličný elf Blathel dbal sice z družiny na hygienu zdaleka nejvíc, ale přesto i on byl po dlouhém putování cítit na slušnou vzdálenost. Načrtli plánec poustevny a okolí, tak, jak si je pamatovali. Problémem pro Blahela bylo, že si nikdo nepamatoval přesnou polohu skrytých dveří do tajných komnat postevny, kde seděli Baltazar Marydas a jeho synové. Ztratí tím tudíž při průzkumu cenný čas a bude potřebovat světlo. Dokonce ani Zmrzlej mu s jistotou nebyl s to poradit. Asi aby jej povzbudili, ostatní Blathelovi začali snášet různé lektvary a kouzelné vybavení, které by mu mohlo při průzkumu pomoci. „Zjistí, jak moc a jestli vůbec se tam teď skřeti roztahují. Kolik maj psů. A jestli neobjevili

ten tajný vstup“, řekl Zoltar Zemikosa. „A jestli budeš chtít lézt dovnitř, tak bys měl mít s sebou ten meč, abys mohl Marydasovce rovnou oživit“. „Počkej“, zarazil ho Gerllod. „To je nějaký divný, přece nemůže legendou pohnout samotnej meč, roli hraje ten, kdo jej přináší. A to nemůže být jen tak nějaký... Blathel“. Všichni se tázavě podívali na Derflera Malovce alias Zmrzlého. Ten pokrčil rameny a řekl nejistým hlasem. „Meč ti, Menhoriane, svěřím, mám v tebe důvěru. Ovšem pochybuju, že bys byl vyvoleným, který by to zvládl. Ale jedno ti kladu na srdce. Ten meč musíš z průzkumu donést zpět za každou cenu, to je to nejvzácnější, co máme“. „No jasné“, mávnul rukou Gerllod. „To je bez debat. Hele ale teď mě napadlo, Jestli my to tady nezvládneme“, uchechtul se. „Jestli ty to tady s náma nezvládneš, Malovče. Jestli to prostě neklapne a jestli ty sochy neožijou a nepřijdou se k nám, prostě jestli se něco zvrzá“, udělal pauzu a ostatní mu viseli na rtech, čekajíc, co z něj vypadne. „Tak se asi budeš muset přidat do řad Nurnský družiny, protože tím ta akce s návratem Vrchovců asi padá, Vávě jsme slíbili definitivní potvrzení tvého vyvolení“. Zmrzlej se usmál. Byl překvapený, kolik lidského humoru se v Gerllodovi najednou vzalo. „Asi ano“, přitakal. „Jestli to neklapne, tak se k vám hlásím jako dobrodruh a dám se s váma na zboj!“ Kierke nevěřícně zakroutil hlavou. A zatímco se Blathel zneviditelnil a zřejmě se odebral na průzkum, jal se Zoltar Zemikosa vysvětlovat Zmrzlému rozdíl mezi zbojníkem a dobrodruhem.

Nurnští následně začali halasně debatovat o všem možném, jako by byli v putyce U Kotvy, ale naštěstí měli dost rozumu, aby alespoň nechali na hlídce některého z nováčků. Ten taky po půlhodině zahlásil, že se k ležení vrací Menhorian Blathel, viditelný a zachmuřený. Blathel zvěstoval, že skřetů je okolo poustevny bezpočet. Pak se opravil, že to je asi okolo dvou stovek a je s nimi tucet obrů a desítky psů. Zdráhal se to nazývat armádou, ale bylo to rozhodně příliš na to, aby bylo možné pomýšlet na nějaký útok. „Ale do samotných prostor skryše se jim zjevně nechce, a i díky

tomu jsou tajné prostory poustevny stále neobjeveny“. „A byl jsi vevnitř?“, naléhal Gerllod. „Byl“. „A zkusils tam dát ten meč?“, Blathel zaváhal a řekl v rozpacích: „Nezkusil. Necítil jsem se hoden“. A meč vrátil do ruky Zmrzlému. „Ale kurva, co je to s tebou, musíš si věřit“, ulevil si rozzlobený Gerllod. Blathel, který byl poraněný od náhodného skřetího šípu, když skřeti trénovali střelbu, upřesnil polohu tajného vchodu a potvrdil, že okolo stolu stále v sedě čekají sochy Marydasovců, až je někdo povolá. Mezitím se setmělo a na Gerllodův pokyn se ujal dalších věcí Derfler Malovec. Ujedal si se Zoltarem Zemikosou a Menhorianem Blathelem průzkum číslo dvě. Tentokrát s pokusem o oživení soch. Návrh, aby šli do tajných komnat tentokrát všichni, byl zamítnut. Tři průzkumníci měli podstatně větší šanci než hrozen hovad. Zvlášť když jeden z nich byl zredukován kouzelným lektvarem na velikost dětské panenky a druhý, neviditelný a vybavený létacím kouzlem, si jej strčí do kapsy. Třetí, tedy Blathel, se měl do prostor, které už důvěrně znal, přenést teleportačním kouzlem z bezpečné vzdálenosti. Takovéhle absurdní hovadiny dobrodruhy napadají skoro na každé výpravě, ale tentokrát to opravdu hodlali provést. Zoltar Zemikosa, po požití jednoho ze svých pochybných lektvarů velký asi jako Gerllodův prst, pisklavým hlasem upozorňoval okolostojící dobrodruhy, aby dávali pozor a nezašlápli jej do kamení, rozčiloval se, že se mu asi zmenšilo hlavně přirození a že má pocit, jako by všichni kolem byli obři. To vše až do chvíle, než jej neviditelná ruka, patřící neviditelnému Zmrzlému sebrala ze země a šoupla si jej do kapsy, čímž se Zemikosa stal i pro ostatní též neviditelným. Zemikosa se v kapse musel smířit se společností posmrkaného kapesníku, borové šišky a dvou mincí, o kterých se nedalo říct, z jakého jsou kovu. V kapse navíc byla malá díra, kde mu vážla noha. Oběti bylo nutno přinášet. V nastálé tmě průzkumníci vyrazili. Ale bylo vidět, že i skřeti okolo vrcholu hory mají poplach. Zřejmě se nějak dozvěděli o přítomnosti vetřelců a pochodně, které si skřeti hlídky s sebou nesly, označovaly polohu skupinek, které procešávaly úbočí. Přestože nejbližší z nich byla zatím daleko, Gerllod

začal organizovat obranu ležení. Na kraji prolákliny hlídal Worrel Sovák.

Skupinka průzkumníků se přesunula k temeni kopce, na němž byla poustevna. Skřetí tábor byl na nohou, ale skřetí ohně spíše jen žhnuly. Skřeti nepotřebovali příliš světla. Jejich skupinky se šikovaly k dalšímu průzkumu. Malovec, neviditelný a opatřený mocí létat, se podle Blathelových instrukcí jal plynout vzduchem až ke vchodu do holých, ve skále tesaných místností eremitova příbytku. Nepozorován se dostal až tam a vzápětí se vedle něj zhmotnil Menhorian Blathel, sice viditelný, ale v téměř naprosté tmě odlesků skřetího ohně, planoucího za jediným oknem, spíše tušitelný. Rychle si promluvili o tom, kde se pokusí najít tajný vstup do komnat Marydasovců. I pištivý Zemikosův hlas se jim snažil radit. Zoltar zřejmě vykukoval z kapsy Zmrzlého kalhot. Ve tmě nebylo nic jednoduchého tajný vstup nalézt a tak se Blathel odhodlal k zoufalému činu, zapálil svíčku. V jejím světle našli spáru v kameni a otevřeli vstup. Ovšem matné světlo svíce neuniklo skřetům před poustevnou, takže když kamenné dveře za sebou zavírali, zabušilo do nich několik kamenů ze skřetích praků a ozval se jejich hrdelní hlahol. Skřeti se nahrnuli do vnějších komnat poustevny. Pro trojici nebylo cesty zpět. Uvnitř si mohli dovolit luxus světla a Blathel použil lucernu. Pisklavý hlas Zoltara Zemikosa naléhavě upozorňoval na nutnost zašpracování dveří, ale skřeti se nezdáli na vstup, který tímto pro ně přestal být tajný, nějak útočit nebo se jej pokoušet otevřít. Vypadalo to, že z toho samotného místa mají stále strach. Jen občasný uder štru do skalního bloku jim připomněl, že skřeti dobře ví, kde jsou. Blathel alespoň udeřal za dveřmi barikádu z nahromaděného harampádí a zbytků ostění a Zmrzlej vyndal Zemikosu z kapsy, takže ten teď jako malý skřítek vzhlížel vzhůru a komandoval Blathela. Odebrali se do místnosti se sochami Marydasovců, sedícími okolo dlouhého stolu. Zmrzlého kroky zněly sílní, i když jeho samotného stále nebylo vidět. Pak tiše pravil: „Baltazare Marydasi, věrný muži této země, čehopak my se asi dneska dočkáme...“. V jeho hlase byla znát nejistota, ale Blathel si byl jistý, že jeho oči by žhnuly

dychtivostí. Čaroděje naopak svírala nervozita. „Raději odstupte trochu stranou“, řekl Zmrzlého hlas. Vzápětí se ve vzduchu objevil meč. Neviditelná ruka jej otočila naplocho a s třeskutím s ním praštila o stůl před postavou v čele, tam, kde zbraň dosud chyběla. Úderem meče o stůl se jeho postava zviditelnila. Ve světle Blathelovy lucerny se náhle stalo něco divného. Matná šed' kamene, tvořící sochu, začala náhle získávat barvu. Prach, kryjící postavu, začal náhle opadávat a najednou se socha zatřásla a byl slyšet slyšitelný, hluboký nádech. Ostatní sochy se pojednou také pomalu a trhaně pohnuly a nakonec se celých deset postav zvedlo s rachotem odsunovaných židlí. Znělo to, jako kdyby se někdo, kdo dvě stě let seděl, náhle mohl zvednout. Křupání a praštění, šustění látky, která ještě před chvílí byla kamenem. Magie zde byla přítomna v tak zhuštěné formě, že Blathelovi se Zemikosou nezbyvalo než tiše žasnout. Muž, sedící v čele, který byl nepochybně Baltazarem Marydasem, se rozhlédl kolem sebe. Jeho pohled byl poněkud nepřítomný, jako u někoho, kdo se vynořuje z hlubiny a nemůže se rozpomenout na svět nad hladinou. Přehlédl pohledem všech svých devět synů a nakonec zakotvil zrakem na Derfleru Malovcovi. „Děkuji ti za dar života, pane“, řekl hlasem, suchým jak vyprahlé kozlovříšské svahy. Poklekl na jedno koleno a na napřážených rukou mu vracel meč. Malovec, stojící nad ním, odpověděl: „Baltazare Marydasi, věrný služebníku této země, ten meč si zatím nech. A služ mi, pokud ti budou síly stačit“. „Tak jsem přísahal, a plně splním svojí přísahu, já i moji synové. Splním jí tobě, dědici této země“. „Jémine“, pískl Zemikosův hlásek odněkud zdola, zatímco Blathel zachoval důstojné mlčení. Okolo stojící parta devíti synů, nabušených hromotluků, ty dva Nurské zcela ignorovala. „A co teď, co poroučíš, pane?“, zahřměl Marydasův hlas. „Země je v nebezpečí. Skřeti ji zaplavili. Máme před sebou spoustu práce“. Marydas pokýval hlavou a řekl: „Tak se do toho dáme“. Pokynul synům a celá skupina se pohnula směrem k východu. Blathel a Zemikosa najednou ožili a začali je brzdit. Malovec uznal, že věci jdou až příliš dobře a že nebude na škodu, když celou skupinu zarazí, což se stalo. Baltazar Marydas jej

poslouchal na slovo a nediskutoval o ničem. Blathel se Zoltarem si je mohli v klidu prohlédnout. Deset mužů vypadalo sice životně, ale stále poněkud popelavě, a rozhodně neměli úplně lidské reakce a emoce. Neprojevovali zájem ani o kosti člověka, ležící v rohu, ani o alchymistu s čarodějem. Neměli po té dlouhé době ani hlad, ani žízeň. Neměli potřebu si mezi sebou popovídat. Jen tiše stáli a čekali na povel. Jejich oděv byl vetřelý, ale jejich paže se zdály nesmírně silné. Ani Zemikosa by jejich ošlehané držky nechtěl potkat v noci v průjezdu. Blathel měl radost z úspěchu, který je dosud provázel, ale bylo mu jasné, že odsud se budou muset dostat najednou. A aby třináct lidí najednou prošlo skřetím táborem jen tak, na to žádný recept neměl. Zemikosa navrhnul vyvolat dalšího elementála země, ale to příliš situaci neřešilo. Nakonec se Zemikosa s Blathelem domluvili, že pozitří za úsvitu se společně vyhnou on, Zmrzlej a Marydasovi a ve stejnou chvíli zaútočí Nurnští na vrchol kopce. Doufali, že skřeti tím budou uvedeni ve zmatek a vyproštění skupiny z tajných komnat postevny se obejde bez větších obětí. Blathel si následně oblékl vestu, která jej zneviditelnila, a teleportoval se pryč. „Tak co, chlapi?“, vykřikl Zemikosa, který se právě zvětšil do své normální velikosti, a rozhlédl se po mužích okolo něj, šklebíc se. „Dáme kostky?“. Výrazy kolem neskýtaly porozumění. „No tak ne, no. Beztak nemáte co dát do talónu. Šak sem to zkusil“.

Blathel sestupoval ostražitě z hory. V temné noci se snažil odhadnout, kterým směrem je ležení družiny a čím dál více mu připadalo, že to bude asi tam, kde bylo vidět mihání několika pochodní a bylo slyšet vzdálený hluk boje. V podstatě to bylo jisté, neboť s kým jiným by se skřeti mohli utkat. Sám neměl už prakticky žádnou magickou sílu a tu, co mu zbývala, hodlal obětovat na případný ústup před skřetími psy, kteří se mohli dostat na kobylku i neviděnému. Ale než došel až k poláklíně, hluk potyčky pomalu utichl a on se tak mohl připojit ke zkrvaveným družiníkům, kteří potmě prohledávali mrtvoly skřetích útočníků a tiše se svolávali navzájem. Blathel vyložil Gerllodovi situaci v poustevně

a dohodu se Zoltarem. Gerllodovi, který v boji utrpěl značná zranění, se ve světle jeho informací trochu ulevilo. „Marydasovci jsou nabašení a hrozně si na skřety věřej“, podotknul Blathel. „Ale jestli dokážeme s nima pobít dvě stě skřetů...“. „O obrech nemluvě“. Družina se tedy přesunula dál od vrcholu, podle možnosti se zamaskovala v úbočí kopce a jala se načerpávat síly. Minul úsvit a prošlo dopoledne, slunce se přehouplo a po parném odpoledni se přiblížil chladný večer. Hlídky, k úlevě Gerllodově už zase neviditelné, hlásily průběžně pohyb skřetů po svazích. Ti sice našli místo noční potyčky, ale dál zatím nebyli schopni ani se psy družinu vystopovat. Gerllod určil hlídky na noc a přemítal, proč vlastně Blathel se Zoltarem domluvili tyhle prostoje, namísto podniknutí okamžitého protiútoky. Plýtvat časem znamenalo jen riziko, že je nějaká skřetí hlídka oslabí nad únosnou mez. Skřeti nic o domluvě se Zemikosou nevěděli, ale považovali za praktické po nebezpečí v blízkosti jejich ležení pátrat a odstranit ho. Takže před půlnocí jejich psi konečně Nurnské vyčuchali. Strhla se hrozná mela. Grendal, Worrel, Kerb a Lipi Hopkal byli nejohroženější skupinou, ale ve tmě a zmatku bylo těžké je nějak členěné bránit a každý se musel postarat víceméně sám o sebe. Blathel se raději klidil z cesty psům a obroví, Dwany s Gerllodem rubali kolem sebe a každý z nich pobil několik nepřátel. Když se ozval poslední smrtelný výkřik skřeta a poslední flekatý velký pes zmizel ve tmě, jal se Gerllod počítat ztráty. Ze tmy se postupně objevovali jeden za druhým dobrodruzi, kteří prchli nebo se bojem dostali dál od ostatních. Nakonec chyběli dva. O Kerbovi řekl Grendal, že jej viděl, kterak se dostal do křížku se dvěma skřety. Po chvíli našli i jeho mrtvé tělo. Skřeti byli nad jeho síly. Nic mu nebyl platný ani meč, ani jeho admádní výcvik. Skřetí šavle mu proklála bok a Kerb vypustil ducha. Gerllod tímto počinem skřetí dvojice ušetřil čtyři stovky. Druhým postrádaným byl Worrel Sovák. O tom nikdo nic nevěděl, a ani když se ráno rozednilo, nenašli jej mezi padlými. To na jednu stranu mohlo znamenat, že v panice prchnul a zachránil si tím kejhák, na druhou stranu bylo možné, že jej odvěkli skřeti a čekal jej osud horší než smrt.

Gerllodovi už docházela trpělivost. Další potyčka mohla být pro Nurnské konečnou.

Jako obvykle, plány selhaly, a jako obvykle za tím stála neschopnost se pořádně domluvit, zalehlé uši, naprosto katastrofální paměť zúčastněných a všeobecné ignorantsví. Zoltar Zemikosa se z nějakého důvodu spolehnul na to, že mu někdo dá signál k zahájení akce, zatímco družina trpělivě vyčkávala, až se nahoře začne dít nějaký šrumeč, aby aspoň nějaké skřety odlákala diverzní akcí. To všechno bylo lemováno vágní dohodou mezi Zoltarem a Mehhorianem, která zněla, že boj začne „až se dvakrát vyspíme“. Zejména pro Zemikosu, který byl zavřený v temném podzemí hory, to mohlo znamenat takřka jakýkoli časový úsek, a to i v případě, že by si domluvu správně zapamatoval. Takže obě skupiny ve všeobecné nervozitě trávily čas v čekání, komu dříve rupnou nervy. Nakonec se Zoltar rozhoupal a ve snaze něco podniknout prohrabal všechno vybavení, kterým byl od družiny vyfutrován. A nebylo toho věru málo. Nakonec si ale vytáhl láhev s olejem, kterou si připravil osobně už před delším časem. Nemohl si vzpomenout, jestli jí tehdy udělal jako zataženou nebo nezataženou, ale protože byl od přírody zvědavý, hodil váhání za hlavu a láhev na sebe vylil. Pěkně od věnečku svých ulízlých a už předtím beztak mastných vlasů, až po paty prošlapaných bot. Zbytek oleje stékal na zem v olejnatých krůpějích. Jeho tělo, působením magie v oleji obsažené, začalo nejprve pórovatět a poté i průsvitnět. Nakonec, napůl průhledná, vstoupila jeho tělesná schránka za užaslých pohledů Baltazara Marydase a ostatních do kamene. Zoltar se, podobný strašidelnému duchu, vynořil na druhé straně skály mezi okounějícími skřety. Pro ty to byl šok. Několik z těch, kteří slídili okolo tajných dveří, zařvalo hrůzou, odhodilo zbraně a v panice prchlo. Na ostaní udělal Zemikosa zlý kukuč a naznačil útok pařáty. Litoval, že ve svém stavu není schopen vydávat žádné zvuky. To by je dokázal děsit ještě mnohem lépe. I tak si to ale užíval náramně. Zbraně těch ze skřetů, kteří projevíli dostatek srdnatosti, aby na něj zaútočili, jeho tělem

neškodně procházely. To část z nich přimělo také prchnout v hrůze, zbytek už jen neplodně máchal šavlemi a vyrážel z hrdel skřetí kletby. Zemikosa jim samozřejmě ve stavu, ve kterém byl, také nemohl nijak uškodit a tak jen, coby démon zmaru, konečně pohrdavě předváděl posupný smích nad jejich marným snažením. Hlavním účelem jeho akce byl ovšem samozřejmě průzkum a tak se po důkladném obhlédnutí situace přesunul opět do svého bezpečného úkrytu za tajnými dveřmi. Tam se se Zmrzlým a otcem Marydasem podělil o výsledky svého konání. „Vypadá to“, poškrabal se na hlavě v místech, kde už vlasy vzdaly svůj existenční boj, „že se skřeti začali osmělovat a držejí hlídku v poustevně. Je jich tam pár ozbrojených a taky tam určitě nebudou mít potíže nechat nějaký psy nebo třeba obra. Sice se mi je povedlo řácky vyděsit, ale protože jsem nikoho nemoh zranit, tak se určitě nenechají od slídění okolo tajného vchodu odradit. Ale hlavně, na co jsem kápnul je, že tajnej vchod je zaminovanej. Je tam nastražená vejbušnina, která spustí, jakmile dveře otevřeme. A dám krk na to, že to bude zatraceně silná třaskavina, vyráběná z tý zajímavý magický Hlíny“. „Jaký je tedy další postup?“, zeptal se Malovec. „Jde mi hlavně o to zkoordinování postupu s ostatními tam venku“. Zemikosa se znovu poškrábal, na hlavě, v rozkroku a znova na hlavě. „Nó, popravdě, měli by nám dát vědět. Asi dneska večer, možná zejtra ráno“. „Takže čarodej se sem vrátí?“. „Jó, jasně, dorazí...“, řekl nejistě a doufal, že jeho absolutní výpadek paměti na něm není moc znát. Kdyby si tak vzpomenu, na čem že se to s Blathelem ujednali... „Počkáme prostě do rána“.

Blathel si sice zapamatoval, že akce má nastat po dvou nocích za úsvitu, ale taky vlastně nevěděl, co má být signálem k započetí jejich diverzní protiakce. Gerllod jaksi samosebou vyrozuměl, že se Zemikosa v čele Marydasovců vyřítí z květy lemovaného kamenného oblouku poustevny a začne skřetí armádu rubat. Dlouhou chvíli si mezitím krátili vymýšlením, co že vlastně k odlákání části skřetů provedou. Napadl je oheň. Pak si řekli, že porouvání by pro ně mohlo být příliš nebezpečné, nebo by je z většiny vzdálenosti

nemuselo být slyšet. Strhnout kamennou lavinu do údolí by asi neudělalo ten správný efekt k přilákání skřetí pozornosti. Takže asi opravdu ten oheň. Snad to bude k něčemu. Aspoň došli na rozvaliny posvátného místa neboli Esenia jménem Terlin a nasbírali tam něco dřeva z trosk budov. Hlavně se snažili být co nejvíc nenápadní. Když bylo dřeva dost, probírali Zemikosu. Nejdřív dumali, co asi dělá, pak ho pomlouvali, poté na něj hartusili a nakonec mu začli nepokrytě nadávat. To už bylo po kýžených dvou nocích ráno. Nejprve za úsvitu, kdy měly nabroušené meče vytážené s pochev, svaly napjaté, připraveni vyrazit. V půl sedmé už měli všichni nervy našponované k prasknutí a Blathel si už podešáté v duchu přefíkal všechna útočná zaklínadla. Nahoře se stále nic nedělo. Gerllod, který okulusem sledoval vršek kopce u poustevny, hlásil, že skřetí stráž svačí. V sedm stělicí povolili těživu kuší, aby jim ulevili. V osm si od plic ulevil Lipi Hopkal a vytáhnul si snídani. V devět Gerllod proklel Zoltarovu matku Krtenu a sednul si také, k velké úlevě okolo polehávajících dobrodruhů. V poledne Dwany Růžicka smutně vzpomenu nezvěstného Worrela Sováka. Ve dvě odpoledne se rozčilení změnilo ve všeobecnou zvědavost, co se asi Zemikosovi nahoře přihodilo a tím došla Mehnorianu Blathelovi jeho svatá trpělivost. „A dost“, řekl, na něj dost netypicky. „Nahoře se jim něco muselo stát. Třeba jim uvnitř došel vzduch, nebo tam jsou nějak zablokovaní. Musíme je vyprostit. Pojdme si domluvit jasně, kde se sejdeme, až vyrazíme na protizteč a budeme, nutně“, pohlédl vážně na ostatní, „rozprášení“.

Mezitím se Zemikosa kroutil a svůjel pod tíhou času. Derfler Malovec jej propaloval pohledem a ptal se jej, co mohlo elfimu čaroději zabránit v tom, vrátit se a vydat povel k odchodu a případnému boji. Zemikosa se snažil nedat najevo ani zlomek nějaké bezradnosti. Posunul údajný termín, do kdy se má Blathel objevit, o dalších dvanáct hodin, ale bylo mu jasné, že máslo na jeho hlavě nezadržitelně taje. „Možná budeme muset prostě vyběhnout. Provést řízenou odpal tý vejbušniny a vyběhnout“, nadhodil

nesměle. Byl si vědom toho, že on sám je natolik naditý magickými bazmegy, že je schopen zachránit si krk. „Inu“, řekl váhavě Zmrzlej. „Konat hrdinské činy je jedna věc, ale zahodit marně svůj život je věc druhá“. Měl ohledně Zemikosa silná podezření a litoval, že tu místo něj nemá někoho jiného. „Počkáme“, chlácholil jej alchymista.

Dwany supěl do svahu a i když jeho výhled byl horší, než většiny ostatních, zaznamenal, že skřeti je zmerčili. S jistotou napočítal čtrnáct skřetů a tři velká psiska, všechno sbíhající z vrcholu jim vstříc. Malou část armády tedy odlákali, ale jestli to mělo význam, o tom byl silně na pochybách. Ovšem i takhle silný oddíl mohl být nad jejich síly, to už si v předchozích bojích ověřili. Gerllod si pomyslel, že už má těch bojů po krk, stejně jako celé téhle kamenité země. Potřásl Salentovým mečem, a už se obě strany dostaly na dostřel. Z té skřetí létalo kamení, Nurnští odpovídali jedovatými šipkami. Ale hlavně se všichni, dobrodruzi i skřeti, účinně kryli za velkými kameny, rozházenými po úbočí. Ukázalo se několik věcí. Střílet na osoby v úkrytu nemělo význam. Házet po skřetech jejich vlastní třaskavou Hlínou mělo význam ještě menší, neboť ve většině případů nedošlo po dopadu k žádnému výbuchu, ovšem jednou Hlína vybuchla dokonce už v letu, což značně vyděsilo Jorchena, který jí metnul. Dál se ukázalo, že Lipi Hopkal je mistrem ve skřetích nadávkách. Jal se na nepřítel pokřikovat a na požádání Nurnským ochotně všechny ty sprostějšné překládal. Stejně tak i to, co mu skřeti s gustem odpovídali. Byla to taková veselá společenská příležitost, neboť nadávky skřetů byly značně rozmanité a svým charakterem udivující. Od „Vy vymydlený fajnovky“, přes „Vaše matky souložily trpaslíky“ až k „Nežerete maso“. Ale každá zábava jednou končí a tak se Gerllod, Dwany, Grendal a další zvedli z úkrytu a vyběhli na skřety. Ale než se s nimi stačili utkat, ozval se vzdálený výbuch. Dutá šleha, která zněla od vrcholu hory, byla následovaná oblakem prachu a čoudy. Gerllod a ostatní se zastavili, ale i skřeti zaváhali a otočili se, aby zjistili co se to děje. Ozval se ryk a lomoz a Gerllod měl pocit, že slyší, jak se někdo v dálce snaží

pomocí dlaně, svinuté u úst, imitovat polnici jídní korouhve, dávající povel k útoku. Krátké zaváhání, které vzniklo, bylo vystřídáno dalším tvrdým střetem se skupinkou skřetů. Ale karty byly najednou rozdané úplně jinak. Gerllod a ostatní teď věděli, že Zemikosa se konečně probral, a dali tudíž do útoku všechny síly. Skřeti naopak, majíce za zády nějaký boj, o kterém nevěděli, jak se může vyvinout, od začátku kolísali. Takže během pár kol bylo hotovo a družina se hnala k Blahutově skryši, aby zjistili, co se stalo a jak se dá pomoci. Mela před poustevnou byla strašlivá. Na zemi se válely snad tucty mrtvých a umírajících skřetů, velké množství dalších bylo vidět, jak se rozutekli na všechny strany. Deset chlapů jako hory se rozhánělo meči. Poráželi skřetí válečníky jako kuželky. Zmrzlej dobíjel ty, kteří zůstali v panice stát, nebo byli nějakým nedopatřením přehlédnuti. Uprostřed toho všeho stál Zoltar Zemikosa, vítězoslavně se smál, vydával zvuky polnice a pálil blesky z prstenů na všechny strany. Vypadal jako nějaký perverzní bůh vítězství. Opodál něj seděl v kamení Worrel Sovák, zbavoval se pout a smál se také. Než si Gerllod a Dwany stačili najít nějakého skřeta nebo obra k porubání, nebylo už kolem nich žádných živých nepřátel. „Zoltare, jak jste to dokázali?“, ptal se udiveně uprostřed bitevního pole Lipi Hopkal. „Nevypadáte vůbec zraněný“. „Však jo, taky nejsme“, potvrdil rozzářený alchymista. „Voni jsou ty kluci ušatý totiž nezranitelný! Když jsme vyběhli ven, tak začalo fungovat nějaký kouzlo. Skřetí zbraně Marydasovejch chlapcům neublížily, prostě na ně neúčinkovaly. Těžko říct, jestli by to fungovalo i na psy a obry, ale každopádně skřety z toho chyta taková panika a děs, že úplně ztratili vůli bojovat a jen prchali. No aby ne, protože Marydasovci jim ubližovat mohli, a taky to panečku dělali. Jsou to fakt hodně hustý válečníci. A jak začli prchat skřeti, tak se žádný obr ani pes do boje neodvážil a zdrhl všichni sakumprásk“. Derfler Malovec jen zářil. „Tak tohle si nechám líbit. Nevím, zda tohle kouzlo bude působit trvale, nebo jestli se může v budoucnu opakovat, ale o tomhle vítězství se budou skládat písně“. „Písně nám nebo tam, zavrčel

Gerllod, hlavně aby nám to pomohlo dostat ty černobradý vyžírky od Therfastu“. Změřil si Zoltara Zemikosa a nasadil přísný tón. „Hele, co to mělo znamenat, ty prostoje, neměli jste vyrazit mnohem dřív?“. Zemikosa se zatvářil uraženě a jal se s vážnou tváří Gerllodovi vykládat svojí pohádku, že Blathel se k němu měl vrátit a potvrdit čas. Na to se samozřejmě urazil Blathel a Zemikosovu verzi rozhodně odmítl. Vzhledem k úlevě, dané vítězstvím, se ale tomuhle Zemikosovu zmatení všichni jen hurónsky zasmáli a Gerllod to nehodlal řešit. Srdečně se smál se i Worrel Sovák, otrhaný a polonahý. Ukázalo se, že byl hned na začátku nočního boje omráčen a odvrácen. Ve skřetím táboře byl ponechán na slunci, svázaný jak žok, a byl terčem pošťuchování a kopanců. „Takže tě mučili?“, chtěl Gerllod vědět, co má kdyžtak nahlásit v Nurnu. „No to přímo ne...“, opáčil elf. „Ale byla ve mně malá dušička. Kdyby se to takhle krásně nevystříbilo, tak bohové vědí, co by se mnou udělali“. „Co by“, zabručel Lipi, který měl v tomhle ohledu rozhodně co vyprávět. „Aspoň by ses naučil skřetsky“, řekl. „A zatínat zuby“, dodal sotva slyšitelně. Zmrzlej se nadechl a rozhlédl po celé svojí velké družině. „Neměli bychom ztrácat čas, plánované shromáždění mého lidu už se blíží. Vydáme se do Gwendarronu“, zavelel. „No, řekněme spíš odebereme se do Therfastu, Gwendarron je i tady“, opravil jej fakticky Gerllod. „A s tím tvým lidem...“, zavrčel ještě zle, ale větu nedořekl. Namísto toho pokračoval: „Taky se blíží doba, kdy se armáda pokusí o vylodění, takže každá hodina může být důležitá. Půjdu Vávě oznámit váš příchod, vydám se na cestu nejvyšší rychlostí. A to je u mě co říct“. Utáhl si opasek o jednu díрку a bylo vidět, že je připravený ve zbroji a s bagáží udělat svých skoro osm mil za hodinu, jak se často chlubil. „To je nějakých sto třicet mil za den, když počítám, že bych se moh třeba i chvíli vyspat“, dodal s přehlíživou samolibostí. Ovšemže touhle rychlostí byl schopen spěchat po rovných a udržovaných cestách vnitřního Gwendarronu, ne tady v horách. „Půjdu s tebou, v kopcích nestejnuji o nic pomaleji než ty“, řekl Zmrzlej a ignoroval Gerllodův pohled, nejprve pochybovačný, ale vzápětí uznalý. Zbytek družiny dostal za úkol dovést mlčenlivou tlupu

Marydasovců bezpečně do Therfastu, a to překvapivě pod vedením chaotického Zoltara Zemikosa, kterého určil Gerllod. Dostat se z hor znamenalo hlavně intenzivně pracovat s kouzlem neviditelnosti a mělo vyčerpání možnosti družinových kouzelníků na samé dno jejich sil. Takže zatímco Gerllod s Malovcem odkvačili, Worrel s Blathelem si šli důkladně odpočinout, aby vše proběhlo tak, jak má. Důležité bylo, že jim před odchodem Zmrzlej popsal cestu, kterou bylo možné dostat se do Therfastu rovnou ze severního úbočí kozlovrrských hor. Tím by se vyhnuli nutnosti použít pobřežní pěšinu a procházet městem Kardam. Popsaná stezka byla náročná, ještě mnohem horší než ta pobřežní. Používána byla v nouzi pastevcí a její nalezení nebylo z hřebene jednoduché a zdola takřka nemožné, ale s popisem, který jim Zmrzlej dal, by jí měla družina najít. Skřeti by se na ní neměli vyskytovat, nebo alespoň ne v nějakém větším množství.

Gerllod Moskyt zanechal Zmrzlého poblíž therfastského tábora a našel si cestu do dřevěného baráku, kde sídlila místní vojenská správa. Tam si vyjednal rozhovor s velitelem posádky. Velitel Sádlo, starý a patřičně tlustý chlap, přijal Moskyta sice vlídně, neboť se znali už od minula, kdy řešili vypálení tržiště a další průšvihy, ale taky s obavami. Ty, jak Gerllodovi řekl, plynuly z toho, že se mnozí z po kraji rozptýlených kozlovrrských začali poslední dobou stahovat zpátky do sběrného tábora. To sice bylo dobré pro Gwendarron, neboť tak byli více pod kontrolou, ale špatné pro velitele Sádla, neboť měl mnohem víc starostí s tím, uhlídat pořádek a klid v táboře i ve městě. Navíc, jak se důvěrně Gerllodovi svěřil, má obavy z rebelie a povstání téhle neklidných černobradů. V táboře má už totiž i své informátory, a ti mu řekli, že Vrchovci se sem slézají proto, že čekají příchod nějakého svého vůdce, který z nich vytvoří armádu. „A ten jejich král, nebo oni mu říkají „nový patron“, má přinést nějaký meč, nějakou svítilici zbraň a to má být znamení že mají povstat. Tomu musím za každou cenu zabránit. Aby sem žádný takový šupák nepřišel nazačal je buntovat“. Gerllod hvízdal v předstíraném úžasu. „Ještě tak aby se

ti mulusáci dostali k nějakým zásobám zbraní a byl by průser jako vrata“. Gerllod nad těmihle informacemi v duchu jásal, ale taky si vtiskl do paměti, že velitel Sádlo není ani v nejmenším součástí kontaktů Molena Važice. „Chlapů nemám mnoho“. Povzdechl si tělnatý oficír a pokračoval: „No a s tím souvisí druhá potíž, snad ještě větší. V poslední době se tu vyskytlo několik přepadů samot pod horami. A podle svědectví a dalších stop mají tohle na svědomí tlupy skřetů. Musel jsem vyčlenit dva silné oddíly, aby hlídaly kraj. Jenže na tohle by to chtělo spíš jízdní korouhev, a tu mi nikdo nechce dát“. A na to, abys jí mohl velet, jsi moc malá šarže. Takže jí vlastně ani moc nechceš, abys nepřišel o velení v celé oblasti, pomyslel si Gerllod, znalý poměrů v armádě. Ale jinak účastně souhlasil, že by se mělo zažádat o posily. Na to se odebral do hostince U Žabího skoku, kde si hodlal poručit lázeň a pokoj, neboť nehodlal spát někde v zablženém lágru. Ale sotva co si sednul ke stolu, přisednul si proti němu bez okolů jakýsi odrbaný muž a zahuhlal: „Mám pro vás peníze“. Gerllod se chtěl radostně představit, ale najednou si uvědomil, že toho muže zná, a zná jej docela dobře. Byl to sám Molen Varžic, i když teď vypadal úplně jinak, než když se viděli naposledy. Mistr převleků, napadlo Gerlloda. Tedy člověk na svém místě. Takže mu Gerllod potřásl svojí špinavou rukou a chystal se mu převyprávět všechny slavné úspěchy poslední doby, jenže Varžic jej předběhl. „Ani nevíte“, řekl mu procitěně, „jak rád vás vidím. Jak jsem rád, že to, co se teď děje v táboře, co tam bublá a kvasí, že má reálný základ. Už vím o pánovi s helmou, který dorazil před hodinou do tábora. Zatím je tam, pokud vím, nepoznán, ale šeptanda se určitě rozšíří rychle a události vplanou. Je tam totiž velmi očekávaný svými lidmi. Takže mám na jednu stranu velkou radost“. „A na druhou?“ „Na druhou samozřejmě pochyby“. „O čem?“ „No právě o pánovi s helmou. Naprosto věřím Nurnské družině, že odvedla svojí práci. Věřím vám jako veliteli. Ale pochyby mám, aby se to nevymklo z rukou. Aby Vrchovci nepovstali pod novým vůdcem...“ odmlčel se, „...a nevzali ztečí Therfast a kraje Gwendarronské. Mít tohle na svědomí, to bychom asi nepřežili ani já, ale ani

vy, Gerllode. A příchod jejich vůdce už se teď nedá zarazit“. Gerllod zavrtěl rozhodně hlavou. Tahle myšlenka byla naprosto správná, ale on už Malovcovi plně věřil. Ambice zarostlého Vrchovce už za dobu společného putování znal natolik dobře, aby odhadl jeho loajalitu. „Byli jsme svědky zázraku. Ta věc přesahuje trochu moje chápání. Ale vztahuje se to všechno k té zemi v horách. Obroda toho jejich“, zaváhal nad výrazem, ale našel jej: „etnika, je spojená s návratem do jejich domoviny. Pojdte, povyprávím vám o Baltazaru Marydasovi a o tom, kdo všechno sem ještě z hor dorazí za nějaké tři dny. Do té doby bychom asi měli toho jejich náčelníka, toho Derflera Malovce neboli Zmrzlýho, držet pod pokličkou. Z mého pohledu je s jejich vůdcem všechno v úplném pořádku. Teda kromě ksichtu“. Molen Varžic se tímhle nezdál být úplně přesvědčený. „Jako velmi šťastná konstelace mi připadá to, že vy dva si důvěřujete navzájem. Ale přeci jen, asi by bylo dobře, abych měl nějaký důvod mu věřit. Sázíme přece jen, já i vy, na jednu kartu. Jde o nesmírně mnoho, i pro Gwendarron. Zejména pro Gwendarron“. Gerllodovi ztěžkla duše. Dostal se přesně tam, kam se dostat nechtěl. Varžic nedal nijak najevo, že by věděl o tom, že u sebe doma schovává Zmrzlýho novorozeného syna Geltara i ženu Velchin. To by samozřejmě byla absolutní páka na novopečeného vůdce Vrchovců. On i celý jeho národ by museli konat tak, jak by mu řekl ten, kdo o tomhle tajemství ví. Jenže Gerllod to nechtěl. Ani ve jménu Gwenarronského dobra nechtěl dát tuhle kartu Molenu Varžicovi do rukou, na to si vážil Zmrzlýho příliš. Anebo možná Varžicovi nedůvěřoval dost, kdo ví. Ale na druhou stranu mohl o těchto věcech Varžic už dávno vědět, jeho prsty sahaly velmi daleko, o tom nebylo sporu. Pak by to znamenalo, že Varžicovo naléhání na Gerlloda ohledně nějakého způsobu, jak Malovcovi věřit (a Gerllod si správně tuhle větu přeložil v „jak jej ovládat“), bylo jen způsobem jak si Gerlloda proklepnout. Jak zjistit, zda jeho loajalita k Varžicovi je absolutní a zda v rámci toho věří, že se dostane zpět do úřadu náčelníka Kanceláře, nebo zda víc ctí přátelskou dohodu se

spoludruhem v boji a možným budoucím starostou Kardamské oblasti a vlastně i obyčejnou lidskou slušností. Takováhle dilemata nemají dobrá východiska, a Gerllod byl navíc vázán zákonem pohostinnosti pod svojí střechou. Ale přesto se rozhodnul jako loajální voják. „Jeho žena a novorozené dítě bydlí u mě doma. V Liscannoru“. „To je vynikající informace“, vykřikl Varžic a vypadal, jako by o tom skutečně dosud nevěděl. „Takovou věc před ním samozřejmě nebudeme vytahovat, věříme si přece navzájem. Nemůžeme jej do čehokoli tlačit silou. Předpokládáme přece, že dohodnuté postupy půjdou hladce. Ale vědět tohle, to nám umožňuje odhadovat jeho reakce a ...“, emocemi se jeho špiónské já nezadržitelně dralo z převleku, což se kvapně snažil skrýt. „A nakonec, i to je důkazem, že on nám bezvýhradně důvěřuje. To je skutečné pouto důvěry“. Uspokojení z něj přímo sáhalo, zatímco Gerllod byl uvnitř trochu zahanbený. Pomyslel si, že Zmrzlýmu není třeba ničím hrozit. Ani se jen zmiňovat o tom, že Varžic ví. Zmrzlej sám si je vědom, jak se věci mají a bude poslušný až až. „Budete si s ním chtít promluvit? Raději ne. Není to v tuhle chvíli nutné. Dokud půjde všechno hladce, preferoval bych, abyste vy byl zatím ten, kdo bude zastupovat sílu, která v Gwendarronu hraje pro něj. Nejsem nijak oficiální, nemám žádný úřad, jsem civilista jako vy. Zůstanu v pozadí. Teď by chtělo zajistit, aby se ten vyvolený zatím nedal plně poznat mezi svými, mají-li ti Marydasovci mají být součástí jeho příchodu“. „To se zařídí. Na tři dny ho zavřeme k Vávě do stanu nebo do hospody. Na vás bude, aby armáda odvrátila zrak, až to vypukne. Velitel Sádlo je ostře proti tomu, aby se v táboře konalo jakékoli povstání lidu, v takovém případě by zasáhl silou a došlo by k tragickému krveprolití. Sám mi zmiňoval obavy, aby se k obyvatelům tábora nedostaly zbraně. Žádal dokonce i o posily“. Varžic se pousmál. „Velitel Sádlo... Je v mých silách velitele Sádla odstavit. Je v mých silách dodat dostatek zbraní, které budou vydány ve chvíli, kdy budou vstupovat do vrchoviny. Je v mých silách zařídít, aby armáda ve správnou chvíli odvrátila zrak, aby mohl celý lid odejít z Therfastu nerušeně, a to nejlépe jako

zorganizovaná jednotka s alespoň základní hierarchií a jasným velením. Pak už to bude na tom vašem člověku a jeho vůli. Taktiku a priority, rozvržení sil, to si všechno už musí zařídít on“. „A čas do vyloštění?“ „Čas ještě máme, podle informací zhruba tři týdny. Tohle změnit ovšem v mých silách není“. Gerllod poté předal Varžicovi kopii svých písemných hlášení, obsahující nejnovější události. Než se rozloučili, pohlédl mu ještě zhluboka do očí a řekl: „Derfler Malovec se nesmí dozvědět, že máte informaci o jeho ženě a dítěti ode mě. Rozumíme si?“ Tvář Molena Varžice svítila jako měsíček. „Rozumíme“.

Gerllod se se Zmrzlým pokali v noční tmě u západní brány. Gerllod potvrdil, že je všechno na dobré cestě. Armáda nebude bránit v odchodu, zbraně budou připravené. Po Zmrzlým žádal, aby se ještě do příchodu zbytku Nurnských a hlavně Marydasovců veřejně neprojevil, což ale bylo totéž, na čem už se Zmrzlej domluvil s Vávou. Zmrzlej chtěl vědět, kdy dorazí ta zásilka zbraní, a v tom jej ale Gerllod trochu přibrzdil. „Nejdřív si utvořte nějaký systém velení, třeba rodinný čety, nebo tak něco. Ty abys měl nějaký důstojnictvo. Pak budou zbraně. Škoda, že není čas vás trochu pocvičit“, posteskl si. „A na cestu většího počtu lidí do vrchoviny bude třeba nějaký zásobování, mít s sebou nějaký trén“. Zmrzlej přitakal a řekl, že najde někoho, komu tyhle starosti svěří. Gerllod jej pak přesvědčil, že je lepší spát v pohodlné posteli hostince U Žabího skoku a provedl jej městem. Zmrzlej měl pro jistotu pořad nasazenou svou obličej kryjící helmici. U žabího skoku si Gerllod všiml, že Varžic sedí v rohu lokálu, ale nijak se k nim nehlásí. Zatím chtěl vidět, ale nebyť viděn. Gerllod se chystal zaplatit hostinskému za pokoj, ale dříve neurvalý hobit byl najednou samá ochota a úsměv a řekl, že bydlení už je placené. Jeho úslužnost byla málem tak protivná jako předtím jeho kyselý obličej. Ve dnech následujících Gerllod přivedl od Varžice Zmrzlému Hordaje a několik dalších lidí, kteří měli tvořit jádro důstojnického sboru. S Hordajem se Zmrzlej přivítal s nelíčenou srdečností. Vždyť už dříve spolu v jednom oddíle sloužili, ovšem tehdy byly

funkce obrácené, Zmrzlej byl jen řadovým členem horského oddílu, nazvaného „Hordajovi chlapi“. Teď bylo ale vidět, že Hordaj, s černým huňatým vousem typický představitel svého rodu, je Malovcovi bezvýhradně oddán. Poslední pochybnosti a obavy byly tímto setkáním prolomeny. Zároveň se od té chvíle Hordaj namísto Gerlloda stal tím, kdo zprostředkovával Zmrzlému Varžicovu vůli, a to k velké Gerllodově úlevě. Neboť ten se z toho, být nitkami mezi loutkářem a jeho loutkou, nijak netěšil.

Nurnská družina šla pomalu z hor. Marydasovci si ve skřetím ležení posbírali něco z oděvů a vybavení, a vzali si také něco ze skřetích zásob jídla. Tím se zjistilo, že nejsou ani nemrtvými, ani oživlými sochami, ale taky se zjistilo, že nejsou v jídle rozhodně vybíraví. Ostatně, po takové době bez žvance... Pro družinu to bylo jen plus. I když Zoltar Zemikosa dělal všechno možné, aby družina zabloudila, přesto se po osmi dnech trmácení horskými údolími, opatrného slézání severního úbočí a následného brodění řeky, těsně přimknuté ke skalám, přiblížili k Therfastu. Deset Maradasovců zanechali ve společnosti Jorchena Kierkeho na míli od města a sami šli zjistit, co se děje.

Dveře hospody se otevřely. Venku pražilo jarní slunce, tak se dobrodruzi snažili přivýknout oči tmavém interiéru. Zemikosa ucítil dloubnutí do žeber a do ucha mu kdosi zasyčel: „Podejte hlášení, agente Zemikoso!“. „Jé, Gerllode!“ Všem se ulevilo. Gerllod vypadal, že u Molena Varžice bere hodiny převelků a špiónění. Všechno šlo jako po drátkách a Zmrzlej byl bezpečně ukryt v hostinském pokoji. Bylo třeba jen načasovat společné zjevení se Malovce a Marydasovců v táboře a předat otěže do rukou jiným. Gerllod odhadoval množství Vrchovců v okolí na tři až čtyři tisíce mužů, schopných nosit zbraň. To už byla armáda. „Takže potáhneme s nima do hor a budeme se koukat, jak to tam vyrubou?“, zeptal se Lipi Hopkal. „Ne“, zavrtěl hlavou Gerllod. „Pro nás to tímhle končí. Nemám chuť vidět ještě jednou ty bezútešný kopce“. „Moje řeč“, řekl Blathel, na jehož křehkou

tělesnou schránku toho bylo už dost. Nechali tedy poslat Kierkemu a Marydasovcům několik košů plných jídla a pití, ubytovali se a začali se těšit na návrat.

Dalšího dne pak následoval kýžený zázrak příchodu nového patrona. Nurnští jen z povzdálí pozorovali ten památný šrumeec. Váva shromáždila veškeré osazenstvo tábora a nějaký Vávin člověk měl delší projev, který zahrnoval rozmáchlá gesta. Vykríkovoal věty, které měly burcovat lid správným směrem. Z toho, čemu Nunští rozuměli, provolával jména patronů a ke každému něco dodal. Zpočátku to bylo zejména jméno Kazarda Jezdce, ale pak i ostatních. Nakonec se dostal ke něčemu, čemu Nunští rozuměli. Demuisův dědic. Dav se tím dostal do varu. Po nějaké době se ten zázrak skutečně stal. Bez helmice, s odkrytou tvář, předjel na koni před dav Derfler Malovce, doprovázený deseti pěšími mohutnými muži se strnulými výrazy. Na nového patrona i na Maradasovce dav reagoval nadšením. Jazyku, ve kterém se celá akce odehrávala, bylo rozumět jen zlomkem, ale každopádně gesto, kdy Zmrzlej vytrhnul meč Kazarda Jezdce z pochvy a dav začal nadšením, to nebylo třeba nijak překládat. Meč zářil aureolou světla a nic nepřipomínalo, že jej vykopala banda potulných hobitů. Gerllod se rozhlédl. Armáda všechno celou dobu ostentativně ignorovala, respektive všechny hlídky, jinak pravidelně obcházející tábor, se někam ztratily. Kde byl v tu chvíli velitel Sádlo, bylo záhadou. Zato se poblíž s potutelným úsměvem pohybovala postava, která nápadně připomínala Molena Varžice. Ve zfanatizovaném davu občas někdo nahlas zahulákal nějaký slogan, na který ostatní burácivě reagovali. Gerllod měl pocit, že někteří z řečníků musí být placení Varžicem, protože by přísahal, že ve zvoláních rozeznal apel na to, že by neměli tak jako Kazard bojovat proti Gwendarronu, ale spíše za návrat do své země s Gwendarronským přispěním. Ale dav byl zjevně spokojený. „Už žádný skřetí psi“, řekl klidně k druhům Blathel, zatímco nedaleký dav ječel radostí. „Už žádný meruňkový kompoty“, dodal Zemikosa. „Náhodou“, ohradil se Lipi. „Spíš už žádná služba u skřetů“. „Už žádný spaní na kamení“,

ulevil si Worrel. „Už žádná zkažená voda“, zabručel Růžička. „Už žádný morální dilemata“, řekl zdánlivě bez souvislosti Gerllod. „Už žádný trmácení se s truhlou na hřbetě“, zavzpomínal Jorchen. „Už žádná chudoba“, řekl Grendal s vyhlídkou na dělení kořisti. „Hele, no jo, ale co ta truhla potopená ve Věži Racek? Dyť my musíme!“, připomněla poslední poznámka Zoltaru Zemikosovi rozdělanou práci. „Serem na truhlu“, řekl stručně Gerllod a ostatní přikývli.

Ještě toho dne odešla z tábora velká organizovaná skupina, tvořená zejména muži, na jih. Ani tohle pro armádu nebylo důvodem ke znepokojení. Vzápětí se tábor začal balit. Zbylé ženy a děti pakovaly věci, strhávaly stany. Všechno důležité a veškeré jídlo, co v táboře bylo, muselo být zabaleno do podoby, ve které se dalo přenášet. A další malé hloučky se z tábora trousily jižním směrem. Nurnští byli stále zvědaví, a tak šli také. Zjistili, že další tábor, tentokrát mnohem provizornější, se zformoval asi tři míle od města. V táboře stálo několik vozů, které se tam dostaly božové vědí odkud. Tady, z dohledu Therfastu a zvědavých očí, si z nich muži rozebírali zbraně, sečné i střelecké. Otloučené zbroje, do nichž se upínali, vypadaly, jako by byly vyražené z přebytků skladů pěšího vojska. Uprostřed toho seděli na koni dva muži. Malovec, v krásné leštěné zbroji, která přímo jako by byla vyrobena na jeho postavu a vedle něj Hordaj, nyní první generál Derflera Malovce. Ten byl ovšem v gwendarronských barvách s důstojnickými distinkcemi. Ovšemže by se na koních do hor nedostali, ale teď a tady vypadali nadmíru slavnostně a mocně. Opodál vše tiše sledující skupinka Marydasovců o zbroje nejevila zájem. Snad je jejich kouzlo přes skřetími čepelmi ochráněno i nadále. V dalších vozech, tentokrát doprovázených běžnými kupci, dorazily zásoby, které si mezi sebou Vrchovci rozebírali. Všechno už bylo zjevně kýmsi placené a volně k rozebrání pro všechny. Nurnští se utábořili a nasáli tak magickou atmosféru rozechvělé poslední noci, než se Vrchovci vrátí do své domoviny. Podali si ruku, se Zmrzlým, Baltazarem Marydasem i s Hordajem, který udělal na Gerlloda jen ten

nejlepší dojem. A ráno, ještě než se Nurnští pořádně probrali, byla armáda už pryč. Tou stejnou stezkou, kterou sešli z hor, vystoupali vrchovští válečníci, aby čelili skřetům. Živající Blathel si protíral oči a v rozpouštějícím se ranním oparu sledoval už jen ženy, sbírající poslední pingly a pohánějící svoje děti, aby mohli pomalu následovat své muže na náhorní planinu. Bylo na čase jít domů.

Trináctých předradostin přistáli v Nurnu. Šli k domovu, rozhodnutí tam v klidu vyčkat. Nikdo neměl vyhráno, ani oni, ani Molen Varžic. To důležité se odehrávalo teď daleko na jihu a mimo jejich kontrolu. Privítání v Liscannoru bylo radostné, zejména u Moskytových. Tentokrát se vrátili všichni, které někdo čekal. Na Narie už bylo těhotenství dost znát...

Peněz z výpravy nebylo moc, ale přesto si dobrodruzi i ostatní obyvatelé vsi mohli žít jako páni, tak, jak byli zvyklí. Proběhla dražba kořisti podle zvyklostí. Při dražbě zjistili, že jim zůstaly veškeré cenné relikvie vrchovských patronů, které měli v držení. Tedy se nenaplnila hrozba Vávy a Zmrzlého, že by se tyto cenné a pro horský národ posvátné předměty měly vrátit do držení Vrchovců. Vlastně jeden z těch vzácných předmětů nebyl k dohledání. A to jeden z nejcennějších, respektive atribut patrona takřka nejrespektovanějšího. Hůl Demuise Pastýře zmizela spolu s bývalým starostou Nunvarem Pilatušou. Bylo nutno nad tím s těžkým srdcem mávnout rukou. „Nějakej kus klacku“, okomentoval to Gerllod, pro kterého měly význam jen věci z oceli. Zemikosa nebyl tak přizemní a měl radost ze svého suspensoru, tedy kožené ochrany přirození, kterou našel u skřetů v pelechu. Chodil v té odporné ozdobě Liscannorem a kroutil přitom boky. Nejzajímavějším výsledkem dražby bylo ale zjištění, že krásný kotlík se zlatým krumplováním, nalezený v přípravně jídla Marydasovců, má jednu zásadní vadu. Každé jídlo, které v něm kdo uvařil, se ukázalo být prudce jedovatým, bez ohledu na použité suroviny a kvality kuchaře. Tím se vneslo světlo do příběhu Wercha Štajna. Ten byl

dříve přítelem Demuise Pastýře, Baltazara Marydase a jeho synů a mimo jiné pro ně připravoval jídlo. Poté, co použil krásný nový kotlík, došlo k nevratnému průšvihui. Úmysl v tom tedy vůbec nemusel být, bohové vědí, kdo tam ten kotlík mohl podstrčit. Marydas umíral v přesvědčení, že jej Werch otrávil záměrně. Demuis, jeho věrný druh, si to myslel také a síla jeho prokletí podle toho vypadala. „Rozumím, Demuis přišel pozdě k večeři, takže se tomu blafu vyhnul. Byl nadán velkou kouzelnou mocí, kterou použil. Takže zatímco otec a synové nezemřeli, nýbrž kouzlem zkameněli, stará Marydasová se obrátila v prach a jako duch strašila okolo. Inu, primitivní národy a jejich patriarchát“, okomentoval to Menhorian Blathel. „Hlavní ponaučení z toho plyne“, dodal Lipi Hopkal, „Vždycky když vaříš, ochutnávej!“ A... a léto plynulo.

Uběhly tři měsíce. Gerllod, mířící do hospody, vyčkal, až jezdec, který právě jel okolo rybníka, dojede až k němu. Muž nebyl nijak znavený cestou a jeho oblečení mělo atributy oficiální služby království. Jel tedy z města Nurnu. „Hledám pana Gerlloda Moskyta, důstojníka ve výslužbě“. „A našel jste“, pokývnul Moskyt a přešel to, že mu voják, zřejmě nechťic, zalichotil. „To jsem rád“, řekl vesele muž a seskočil, aby učinil zadost slušnému chování. A jal se od sedlových brašen odvazovat kožený vak. Vak byl zjevně těžký.

Gerllod vstoupil do hospody. Jediným, kdo tam v tuhle dobu seděl, byl Jorchen Kierke. Kývlí na sebe a Gerllod si přisedl. „Tak je to hotový. Všechno to nakonec klaplo“. „To je dobře“, řekl Kierke, zcela nepřekvapeně. „Gerllod žuchnul s koženým vakem o stůl. Je to celých šestatřicet tisíc zlatých, podle dohody s Varžicem. A podle váhy je to možná zase zavokrouhlený nahoru“. „Takže Varžic je zpátky v čele Kanceláře“, dovtipil se Kierke. „Jo. Mám rád když... Vlastně ne, spíš, jsem vždycky strašně přfjemně překvapený, když něco, do čeho vložím svoje úsilí, perfektně zafunguje“. Gerllod se s uspokojením zaklonil, zhoupnul na židli a založil si ruce za hlavou. „A víš, co

se ještě stalo?“ „Ne“. „Zmrzlej je starostou svobodného kardamského území. Teda samozřejmě pod kuratelou krále Lintholda“, opravil se rychle. „Gwendarronský území, s přihlédnutím k potřebám místních obyvatel, tedy s mírnou autonomií. Ale hlavně bez skřetů, nebo aspoň bez zásadního problému s nima. Jo a Hordaj všechny boje přežil. Další informace zatím nemám“. „Tak to je dobrý“, řekl Jorchen nevzrušeně. V podstatě mu to bylo jedno, on se raději díval do budoucnosti než za sebe. „Ty prachy rozdělíme na základě dohody“. Gerllod měl na mysli jeby. „Ale hlavní je, že máme očko u Molena Varžice, který teď sedí naprosto pevně v sedle“. „Náčelník KOSY“, konstatoval Kierke. „Jo. A to je nějaká známost. A mít za přítele starostu a faktického vládce území na jižní hranici Gwendarronu, to není taky vůbec k zahození“, zasní se. „Protože kdo ví, co se může v budoucnu stát. Kdo ví, co bude“. Kierke se začal usmívat. „Kdo ví, co bude“, zopakoval po něm a pomalu pokýval hlavou. „Přesně. Ted's to řek přesně. Kdo ví, co bude. Ono se totiž může snadno stát, že budou i ty kapitánský fičky, co po nich tak toužíš“. „Prosím tě, jak ty můžeš vědět, po čem toužím nebo netoužím“, odbyl ho náhle znejistěly Gerllod. Ale Jorchen pokračoval. „Ony se totiž můžou stát i ledasjaký jiný věci. Třeba že pudem spolu zase na výpravu. A že třeba budu zvolený vůdcem já“. Gerllod se suše uchechtl a zvedl se k odchodu na znamení toho, že s touhle debatou nesouhlasí. Ale při pomyšlení na to, co mu řekl Jorchen, mu mráz přeběhl po páteři hned několikrát nahoru a dolů. Pro jeho vojensky cepovaný mozek představoval Jorchen Kierke úplný opak toho, k čemu vzhlížel a co formovalo jeho podstatu. „A víš ty co?“, nadhodil ještě Kierke rozverně. „Já myslím, že tohle může bejt začátek krásného přátelství“. „Ha, ha“, řekl ironicky Gerllod, ale když za sebou zavíral dveře, tak v té malé částce jeho duše, která se vymykala vojenskému uvažování, se doopravdy vesele smál...

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z roku 1091

Gwendarronská obchodní mise

Nalezen příhodný hostinec na protilehlém břehu řeky poblíž mostu. Hostinec sice bez vlastního dvora, avšak s personálem nikoli nepřátelsky naladěným k ubytování gendarronských obchodníků v takto pozdní hodinu, hostinec s příjemným názvem Na kameni. Zajištěny dva pokoje, kde ihned po rychlém ubytování předestřen plán. Mezitím vyslán havran Puklina provést pokus rozehnat dav rotící se kolem gwendarronské obchodní mise. Sfaira ignea, ohnivá koule, vypuštěná z temných nebes a explodující v týlu davu by mohla podnítit paniku a adekvátní reakci pořádkových sil.

Mezitím dohodnuto, že Grub dostane na starost zaopatřit vozy a základní stan. Nif, já a Fenx Worna se vypravíme do města. Fenx Worna zažehne přibližně dva požáry v rezidenční čtvrti. Nif nalezne bezpečné místo, kam bude dopraven představený mise pan Spytihněv Mladina, a místo zabezpečí. Potom bude jeho úkolem pana Mladinu živého dopravit co nejbezpečněji městem do pronajatých pokojů v hostinci Na kameni. A já? Na mně bude proniknout do gwendarronské mise, vyhledat pana Mladinu, přesvědčit jej, že útěk z mise je to pro něj nejlepší řešení a dopravit jej k Nifovi. Potom už se o sebe budu muset postarat sám. Tedy po všech stránkách promyšlený, ale i velice nebezpečný plán. Na spojení s panem Mladinou stál úspěch celé výpravy. Pokud by při akci zemřel či by se nám s ním vůbec nepodařilo promluvit, mohli bychom si zabalit fídlátka a s neúspěchem a ostudou se vrátit zkroušeně domů. Předpoklad zněl, že během naší cesty byl pan Mladina znovu kontaktován Přeběhlíčkem a jedině on bude nositelem nových informací, které by nás k identitě onoho tajemného Armidence přiblížily. Se smrtí pana Mladiny nejen že bychom o zmíněné informace přišli, ale taktéž by bylo přetrženo pouto, které bylo mezi

oběma muži navázáno. A bohové vědí, jak dlouho by trvalo vybudovat vazby nové, pokud by vůbec vybudovány byly. Takže Mladina byl pro tuto fázi plánu naprosto zásadním elementem, jehož získání byli jsme rozhodnutí obětovat vše, třeba i vlastní životy.

Jenže během vykládání plánu se stalo cosi nečekaného, Armidenci do něj zabodli vidle a bylo třeba improvizovat. Puklina, který měl po odpálení ohnivé koule nějaký čas sledovat počínání davu, se do mých myšlenek vloudil takřka vzápětí. Byl vyděšený a divoce prchal. Z animálie vnuknutých vizí jsem rychle pochopil, že odpálil kouli a okamžitě byl napaden cizím animálie. Gwendarronská obchodní mise se tedy nalézala nejen v obležení davu na zemi, ale též v obležení ze vzduchu a způsob, jakým byl Puklina prozrazen, dával tušit, že cizí animálie reagovalo na magickou stopu, kterou kouzelný výron energie zanechal, nebo byl řízen někým, kdo byl k takovým stopám sensitivní. Havran měl však štěstí, podařilo se mu uprchnout, aby byl vzápětí znovu dostižen. Nakonec provedl manévry, kterým se pronásledovatele zbavil ještě dříve, než by stihl prozradit položení hlavního stanu Nurnských. Do cimry vletěl oknem, jež jsem mu stihl otevřít. Vydedukoval jsem, že Puklina si byl jistý, že pronásledovatele včas setřásl.

Tato nová informace si vyžádala změnu plánu. Pokud bychom provedli běžné zneviditelnění, jež bylo naplánováno a dojednáno se slepým Ieroným, nedošli bychom daleko a byli bychom odhaleni dřív, než bychom se dopínožili k mostu. Padlo tedy rozhodnutí použít lahve, což bylo již vžitě označení flakónů od pana Velmíra Rácha. Tedy lektvary neviditelnosti, jež magickou stopu nezanechávají.

Šli jsme městem nalehko pod vedením Nifa Bouřliváka, který jako jediný nepožil. Byl si jistý, že vhodné místo vybere, zabezpečí a dokáže udržet tak, jak je. V záhadrí jsem svíral Ráchovu depeši pro pana Mladinu. Armádní rozkazy jsem raději nechal

v hospodě. Dalo se předpokládat, že dřív, než se dostanu k panu Mladinovi, zatkně mne a prohledá pan plukovník Lebeň osobně. A vědí jen bohové, co by se se mnou stalo, kdyby mu padl do ruky odvolávací rozkaz z Agerru.

Po jistém čase hledání a vybírání se Nif postavil před jedním z tmavých průjezdů v rezidenční čtvrti a proudem nadávek zavřel huby obyvatelům, jež se rozhodli podobnými hrubými výrazy jej vykázat. Pustil trochu hrůzy a byl klid. Potom se rozloučil Fenx a šel zařídít svou část práce, tedy chopil se svých žhářských povinností. A já, neviditelný, vydal jsem se k náměstí, kde burácel rozvášněný dav a odkud létaly zápalné lahve a výkaly. Potom, v dostatečné blízkosti od zdí obchodní mise jsem provedl magický transfer do zahrady. Byl jsem si vědom, že se dříve nebo později stanu terčem soustředěné palby. Ihned poté, co jsem se vprostřed zahrady zhmotnil, vyvolal jsem ochranné kouzlo. Vojáci v zahradě spustili poplach a zahájili palbu. Stačil jsem několikrát vykřiknout, že jsem posel a že nesu veledůležitou depeši z Agerské pevnosti, než jsem o ochranu přišel a než se první šípy zaryly do mého těla. Řvali na mě, ať si lehnu a pálili dál. Další ochranné kouzlo mi zachránilo holý život. Dalo mi krátký čas na to, abych si lehl a aby střelci pochopili, že se vzdávám. Už jsem se viděl, jak spolu s nebožtíkem Darghazem baštím u stolu před barbařím bohem Harr Ghnedem. Nebo v černých síních záhrobních. Palba ustala a obklopili mě uniformovanci. Vzdával jsem se, ležel zabořený v hlíně jako obětní beran a štkal, že mám v záhadrní depeši vysoké důležitosti. Poto mě bafli, sebrali list a odnesli do budovy. Nevzpouzel jsem se a čekal, co bude. Starší obtloustlý chlap rozlomil pečeti, list přejel očima a pokynul vojákům, ať mě pustí. Měl jsem tady vyčkat a ozbrojenci mě měli hlídat, než se vrátí. To bylo dobré znamení. Čas jsem využil k léčení. Předem jsem se však zeptal a stručně vysvětlil, co budu činit. Jak se mi hodily smotky listů, jimiž mě vybavil dobrotivý Grub!

Brzy byl jsem předveden před pana Spytihněva Mladinu, představil se a překotně započal vykládat své naléhavé poselství o

obležení mise armidenskými silami a o nutnosti kvapně odvést pana Mladinu do bezpečí. Ten muž však odmítl misi opustit a navíc se seběhlo něco dalšího. Mise byla napadena. Usoudil jsem tak z hluku, který se rozlehl budovou kdesi z přízemí a ze vzdáleného jaketu nějakého muže. Zapřísahal jsem pana Mladinu, že musíme uprchnout, a to hned. Odmítl mě ale poslouchat a vyřít se v patách dvěma vojákům směrem, kde se rozhořela divoká šarvátka. Nezbylo mi, než ty bláhové muže následovat do epicentra bojové vřavy, za níž jsem tušil Armiden a jeho cvičené nohsledy.

Vpadli jsme do místnosti, která vypadala jako knihovna. Nějaký hobit tam v koutě ječel, jako když ho na nože berou, bna zemi ležela mrtvola. Nad ní se skláněl chlap s kudlou. A byli tam další dva cizáci, evidentně kouzelníci, neboť místnost se zahálila žlutým světlem magických výbojů. A další dva vojáci, zjevně dříve přítomní, stali se cíli. Rychle jsem si učinil obrázek, kdo je kdo, poukročil a ozářil místnost zášlehem krvavě rudého světla. Cítil jsem na kouzelníky a volba se ukázala jako velice správná. Dříve než stihli cokoli učinit, zhroutili se oba na zem. Třetího chlapa, toho s nožem, dobili vážně zranění vojáci. Zpoza regálů se vyloupil další muž, hobit. Možná se však přirtil zvenčí, zcela jistý si nejsem. Ukázalo se, že je náš. Vyštěkl na mě, co tady dělám, a když jsem odvětil, že jsem Wreda, posel z Agerru. Řekl, že to ví, že mě přeci zná. Já ho ale neznal, alespoň jsem si nebyl vědom. Vypadal jako úředník a úředníkem také byl. Ten hobit, co předtím tolik ječel, se jmenoval pan Mračivec, byl to starší úředník gwendarronské mise a toto byl jeho podřízený. Mladší úředník Malwo Lokýtko. Ted', když se mi hobit představil, už jsem byl doma a jeho totožnost se mi částečně vybavila. Malwo Lokýtko býval členem Nurnské družiny, kdysi dávno. Vybavuji si, že jsem s ním krátce táhl na nepovedenou výpravu do Notaratu. Bylo to někdy před pěti šesti lety. Jenomže víc se mi nevybavilo, poněvadž mě strašně začala bolet hlava. Svezl jsem se do kouta a pan Mračivec pochopil a nechal mě Lokýtkem neprodleně odvést z místnosti. Tam venku na

chodbě mi Malwo vysvětlil, že knihovna, respektive spisovna, jaký je pravý účel místnosti, je obestřena magickou ochranou azurionu. Teprve když mě hobit odvedl až do Mladinovy pracovny, mě bolehlav opustil a byl jsem schopen soustředění. To už tady zase byl i pan Spytihněv Mladina, i pan Bolek Mračivec, a také praporečník Mlat. Došlo mi, že to je právě onen muž, který má být dosazen na plukovníkovo místo, a choval jsem v něj tedy důvěru. Byli tu i další vojáci. Řekl jsem, že je třeba, aby v místnosti zůstali pouze prověření lidé, poněvadž je třeba celý incident a především mě posláni zde důsledněji projednat. Pan Mladina pokynul vojákům, aby opustili místnost. Spolu s ním zůstali jsme tu jen já, Mračivec, Lokýtko a Mlat. Tedy prověřeni lidé.

A teď nastal čas seznámit přítomné s přítomností Nurnské družiny ve městě a s jejím posláním identifikovat přeběhlíka, zajistit jej a v bezpečí dopravit do Kanceláře na ochranu státních aktivit. A posunuli jsme se tak dále, neboť když nic jiného, tak se ukázalo, že Přeběhlík skutečně existuje a že se nejedná o Armidenem řízenou provokaci. To je, myslím si, pro tuto chvíli velice zásadní zjištění, jež nám řeší některé otázky a zužuje tak naše potenciální aktivity. Musím říci, že Malwo Lokýtko se ukázal jako velice moudrý muž, který má věci v hlavě srovnané, a uvědomil jsem si, že jeho zjevení zde je pro naše snažení jako dar z nebes. Původní plán na odvedení pana Mladiny z mise se sice rozpadl v prach, ale to nebylo zásadní. Zásadní bylo, že i přes rozbití plánu situace zůstala pevně v rukou a začala se vyvíjet směrem pro Nurnské příhodným. Nicméně stručně k tomu, co jsem se dozvěděl. Mise byla skutečně znovu kontaktována a Přeběhlík požádal o přímý osobní kontakt. A ten starší úředník Bolek Mračivec, který sice na krátký okamžik, ale skutečně tváří v tvář nedlouho poté Přeběhlíka spatřil. Dá se ale vyvodit, že o plánovaném kontaktu se dozvěděli i Armidenští, setkání zamezili a uvedli gwendarronskou misi do stavu obležení. A to nejen fyzického, ale i informačního. Byli prý zlikvidováni všichni poštovní holubi jak s depešemi do Agerru, tak ti na cestě sem. K násilnému přerušení

korespondence došlo několika dny, vzápětí po neúspěšném setkání s osobou gwendarronského zájmu, a proto mise s posledními informacemi o neúspěšné schůzce vyslala jízdního posla. Jen bohové vědí, kde je mu konec. Nicméně podstatné je, že Přeběhlík existuje, je skutečný a nachází se na území města. Respektive nacházel ještě čtyřicetiletého jarna, kdy ke schůzce mělo dojít. O schůzku bylo Přeběhlíkem požádáno skrze posla, malého chlapce, syna majitele hostince U cibule. Hostinec U cibule se nalézá na jižním okraji města nedaleko řeky. Chlapec přinesl zprávu, že má být vybrána důvěryhodná osoba, která se v hostinci s Přeběhlíkem setká. Vybrán byl starší úředník Bolek Mračivec. BVolek Mračivec, důvěryhodný muž, má na obchodní misi ve správě spisovnu a stará se o tajnou agendu a šifrování depeší. A právě tento muž, zde přítomný, potvrdil, že Přeběhlík onoho dne v hostinci U cibule osobně spatřil, než se věci zvrty. A pravil, že Přeběhlík tedy skutečně existuje a jedná se o jednoho z armidenských Mistrů. Čímž jsou míněni mistři heralionští, členové armidenské rady.

Bolek Mračivec tedy splnil všechny Přeběhlíkovy požadavky a dostavil se pětadvacátého jarna vpodvečer do hostince U cibule. To jest vešel do lokálu v předepsaném ustrojení, položil na stůl baret a třikráte nechal svoji špacírku upadnout na zem. A potom jej spatřil. Na druhé straně lokálu vstal muž, který na smluvený signál očekávaně zareagoval. Pan Mračivec jej popsal jako lehce přtloustlého muže středního věku ve vlněných cestovních šatech a šedém plášti s kapucí, s holí, koženým žebadlem a koženými botami. V tomto okamžiku se však situace zvrtila. Do lokálu náhle vpadli tři muži a když ony muže Přeběhlík spatřil, vmžiku zmizel. Pan Mračivec zmizení posal, jako že se Přeběhlík magicky vzdálil. Jednalo se tedy o nepochybně kouzelníka. Od té doby už k žádnému kontaktu s gwendarronskou misí nedošlo. Pan Spytihněv Mladina vyslal do hostince U cibule praporečníka Mlata, který získal informace, že muž, který inkriminovaného dne z hostince tak narychlo zmizel, byl zde ubytován. Byl zde ubytovaný

již několik dní a měl zaplacené až do osmadvacátého. Ubytoval se pod jménem Zarim Čarivec a pobýval zde sám.

Z dostupných informací tedy vyplynulo nejen, že Přeběhlík skutečně existuje, ale že se skrývá někde na území města. A také to, že Armidenci se informace o jeho existenci dozvěděli a že se rozhodli jej zlikvidovat. Toho večera byl jejich pokus neúspěšný, tak je napadlo zasáhnout přímo na gwendarronské misi, kam předpokládali, že povedou jeho příští kroky. Proto dnes v noci zaútočili. Ti tři mrtví z dnešní noci jsou totiz ti samí muži, kteří přerušili navázání kontaktu v hostinci U cibule. A to je vlastně dobrá zpráva. Byli to ti samí, tedy operovali odloučeně. Totožnost Přeběhlíka tedy snad nikomu nevyjevili a jejich animalia, pokud jsou mrtví sami stvořitelé, přestali vaporisovali spolu s jejich černými dušemi. To znamenalo, že sice nevíme, kde se nalézá Přeběhlík, ale také, že Armidenci ztratili výhodu času. Teď byla řada na Nurnských. Získali jsme jistý čas na uvážlivý postup, který nebylo záhodno promrhát. A gwendarronská obchodní mise se stala místem, kam bylo záhodno přestěhovat hlavní stan. Řekl jsem, že Nurnští se ubytovali v hostinci Na kameni a ti že jsou zatím v bezpečí. Ale kdo v bezpečí není, je především Nif Bouřlivák, střezící tmavý průjezd, a Fenx Worna, plazící se po střeších. Pan Mladina vyjevil přání, aby se Nurnští přesídlili na misi, kde budou ubytováni. Pan Malwo Lokýtko se nabídl, že pro toho Nifa dojde a předá mu zprávu, aby se Nurnští přesídlili.

A mezitím požádal jsem pana Mladinu, aby ty tři mrtvé nechal přenést do nějaké klidné malé místnosti, že bych jejich o samotě rád odborně ohledal. Kupodivu se nad mým přáním nikterak nepozastavil a nechal mrtvolu přenést do skladiště. Mezitím jsem se ubytoval v podkroví a připravil se na to, co jednou muselo přijít. Na Revenanovo temné učení. A potom ve skladu jsem se s mrtvými zalíbroval. Ujistil jsem se, že stěny nemají uši ani oči. A potom jsem oslovil toho s nožem a rozhybal mrtvému ústa. Této noci stal jsem se definitivně temným, překročil jsem hranici, jež se jiní překročit neodvážili. Ale já se odvážil.

Dobře mě Revenan učil, věru dobře. Skončil na šibenici, ale jeho umění žije dál v nás, jeho tajných pokračovatelích! A mrtvý se stal mým otrokem a přeochoťně vyjevil mi pravdy, jež by za života neřekl, ani kdyby byl mučen. Již tedy vím, že muž, o němž se pan Mračivec domnívá, že byl Přeběhlík, Přeběhlíkem nebyl. Ten muž byl jeho asistent. Asistent bez přímého postavení v heraldické radě, asistent Mistra. Asistent, zněj někdo vytloukl duši tak, že si ani nebyl s to vzpomenout, odkud pochází, kde se narodil. Věděl pouze, že je asistentem svého pána, asistentem natolik oddaným, že mu musil zasvětit celý život až tak, že na život vlastní už nezbyl prostor. „Asistenti Mistrů žádné přátele nemají“, řekl mi sípavě mrtvý, „Asistenti jen slouží“. Ten muž v hostinci U cibule se jmenoval Morek Kalich a přezdívalo se mu Žebro. Z toho tedy vyplynulo, že nasazení Armidenci zřejmě identitu Přeběhlíka, o němž nemají pochybností že jde o Mistra heraldické rady, stále neznají. Ale nějak se dopídili identity muže, pracujícího momentálně pro něj. Morka Kalicha, zvaného Žebro. Poznali ho tam v lokále U cibule. Dost možná však tuto informaci už nestihli poskytnout dále. Řekl bych, že věděli o schůzce, ale netušili, kde se má odehrát. Mají tedy na misi nějakého nízko postaveného donašeče, vždyť koneckonců věděli, kde v domě nalézt pana Mračivce, znali polohu spisovny. Sledovali tedy pana Mračivce, mířícího na schůzku, a spadli do lokálu. A poznali Morka Kalicha, pobývajícího zde pod falešným jménem. Dal bych krk na to, že Morek Kalich poznal velice dobře i ty tři Armidence. Když jim Kalich pláchl, obrátili svou pozornost na Mračivce. Bylo třeba o tom Morku Kalichovi, kouzelníkovi, zjistit ve velice krátkém čase více. Troufal bych si skorem tvrdit, že onoho Morka Kalicha znají na armidenské obchodní misi, jež se nalézá na východním okraji města, a že se tam onen muž, přezdívaný Žebro, už neukáže.

Vyčerpán odebral jsem se na lože a cestou potkal pana Lebeň s paní Lebeňovou. Hnusní lidé. Ta dáma se naparovala jako pytel cuklat a nechala si políbit ruku. Nu což. Až přijdou Nurnští a přinesou odvolávací rozkaz

pro jejího muže, sklapne jí. Předpokládám, že Nurnští přijdou až ráno.

Závěry

Nad ránem prvního dne měsíce travna mě probudilo bušení na dveře pokoje. Pan Mlat si mě žádal, abych identifikoval muže, kterého vartující vojáci zatkli v zahradě a který se dovolával mého jména. Byl to Grub a ležel v blátě ve stejné pozici jako já včera. Pravil jsem, že je to střelmistr Grub, jeden z mých mužů. A Grub mi potom v klidu vypověděl, že se Nurnští bez vozů pokusili projít skrze dav k branám mise, ale dav je nepustil. Požádal jsem tedy pana Spytihněva Mladinu, zda by mohl pomoci vlastních vojáků vytvořit koridor, kterým Nurnští do mise bezpečně projdou. Kupodivu pravil, že to snad nebude problém, a kupodivu to skrze nějaké vyjednávání a ukázkou ozbrojené síly zajistil. Jak přesně, to nevím. Nebyl jsem té záležitosti přítomen. Teď jsou Nurnští i se všemi osobními věcmi tady, za prozatím bezpečnými zdmi gwendarronské obchodní mise, ale vozy s porcelánem zůstaly v hostinci Na kameni. A pan Mladina se netváří, že by byl schopen dojednat i průjezd vozů. Prý když mu to předtím vyšlo, neznamená, že se to povede i podruhé. Moment překvapení prý nenávratně vyprchal. Na každý pád jsem z batohu vyňal odvolávací rozkaz pro plukovníka Lebeň a jmenovací list pro praporečníka Mlata a předal zmíněné dokumenty předákoví obchodní mise. Pan Mladina se uchechtl a jal se plukovníka Lebeň vychutnat. Hysterický řev paní Lebeňové mi bude znít v uších ještě hodně dlouho. Na páně Mladinovu strohé oznámení: „Pan Rapich Mlat je pověřen velením a Křislav Lebeň jde do důchodu. Tak si sbalte manželku a přestaňte otravovat“ asi nezapomenu nikdy. A chvíli poté byla i Nurnská družina pány Mladinou, Mračivcem a Lokýtkem seznámeni se situací. Co jsem se dozvěděl z promlouvání s mrtvými, to jsem si, pochopitelně, nechal na později, až budeme sami. To počká. Ale nepočkalo představit kumpánům Malwa Lokýtko. Nikdo z ostatních jej osobně neznal, ale někteří už jméno onoho dávného družiníka zaslechli. Tak moc byla

družina personálně mladá. Tak moc byla i nezkušená. Jinak na okraj: oficiální pojmenování funkce pana Spytihněva Mladiny je obchodní atašé Gwendarronu na území antrinském. To čistě pro pořádek.

Utrousil jsem před panem Mladinou, že asi přijdeme o ty vozy a koně, co máme ustájené dole ve městě a v jistém očekávání, že by po ránu mohl být svolný za tím účelem uvolnit oddíl vojáků a zajistit bezpečnou přepravu objektů mého zájmu sem na Misi, požádal jsem jej o podporu. Namísto vojáků blahosklonně uvolnil pana Lokýtko s tím, že se ve městě vyzná. Nezdálo se mi jako dobrý nápad vyrazit do města a nechat se utlouci rozvášněným davem, ale Malwo Lokýtko pravil, že shromáždění lůzy už se stihlo rozejít a že cestu pro vozy považuje za víceméně bezpečnou. Inu, věřil jsem mu, vždyť to byl jeden z nás, a navíc se nadmíru vyznal v místních reáliích. Rozhodl jsem se tedy srotit kumpanii a vyrazit vstříc hostinci Na kameni. Kupodivu cesta do hostince proběhla bez nehod, tovar na vozech zůstal nedotčený, nedotčena se zdála být i zvířata, tak se Grub s Borůvkou vyhoupli na kozlíky a obchodní karavana gwendarronská jala se razit si cestu vstříc obchodní misi. Jenže pohyb karavany městem přivábil oddíl rudokabátníků, příslušníků antrinského sboru. A začlo to nanovo. Papíry, doklady o zaplacení cla, vykládání tovaru z vozů, podrobná a důsledná inspekce nákladu za splnění na nekvalitu gwendarronského šmejdu. Během prohlídky Fenx Worna utrousil něco ve smyslu, že tady ve městě mají Antrinští pěkný bordel, takže ho zatkli a postavili stranou. Malwu Lokýtkovi jakožto místnímu bylo dovoleno místo prohlídky opustit a vypravil se tedy kvapným krokem na obchodní misi věc o šikanózním chování místních úřadů udat. A brzy se objevil notně rozhněvaný pan Mladina se skupinou vlastních vojáků a rozhorlil se, že se na postup antrinského sboru bude stěžovat. Velitel Antrinských nechal propustit Fenxe a pravil, že náklad je v pořádku a že můžeme pokračovat v obchodní cestě.

O polednách jsme tedy i s vozy šťastně projeli branami Mise a dostali náklad

do bezpečí. Tedy vlastně jak se to vezme. Pan Mladina se totiž svěřil s tím, že Misi pravděpodobně nechá opustit. Při jídle dozvěděli jsme se i jiné informace, například že paní Lebeňová bije svoji služebnou, slečnu Malou, a že už to dělat nebude. Tedy že takové bídné chování nebude žádným způsobem tolerováno. Pan plukovník Lebeň, takřka již penzionovaný, leč zatím ještě v činné službě, byl pověřen za doprovodu dvou mužů zajistit proviant nutný pro opuštění Mise. Kam se pan Mladina rozhodl uchýlit, to nebyl ochoten sdělit, zřejmě se ale musí jednat o nějaké odloučené místo. Praporečník Mlat obdržel pověření pohřbit dva padlé muže z krvavého incidentu včerejší noci. Pan Mračivec s panem Charvátém byli pověřeni připravit tajné dokumenty ke zničení. A Malwo Lokýtko byl panem Mladinou oficiálně jmenován jako styčný úředník mezi kumpání a velením Mise. Což bylo jediné dobře, poněvadž se tím učesaly poněkud rozvrácené a nejasné vazby. Malwo Lokýtko tedy bude oficiálním přidělcem Spytihněva Mladiny v řadách Nurnských a tím pádem předpokládám, že se v pravý čas dozví, kam se pan Mladina se svými lidmi hodlá uklidit. Pan atašé Mladina taktéž požádal, zda bych jej já za doprovodu přidělence Malwa Lokýtky mohl odpoledne doprovodit do paláce správce Antrinského svazku, pana Velebného, předat panu správci oficiální protestní nótu. Grub navrhl, aby šel místo mě Fenx Worna, jelikož je na obchodních dokumentech, jež Nurnským poskytují krytí, uveden jako předák obchodní karavany a je pravda, že mě se nápad poslat do jámy lvové Fenxe namísto sebe pozdávalo víc, ale pan Mladina věc rozsekl tak, že Fenx je sice předák karavany, ale jejím úkolem bylo mimo porcelánu dopravit do Antrinu i mne, muže vyslaného pevností Ager jakožto posilu gwendarronské obchodní mise, a tedy že jej předat oficiální protestní nótu doprovodím já. Tomu se nedalo vzpěčovat.

A jelikož jsme po obědě měli několik hodin času, odebrali jsme se odpočívát na cimru. Tedy bez Lokýtky, což bylo důležité. Na cimře jsem se totiž svým mužům konečně mohl svěřit a vyklopil jim tu věc o Morku Kalichovi řečeném Žebro. Tedy že

Zarim Čarivec, onen domnělý Přeběhlík z hospody U cibule, byl ve skutečnosti pouze Přeběhlíkovým asistentem, který se jmenuje Morek Kalich a který si nechává přezdívat Žebro. A přiznal jsem, jak jsem se k té informaci dostal, že jsem mluvil s mrtvým. To se ví, že se všichni mohli pominout. Respektive většina se tvářila spíš zaraženě a rozpačitě, pominout se mohl především Grub. To jsem ovšemže čekal. Tak jsem mu řekl, že sice uznávám, že se jednalo o akt za hranou a ovšemže ilegální, ale že byl veden v dobrém zájmu. A pravil jsem mu, že ilegální akty koneckonců provádějí i jiní, kteří si na rozdíl ode mne za ně nechávají platit. Pochopitelně dobře věděl, že narážím na vraždu Kormana Zlotého, za kterou si Grub nechal vyplatit tučnou odměnu na ruku. Takže zmlkl. Není totiž v Grubově zájmu, aby se to, co vím já, vědělo všeobecně. Tedy že je nájemný vrah. Někdy je dobré na lidi kolem sebe něco vědět. Především na takové uřvané moralisty, co kážou vodu a sami lemtají víno. Když se Grub uklidnil, začali jsme debatovat konstruktivně. Přednesl jsem teorii, že Armidenští mají na Misi nějakého nízkou postaveného špeha. Služku, stájníka, kuchaře. Mimochodem - místní kuchař se jmenuje Job Varný. Proč jsem o tom přesvědčený? Za prvé si nedokážu představit, že by se Armidenští nepokusili infiltrovat Gwendarronskou obchodní misi už z principu. A za druhé - při včerejším incidentu dobře věděli, pro koho jdou a v které části budovy ho mají hledat, znali dobře polohu spisovny i to, že se tam pan Mračivec bude nalézat. Naproti tomu ale jiné informace, sdílené pouze mezi pány Mladinou, Mlatem, Mračivcem a dalšími úředníky, například Malwem Lokýtkem, jim byly neznámé. Tedy krátce a jasně - Mise infiltrována je, ale někým nezvyklým. Kdybych měl hádat, vsadil bych si na Joba Varného, toho kuchaře. Je evidentní, že Armidenští věděli o gwendarronských kontaktech s Přeběhlíkem, ale neznali jeho totožnost a z důvodu šifrování se jim nepodařilo ani zjistit obsah sdělení, tedy získat indicie a povědomí o pokročilosti celé věci. Poslali do Antrinského svazku skupinu mužů, minimálně čtveřici, ale jsem taktéž přesvědčen, že více než čtyři ti muži nebyli a

ted' jsou všichni mrtví, což nám dává oddechový čas. Jeden padl hned na počátku intruze do spisovny, další tři potom vzápětí. Armidenští špehově, zřejmě nenapojení přímo na obchodní misi armidenskou, vzhledem k nemožnosti se k totožnosti Přeběhlíka dostat, uchýlili se k organizování záškodných akcí s využitím místní podplacené lůzy. Cílem bylo zamezit korespondenci s gwendarronským velením i Přeběhlíkem a postavení Mise do izolace. Jenže Přeběhlík se ozval jinak. Z hostince U cibule přišel kluk a přinesl panu Mladinovi vzkaz. Jaký, to se Armidenští zřejmě hned nedozvěděli, nicméně dostali se k tomu později. Věděli, že pan Mračivec se s ním bude kontaktovat osobně. Nevěděli však kde, proto jej nechali sledovat. Jinak si prostě sled známých událostí vysvětlit ani nelze. A proto mám podezření, že informátorem Armidenských je kuchař Job Varný. Když tedy později Mračivec, sledovaný skupinou Armidenských špehů, vstoupil do hostince U cibule, vyslal smluvený signál, jež Armidenští taktéž neznali, a vzadu v lokále se zdvihl chlap v šedém plášti - teprve tehdy špehově zasáhli. A v tom krátkém okamžiku, než jim domnělý Přeběhlík zmizel, jej poznali. A stejně jako Gwendarronští, i oni se pídili kam mohl zmizet, prohledali jeho nájemný pokoj, vyptávali se všude kolem. Ale na rozdíl od Gwendarronských věděli, že ten muž není Přeběhlík, že pro něj pracuje. Věděli, že se nejmenuje Zarim Čarivec, ale že jeho pravé jméno je Morek Kalich, přezdívaný Žebro. Věděli, že je jenom poskokem, že nepožívá žádného postavení v Heralionské radě. Neznali, čím poskokem je, ale na druhou stranu věděli, že slouží jako asistent některému z heralionských mistrů, možná vícero z nich. Z toho jsem usoudil, že Morek Kalich pro svého Mistra pracuje přímo zde, na armidenské misi, vlastně že tímto okamžikem mu nezbývalo než se do mise nevrátit a stáhnout se někam do úkrytu. Někde ve městě. Další z předpokladů je, že armidenští špehově si informace nechali pro sebe a snažili se onoho tajemného pana Žebra vystopovat, respektive odhalit jeho úkryt. Když se jim to za nepodařilo, rozhodli se zlikvidovat pana Mračivce, případně před smrtí z něj mučením dostat, zda nezná nějaké další podrobnosti.

Dostali gwendarronskou misi do stavu naprostého obležení, vzduch nad městem kontrolovala animalia připravená zlikvidovat jakýkoli pokus o průnik. Muselo jim být jasné, že pokud se Přeběhlík pokusí o další kontakt, musí se skrze asistenta do Mise dostat přímo. Jenže Žebro zůstával dál zmizelý a celá věc mířila do ztracena a tedy k neúspěchu. Špehově tedy zaútočili na spisovnu a pokusili se unést Mračivce. Během tohoto pokusu přišli o život. Jenomže tato informace nemohla být vykřičena do světa, musela zůstat utajena. A tedy utajena i uším armidenského zběha Žebra, který dál setrval někde v skrytu a čekal, kdy soukmenovci jeho skryš odhalí a krutě se s ním vypořádají. Z toho všeho vyplývalo jediné - Morek Kalich město neopustil, skrývá se v něm. Město velmi dobře zná. Ovládá magii, to předvedl více než zřetelně. Vlastní animalia, možná jich má víc. A promyšlí způsob, jak pokračovat v kontaktech s Mísí. Bylo tedy jasné, že se tady ukáže. Kde také jinde.

Později jsem se svýám náhledem na věc seznámil i pana Mladinu, o okolnostech, za jakých jsem přišel ke jménu Morek Kalich, jsem pochopitelně pomlčel. Pan Mladina zřejmě usoudil, že Nurnští mají své vlastní zdroje informací, což byla víceméně pravda, a navrhl, že by bylo dobré někoho poslat, aby zvenčí kontroloval, kdo přichází a odchází z armidenské mise. Na tuáto práci vyčlenil jsem Fenxe a Gruba, kteří jsou v záležitostech průzkumníčení a špehování velice zdatní a jen těžko by se hledal někdo povolanejší. A já jsem se přidružil k Malwu Lokýtkovi a panu Mladinovi. Vyrázili jsme předat oficiální protestní nótu správci Velebnému, což smrdělo průšvihem, nebo přinejmenším trapnými okamžiky. Rozhodl jsem se mlčet a do žádných vlastních hlasitých proklamací se nepouštět. Koneckonců stejně jsem přesvědčen, že Mise bude opuštěna, že k tomu skutečně dojde, a to velice brzy. A ukázalo se, že nepůjdeme sami. Přidružil se k nám i jakýsi Jolen Najbrt, který už čekal na zahrádě Mise s dvěma vojáky v mallikornských varkočích, a pan atašé na výpravu do města přibral i dva ztepilé vojáky z mužstva praporečníka Mlata. A brzy jsem pochopil, že pan Spytihněv

Mkladina požádal o pomoc Mallikorskou obchodní misi a že mu bylo stran zástupců sprátené mocnosti v osobě pana Najbrta vyhověno. Tedy že ženy a děti se tedy ještě dnes uchýlí do bezpečí mallikorských ochranných křídel. Spytihněv Mladina konkrétně pravil, že ženy a děti budou do bezpečí uchýleny, ale bylo jasné, jak to myslí. Prostě jim nedá na vybranou. Dojde ke kvapnému Armidenci nečekanému přesunu a uprchlíci budou vybaveni částí proviantu zajištěného plukovníkem ve výslužbě, panem Lebeněm. Na Gwendarronské misi zbydou jen muži. Bylo jasné, že mise bude držena, co nejdéle to půjde, ale nmaximálně pár dní. Potom budou spáleny tajné dokumenty a mise opuštěna. Pan Najbrt se spolu se svými muži odloučili před budovu mallikorské mise, dál jsme již kráčeli ve čtyřech. Zmizel totiž i Lokýtko. Měl zřejmě nějaké vlastní poslání a Mladinovo pověření konat. Ukázalo se, že ten Mladina, ačkoli jsem tomu během včerejšího krvavého incidentu se špehy příliš nevěřil, koná valice racionálně a promyšleně.

Morek Kalich, řečený Žebro

V paláci pana Velebného vše proběhlo dle představ. Valnou většinu času jsme byli odsouzeni čekat v předsálí, pan správce Antrinského svazku, obtěžkaný břemene správy rozsáhlých území, najde čas a setká se s ohlášenou návštěvou, návštěvou pana obchodního atašé Gwendarronu na území antrinském. Pan správce čas, bohům žel, ve svém navýsost nabitém programu nenašel, ale poslal alespoň sekretáře, pana Benedikta Řečného, aby věc vyřídil jeho jménem. Po laskavém přijetí a uvítacích formalitách pan atašé Spytihněv Mladina vyjevil výtky stran nečinnosti antrinského sboru vůči otevřeným útokům proti občanům gwendarronu a proti Gwendarronské obchodní misi vůbec a v této politováníhodné záležitosti předal do rukou pana správce Velebného, tedy prostřednictvím jeho osobního sekretáře, oficiální protestní nótu. Sekretář protestní nótu přijal, tvářil se však, že o žádných incidentech úřad pana Velebného dosud neměl ani zdání. Pan Spytihněv Mladina se však nedal a na pana sekretáře se obořil, že moc dobře ví, o čem je

řeč, vždyť s oficiálním protestem zde není poprvé. A že se stav věcí nezlepšil, by právě naopak. Mise byla obléhána a napadena lůzou, útočníci se pokusili krást a došlo i k úmrtím. Gwendarronský atašé trval na požadavku plné spolupráce antrinských úřadů a podal oficiální stížnost na působení antribného sboru. Pan Řečný pravil, že se jedná o příliš obvinění najednou a že je nutno vše zadokumentovat a vyšetřit. Zeptal se na nějaké svědky a utrousil něco o tom, že úřad správce disponuje hlášením hejtmána Mrava, velitele Sboru, o jistých provokacích stran Gwendarronské mise. Potom podotkl, že Antrin je svobodné město, kde si každý může chodit kam chce. A že pošle pár vojáků, aby převzali zmíněné mrtvé a na místě sepsali o celém incidentu hlášení. Pan sekretář Řečný byl skutečně velice výřečný, ač mi z něj začalo bzučet v hlavě jako včera v té spisovně. Spytihněv Mladina uzavřel rozpravu tím, že bude informovat nadřízené v Gwendarronu a že toto vše bude mít dalekosáhlé následky. Pochopil jsem, že jsem se stal přímým svědkem diplomatické nutnosti, něčeho, co nemohlo přinést žádný výsledek, ale co se odehrát prostě muselo. Pan atašé předal oficiální stížnost, doprovodil ji nutnými proklamacemi, a pan Velebný skrze svého úředníka dal zástupci Gwendarronu najevo, že je mu ukradený, a že se hněvu jeho krále neobává, poněvadž Teydrikův trůn je daleko a Antrinský svazek je podporován a zaštitěn Armidenem.

Ve čtvrt na šest sešli jsme se opět za hradbami obchodní mise, chyběl pouze průzkum, střezící armidenskou misi. Babačan Borůvka se ozval, jestli by nebylo dobré zkontrolovat, zda jsou Grub s Fenxem v pořádku, ale odvětil jsem, že jim věřím. A pokud se dosud nevrátili, mají k tomu pádný důvod. Malwo Lokýtko pravil, že ta hospoda, kde si ti dva zřídili pozorovatelnu, se jmenuje U klíče, a že se jedná o docela slušný podnik. Navečer, před spaním, zeptal jsem se pana Mladiny, zda by nemohl nechat úředníky projít spisy, jestli se v nich nenalézají zmínky o Morku Kalichovi. Ráno jsem byl informován, že jméno Morek Kalich, řečený Žebro, je pro spisovnu Gwendarronské

obchodní mise neznámé.

A ráno tu Fenx s Grubem stále nebyli, což už poněkud zavánělo trablemi, a navíc ten pitomý Babačan zase zmínil, jestli by se to tam u toho Klíče nemělo očíhnout a jestli by se těm dvěma nemělo jít na pomooc. Čímž jednoznačně mínil mě, nebo někoho jiného, ale hlavně ne sebe. Prostě jako obvykle. A potom před obědem svou výzvu zopakoval znovu. A tak jsem ho k tomu Klíči za trest poslal. Obdařil mě ukrivděným pohledem, pokrčil rameny a konečně vypadl. Po dvou a půl hodinách byl zpátky a oznámil, že ti dva U klíče nejsou. Průzkumníci se neukázali ani při večeri, a to už bylo zlé. Jenže potom z Babačana Borůvky nějak vylezlo, že vlastně v hostinci U klíče vůbec nebyl. Do lokálu se vejít neodvážil, pobývat v blízkosti armidenské obchodní mise mu nepřišlo bezpečné, tak bloumal po ulicích v bezpečnějších koutech města. Malwo Lokýtko se nabídl, že ke Klíči po večeri zajde. Což učinil a tak jsme se mohli asi hodinu na to dozvědět, že ti Grub s Fenxem dřepí v lokále, popíjejí a dělají si poznámky o lidech vstupujících a opouštějících protilehlou budovu armidenské mise. Prolhaný Borůvka čuměl jako vejr, kterého právě opařili kýblem vroucí vody.

Jinak na okraj - pan Spytihněv Mladina vyjevil, že se Mise nachází v intenzivních přípravách na opuštění a že až bude vše přiopraveno, hodlá všechny zaměstnance stáhnout zpátky do Gwendarronu. Což znamená, že v tom vícím kotli tady zůstaneme zcela sami. To je zlé, věru zlé. Ale ještě horší vyhlídky se měly předestřít ještě té noci.

Toho animalia jsem si všiml jen díky Puklinovi. Zničený Borůvkovou zbabělostí odebral jsem se spát a nahore v podkroví mě havran upozornil na postavu ukrytou v přitmí. Okamžitě jsem vytušil, že jde o cizího d'áblíka a vyvolal útočné kouzlo. On zmizel, svazek blesků minul. Byl pryč. Potom jsem zaslechl zpoza dveří jeho nenávistné syčení. Přemýšlel jsem, jak ho zlikvidoval, ale potom jsem v dutém syčení za dveřmi rozeznal to slovo.

Posel. Posel! Evidentně se mi přemístil do zad. Rozestřel jsem ochrané kouzlo. Nezaútočil, zviditelnil se. Pochopil jsem, že jsem byl kontaktován. Kontaktován Přeběhlíkem.

Nebyl to však Přeběhlík, kdo mě kontaktoval, byl to asistent Žebro sám. A Morek Kalich skrze d'áblíka předal mi zcela jasnou zprávu, že se touží se mnou setkat tváří v tvář. V noci... dnes... stoky... na naplavenině... jenom jeden... kříž... Potom cizí animalio zmizelo. Animalio, které se tvářilo být animaliem Žebrovým. Dost dobře se také mohlo jednat o armidenskou léčku, ale tuto možnost jsem se staženou zadnicí zavrhl. Zašel jsem ihned za Malwem Lokýtkem a zeptal se ho, zda zná ve městě nějaké místo, kterému se říká Naplavenina nebo Na naplavenině. Řekl že takové místo zná. Dole u řeky. Blízko mostu. Tam, kde ústí odpadní stoky. Řekl jsem Malwovi, že jsem byl zkontaktován Morkem Kalichem a zda by mě na Naplaveninu nezavedl. Přitakal, že můžeme vyrazit hned. Tak jsme tedy vyrazili. On viditelný, já vybavený neviditelností z lahve, jež nezanechává magickou stopu. Nalehko. Malwo mi ukázal místo jemuž se říká Naplavenina. Poslal jsem ho k mostu a kráčel po kamenné náplavce k výtokům z podzemí. V jednom místě na byl zdi namalovaný kříž. Čerstvý. Mříž u výtoků z kanálu byla zrezlá, ale pootevřená. Vešel jsem dovnitř a po chvíli mě pohltila tma. Tápal jsem podél zdi temnotou vpřed. Slizko a neuvěřitelný smrad. Připomnělo mi to Šedovskou rebélii před lety. Stejně kanály, stejný dechberoucí zápach. V dále jsem spatřil chabý záblesk světla. Tápal jsem vpřed, světlo sílilo. A tam - rarach. D'áblík, co jsem ho už spatřil na Misi. Dal jsem, o sobě vědět, že jsem na kde stojím. Rarach lámaně pronesl: Mluvit... Pán... Vidět... Vidět! Pochopil jsem, že se neviditelností chť nechtě musím vzdát, jinak Morka Kalicha nespátřím. Zhmotnil jsem se. Rarach se otočil a vedl mě stokami kamsi hluboko pod město.

Ta zasmrádlá podzemní prostora připomínala pašeráckou skryš. Poházené bedny. Bidla s háky, jaká se používají při

zachytávání pramic. Dvě mrtvolky na zemi, dosud nezamřelé. A on, v přítmi. Nebezpečný muž, to beze sporu. Vyhubil hnízdo krysa aby sám jako krysa zabral jejich útočiště a uvelebil se v něm. Ne, tohohle chlapíka Armidenci nikdy nedostihnou. Ten je protřelý, špinavou ulicí odkojený. Položil mi několik dotazů. Kdo jsem, jaké mám instrukce. Odpověděl jsem po pravdě. Zaváhat nebo zalhat by mohlo znamenat definitivní přetržení veledůležitého kontaktu. Vyšel do světla. Přitloustlý, špinavý muž. Hádal bych mu pětatřicet. Byl to on, Morek Kalich, takový, jakého jej popsal pan Mračivec. Kalich pravil, že je ve městě přítomen, aby vedl jednání. A praviil, že nás našel ze své vůle na základě příkazu Mistra, který koná Dílo. A jeho Mistr, Lišaj Baruch Soumračný, Pastýř a Zvoník, Dohlížeč Dragolský, že je ochoten se setkat a opustit zdejší území. Ale že se také staly věci, které ty druhé věci značně komplikují. Morek Kalich pravil, že jeho Mistr se rozhodl opustit Armiden, neboť existují důležité záležitosti, s nimiž není ztotožněn, by co víc, s nimiž zásadně nesouhlasí. A stalo se také něco zlého. Mistr se dostavil ke Konsultaci a stalo se, že byl v polovině jarnu v Tunderu, ve svém sídle, napaden. Přišel o vysoké animalio. Mistr byl nucen přenést část svojí duše do objektu dvouletého dítěte. A následně, bez svých magických schopností se uchýlil do Dragolského hvozdu, který zná. Dohlížitel Dragolský! Je třeba Mistra nalézt a odvést do bezpečí. Ale předtím je nutné znovu získat to dítě. Mistr má své znalosti, ale v současném stavu není schopen užívat magii. To se musí opět změnit. Přivést k němu Dítě a provést extrakci. Osoba, co po Mistrovi jde, se nazývá Prcek. Dítě má Prcek, Prcek Dítě unesl. Je třeba zjistit, kam bylo Dítě uneseno a Dítě Prckovi odejmout. Teprve potom, s Dítětem v moci, pátrat po Mistrovi. Mistr zná tajemství, proto po něm Armidenští pasou. Dragolský hvozď je nebezpečný pro něj, ale i pro jiné. I pro pronásledovatele. Proto se uchýlil právě tam. Než Mistr zmizel v Dragolu, pověřil Morka Kalicha, aby na důkaz vážné spolupráce předal dokumenty, jež jsou důležité neje pro nepřátele Armidenu, ale i pro ty, jež by se Mistra pokusili najít. Jedná se o důkaz o spolupráci, kterou Mistr míní vážně. Najít dítě,

potom nalézt Mistra. Armiden se prý nachází ve fázi závěrečných příprav. Během následujících měsíců má dojít k ozbrojenému konfliktu a obsazení Antrinska. Ten Prcek prý sídlí na jednom z ostrovů na Jezeře žalmů. Ten ostrov se nazývá Mornien. Morek Kalich mě na závěr požádal o laskavost. Tedy zda bychom k jeho Mistru, až jej potkáme, mohli projevit úctu. A také mě požádal o nějaké jídlo. Přišel jsem nalehko, nic k jídlu jsem s sebou nepřinesl. Žebro byl ale tvrdý muž. Pochopil a statečně pokrčil rameny. Potom mi předal svazek dokumentů. Rarach mě vyvedl ze stok a zmizel. Potrkal jsem se s čekajícím Malwem. Ten mne odvedl zpátky na Misi. Potom odběhl skutečně příkaz přivést ty dva z hostince U klíče. Bylo na čase prohlédnout si dokumenty a Gwendarronskou obchodní misi jako Nurnská družina opustit.

Kocáby

Krátce řečeno - nezbylo než se rychle vytrazit z Antrinu, vytrazit se dříve, než si Armidenští dají dvě a dvě dohromady a koncentrují síly. Gwendarronská obchodní mise byla beztak ztracena. Pan Spytihněv Mladina nás ráno oficiálně seznámil s tím, že mise bude opuštěna a gwendarronští zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci z území Antrinského svazku stažení do bezpečí, to jest do Nurnu. Malwo Lokýtko byl propuštěn ze služeb a přidal se k nám. Beztak byl jedním z nás. Jednou Nučrnský, Nurnský napořád. Byl jsem Malwova rozhodnutí velice rád. Jeho znalosti zdejší situace a reálií se ukázaly být nedocenitelné a jeho přítomnost v řadách druhů jsem chápal jako velice potřebnou. Rozhodli jsme se prodat vozy a porcelán. Pan Mladina přispěl cennými radami a věci se ujal Fenx Worna, můj zástupce. A musím přiznat, že se úkolu ujal znamenitě, neboť náklad prodal za velice dobrou cenu, dokonce se ziskem. Koně a vozy se prodal sice nepodařilo, ale to nebylo podstatné. Nechtěli jsme je však ponechat zde, napospas rabujícím davům. Rozhodli jsme se, že vypadneme směrem ke Škvárům, kde se pokusíme dlouhodobě ustájit povozy i vlastní jezdecká zvířata. Do Armidenu totiž půjdeme pěšky. Prvním cílem kumpanie byl stanoven

ostrov Mornien na Jezeře žalmů. K tomu nebylo koní zapotřebí, naopak, zvířata by se stala přítěží a dost pravděpodobně i neřešitelným problémem, který by nás odvedl od jádra věci.

Ve Škvárech, kam jsme dorazili pozdě odpoledne, však situace nevypadala tak, jak by vypadat měla. Statkem pana Kalibuse Matného obléhal rozvášněný dav. Stáhli jsme se tedy mimo obec a poslali na výzvědy nepovolanějšího z povolaných, průzkumníka Fenxe. Ten se onedlouho vrátil s děsivou zvěstí, totiž že statkář Matný, jeho žena a děti byli pověšeni. Na výzvědy, za vlastizradu. Byl jsem v šoku, obzvláště když jsem si uvědomil, že tíha viny za smrt pana Matného a jeho rodiny leží jenom a pouze na mých bedrech. To já je mám na svědomí a nikdo jiný. To já jsem při návštěvě statku už od vrat volal, že jedeme z Gwendarronu a že nám byl doporučen. Někdo z těch lidí, co byli přítomni, jej udal a Antrinští si na něm vylili hněv. Byl jsem natolik zdrcený, že jsem nebyl schopen velet. Bylo mi psychicky zle, doslova jsem se zhroutil. Naštěstí se vůdcovských povinností okamžitě ujal Fenx Worna, který začal udílet rozkazy. Navečer jsme rozbili ležení v divočině a Fenx u mihotavého světla lucerny nad mapou Antrinského svazku stanovil cíl přesunu. Maják u Jižních kopců na břehu Jezera žalmů. Kde je maják, mohla by být i vesnice a přístaviště. Tam by se dala opatřit loď. Loď jsme teď potřebovali ze všeho nejvíc. Ten maják podle mapy stál na území Antrinska, Armidenská hranice se táhla přerušovanou čarou až nad vodní plochou. Mapa zobrazovala jenom malou výseč vodní hladiny, jezero však musí být ohromné a jeho převážná část přináleží Armidenu. Krajinou jsme se pohybovali obezřetně stranou cest, vozy jsme nechali opuštěné v ležení. Už kumpanii nemohly být k užítku, spíše ke škodě. K Jezeru žalmů se kumpanie přiblížila až pátého travna. Slunce se klonilo k horizontu a z posledních sil ozařovalo Jižní kopce. Do nedozírna, kam až oko dohlédlo, se táhla lesknoucí se jezerní hladina zahalená mlžným oparem. Spatřili jsme maják a nedaleko se rozkládala nerozlehlá vesnice, čítající asi dvanáct budov. Pod prkenným molem se

pohupovalo několik nevelkých rybářských lodí. Lodí s plachtami. Grub ukázal na budovu a usoudil, že by ji odhadoval na hospodu. Zamířili jsme tam.

Hospoda to byla, hospoda plná místních. Ustájili jsme koně a objednali pokoj. Ubytovali jsme se. Bylo mi zle, zlý osud Kalibuse Matného mi sžíral svědomí jako nějaký masožravý červ. Neměl jsem ani pomyšlení na jídlo, toužil jsem být sám. Fenx rozhodl, že Nurnští si objednají něco k večeři a poptají se po lodích a možná i po někom, kdo by byl ochoten nás převést na Mornien. Tedy pokud se takový ochotný člověk najde a nebude nebezpečné vyjít cíl cesty. Natáhl jsem se na kavalec a brzy usnul. Co se odehrálo dole v lokále jsem se dozvěděl od svých pardů až o něco později, ale uvedu to pro pořádek už nyní. Druzi se rozesadili v lokále a zapřelí hovor s místními, přičemž se někteří přidali ke hře v kostky. Víceméně brzy vyšlo najevo, že obyvatelé téhle vsíky se živí rybolovem, ale také pašováním tovaru z Armidenu. A jak se zajímali Nurnští, zajímali se i oni. Snad Grub to byl, kdo jako první zmínil ostrov Mornien, ale zapřísáhlé tvrdit to nemohu, nebyl jsem u toho. Že unikla informace o Mornieniu považuji za chybu, ale sám jsem odstrašivým příkladem, kdy je vyřčena informace, která vyřčena být nemá, na nesprávném místě v nesprávný čas. Takový počín nelze vzít zpět a stává se hybatelem dějů, které by se jinak dost pravděpodobně odvíjely jinak. Chci tím říci, že já jsem tady ten poslední, kdo by měl Gruba soudit. Navíc byl veden dobrým zájmem, a to obstarat loď. Ukázalo se, že místní hospodský je osoba, jejíž prsty sahají daleko. Ačkoli odvětil, že žádné lodě tady k mání nejsou, si pak nějak Gruba vyčíhal někde na záchodcích, aby mu nabídl obchod. Tedy loď za nehoráznou, nicméně v naší situaci akceptovatelnou cenu. Grub postupně informoval spoludruhy, že nazítří by snad mohl přijít někdo, kdo by byl ochoten lodici pronajmout. Jinak té vesnici se říkalo Kocáby a hospoda nesla název U poslední rundy. Fenx Worna rozhodl, že ves i místní lidé vyhlížíjí víceméně bezpečně a že tady tedy přespíme a uvidíme, co přinese zítřek. Jenomže potom se do lokálu vstoupili

dva cizí lidé a podle reakcí hostů bylo zřejmé, že asi nejsou místní. Druzi mi ty dva později popsali jako divného člověka a bezuchého barbara. Rabijátovi prostě chyběl kus boltee. Ieronýmus se pokusil vnořit se barbarovi do myšlenek a svěřil se závěry, že přítomnost Nurnských je pro ty dva podezřelá. A že zvažují, zda kumpanie spíš pase po pašerácích či po těch, kteří pověsili Matného rodinu ve Škvárech. V těchto intencích také začali na Nurnských opatrně vyzvídat. Potom odešli. Fenx Worna vydal znamení, že je nutné se přesunout na cimru a uradit se. Druzi tedy dopili pivo a rozloučili se, že je čas jít vybalit batohy. A tam mne probudili a tam jsem se dozvěděl, jak se věci mají. Grub se zneviditelnil a šel číhat před lokál s tím, že pokud by se snad vraceli nebo odhalil něco podezřelého, vyhlásí poplach. Druzi sešli zase dolů a mně nechali napospas černým myšlenkám. Brzy jsem usnul a ani ten výbuch mě nevzbudil.

Za výbuchem stál střelmistr Grub. Zavčas si všiml, že vesníci se k hostinci blíží skupina po zuby ozbrojených mužů a seznal jejich zámysly natolik zřejmými, že nebylo na čase váhat. Založil rachejtli a odpálil jsi vstříc davu. Chvilí před nimi kolem Gruba proběhla žena v ledabylém odění a překvapila zbylé Nurnské voláním o pomoc. Trpaslík správně usoudil, že se jednalo o návnadu, jak druhy vylákat ven. Výbuch mezi nepřáteli napáchal velkou škodu, ale nepadl ani jeden. Naopak, muži vytasili zbraně a vyřítili se vstříc Grubovi, kolem kterého se vyrojili ozbrojení spolupardi. Došlo k prudkému střetu, který sice přesněji popsat nedokážu, ale vím, že jeho bezprostředním projevem byl masakr před očima Kocábských, kteří na vše zírali jako u vytržení. A výsledkem krvavé řeže bylo několik mrtvých včetně té ženy a dva prchající, jež se Grzubovi podařilo zavčas dohonit a zlikvidovat. Trpaslík si byl jistý tím, že měli namířeno k majáku, který ve tmě za vsí vysílal scvětelné záblesky na širokou vodu.

Nurnští obsadili hostinec a začali vyslýchat vybrané podezřele se chovající osoby. Výslechy brzy přinesly jisté představy o tom, co ti útočníci byli zač. Jednalo se o část

bandy Černého Lágra, které se snad též říká banda Kulišova. Jenže když bezuchý barbar, který byl považován za mrtvého, procitl a byl podstoupen výslechu, vyšlo najevo, že banda Černého Lágra a Kulišova banda jsou samostatné skupiny, které tyjí z pašeráctví. Kulišova banda je tlupa místních lidí a ti se tady neukázali. Mají snad sídlo někde v Jižních kopcích. Banda, která zaútočila, s místními nemá co do činění. Jedná se o Armidenské, kteří dost pravděpodobně operují v jižním Antrinsku a mají na svědomí popravu Kalibuse Matného ve Škvárech. Toto mi vysvětlil Malwo Lokýtko, když mě asi v deset hodin budil a taktéž mi vysvětlil, že se dost možná dostaví zbytek té tlupy a masakr bude pokračovat. Hobit mi sdělil, že Nurnští odnášejí mrtvolu do lokálu, aby nebyly venku na očích, a že zakázali komukoli z přítomných hostinec opustit. Což dokládá vzdálený řev Nifův. Z útržků hrubých vět jsem vyrozuměl, že zastražuje štagasty, aby dřepěli, aby nevstávali od stolů a drželi ústa.

Grubův únos

Nurnští očekávali útok, to bylo zřejmé na první pohled, útok tentokrát připravenější. Fenx Worna mi představil hostinského, respektive sdělil jméno, jež jsem neměl čas pochytit. Vejvar Šrach. A ten Šrach se zřejmě nějak dovtipil, že tomu celému tady velím, vstal a spustil litanii. Nezbylo mi, než se na něj obořit a usadit jej. Knajpář se posadil a začal blábolit něco o Vejvarovu blátu, což je prý vynikající místní pivo. Nif Bouřlivák se na pana Šracha zle zamračil a ten konečně ztichl. Fenx mi vysvětlil, že armidenská banda je momentálně zřejmě bez vůdce, poněvadž Černý Lágr byl identifikován v jedné z mrtvol. Místní lidé si prý postěžovali, že Lágrovi lidé tady často objevují a nárokují si pít zadarmo. Mrtvá žena v nedbalkách ukrývala za pasem kudlu, byla to prý nevěstka a patřila k nim. Říkala si Žlutá Berta. Lágrova banda má prý někde v horách nějaký barák, odkud vyráží na své výpravy do okolí. Tam by se mohl nacházet zbytek tlupy, pokud už nečíhá někde za humny. Bylo mi to divné. Měl jsem za to, že v horách mají hlavní ležení ti Kulišovci, ta lokální pašerácká sebranka.

Ale Jižní kopce jsou možná sdostatek rozlehlé, aby pojmuly tlupy obě. O provoz majáku se prý stará nějaký pan Larvička s paní Larvičkovou. Rozhodl jsem se, že tady v Kocábích nás nic dobrého nečeká a přdestřel plán co nejrychleji odtud vypadnout. Prostě si vezmeme tolik lodí, kolik budeme potřebovat a zmizíme. Máme jednoho zajatce, znalého armidenských poměrů, tedy toho bezuchého barbara. A potom bude třeba vybrat někoho, kdo umí ovládat loď a především se vyzná na jezeře. S těmito dvěma zajatci bychom mohli nasednout do lodi a odplout někam na západ při pobřeží, tam se prospat a potom vyrazit vstříc Mornieniu.

Vyzval jsem přítomné, ať se přihlásí, kdo umí ovládat loď a vyzná se na jezeře. Přihlásili se čtyři muži. Vybral jsem jednoho a nechal ho spoutat. Byl vyděšený natolik, že ochotně spolupracoval. Jmenoval se Slanec Odvar. Nurnští si postupně odcházeli zabalit batohy a snašeli je dolů. Mezitím jsem se jal učinit hostinskému výhrůžku, že se nám tady v době naší nepřítomnosti postará o koně. Pokud se vrátíme a byť jediný kůň vykáže známky špatného zacházení či újmy, bude popraven. Nemělo smyslu se s těmi lidmi mazat, beztak museli být s pašeráky i Armidenskými sprážení. Někde z dálky se ozval zvonec. Hostinský Šrach ochotně vysvětlil, že se jedná o zvuk zvonce od majáku, že prý pan Larvička takhle bimbá co půl hodiny. Nevěřil jsem mu ani nos mezi očima.

Byli jsme připraveni vyrazit k molu, když se ve dveřích hospody objevil Grub a vstřčil dovnitř chlapa. Trpaslík za ním práskl dveřmi a zůstal venku. Byl to hobit, mužík s takovým divným, jakoby napůl vyhrézlym okem. Tvářil se zaraženě a pak z něj vylezlo, že by si chtěl promluvit. Řekl jsem, ať se nejdřív posadí a dá ruce na stůl. Což učinil a ochotně se vzdal i kudly, co mu čouhala zpoza opasku. Právil, že se jmenuje Korec a že je od pana Kuliše. Tedy zástupce Kulišovy pašerácké bandy osobně. Přál si mluvit o samotě. Usoudil jsem, že mu vyhovím. Věci se tak mohly jednoduše než zamotat. Alespoň jsem si to v tu chvíli myslel. Vlezli

jsme do kuchyně, tedy Korec, Worna a já. A dřepli jsme za stůl. Vylezlo z něj, že ho přivábil hluk té krvavé potyčky, a pochopil jsem, že se chce nějak domluvit, aby jejich teritorium zůstalo nedotčeno. Sdělil jsem mu, že nám jde pouze o loď a až budeme mít loď, okamžitě vypadneme a už se tady neobjevíme. Právil, že loď bývají přivázané u mola, že to je odsud co by kamenem dohodil. A potom jsem se začal dotazovat na maják a na smysl signálů, které vydává, a tím to začalo. Vlastně pro mě zhaslo, žekl bych. Ten muž bleskurychle rozhodil rukama, že ani Fenx nestihl zareagovat. Z rokou Korce vylétlo cosi, co jsem zprvu považoval za magický výron, ale Worna mi později vysvětlil, že se jednalo o nějaký hrubozrný prach. Prostě najednou jsem měl toho prachu plné oči, nic jsem neviděl, než se mi zhmotnily výjevy skrze havrana. A ty výjevy mi vyjevily pobíhajícího Worna a cítil jsem pach magie, pach spáleniny po Puklinově výronu energie, která minula. Hobit zmizel, pěkně po kouzelnicku. Něvěděl jsem, jestli tu Korec někde je a nebo není a provedl jsem úhybný manévř, tedy teletransfer do pokoje v patře. Ani na pokoji se mi však zrak nevrátil, naopak, hlavou mi cloumákla hrozná bolest. ASkrze Puklinu měl jsem jenom matnou představu, co dělají naši. Korec zmizel, a už se nevrátil. Nepřipřítli se ani po zuby ozbrojení nepřátelé. Odhodlali jsme se tedy dokončit to, co jsme začali a do čeho Korec vstoupil. Tedy dokončit plán dojít k molu, sebrat loď, zbytek poslat ke dnu a z Kocáb odplout. Družina měla dva slepce, naštěstí oba dva slepí byli vybaveni magickými animálii. Ieronýmus v tom chodit uměl, a to věru dlouho. Já jsem v tomhle ohledu byl nováčkem a musil jsem s postižením sžít.

Sotva kumpanie vykráčela na venkovní schody, přilétly ze tmy tři rachejtle a vybuchly. Přilétly odněkud od majáku. Jedna explodovala přímo tam, kde se nacházelo nic netušící čelo voje. Fenx Worna se okamžitě zhroutil na zem. Pod jeho rukama zvald i zajatý Slanec Odvar. Že je nenásledovali další, včetně mě, to považuji vlastně za zázrak. Další exploze otřáslly budovou. Vmžiku se družina rozpadla na

nahodilé hloučky a jednotlivce. Nif Bouřlivák se vyřítíl směrem k majáku. Nikdo jej nenásledoval. Alespoň v první chvíli ne. Někdo v očekávání další palby uskočil do budovy. Já se vypotácel vpřed, tam ke břehu jezera. Myslel jsem jen na mola a na ty lodě. Ztratil jsem pojem o tom kdo je kde. Zasluchl jsem bojový řev Nifův a třeskot zbraní,. Tedy Korcovi lidé zaútočili. A museli se tam postupně přimíchat i další Nurnští, poněvadž když jsem pod navigací Pukliny kráčel po břehu k molu, řinčení zbraní zesílilo.

Z lodic u mola nezůstala přivázaná žádná, Korcovi lidé museli lana přesekat. Puklina brzy lodě objevil pohupovat se na tmavé hladině. Provedl jsem teleport do jedné z lodic. Jak jsem byl za Puklinu rád! Bez něj nebyl bych nic, odsouzený čekat na ránu odkudkoli, bez možnosti se bránit! Bylo jasné, že Nurnští potřebovali lodi dvě, zbytek mohlo klidně schvátit Jezero žalmů. Nahmatal jsem veslo a jal se pádlovat. Potom se vedle mě zhmotnil Ieronýmus, aby mi pomohl. Dva slepci na vodě. Zajistili jsme dvě lodě a vytáhli je na břeh. Tam jsem se pokusil vymýt prach z osleplých očí, ale bylo to marné. Ieronýmus pravil, že hospoda nehoří. Tedy že nehoří asi. A sdělil mi, že Nurnští zřejmě Korcovy lidi pobili a že z nějakého důvodu útočí na hospodu. Ukázalo se, že část Korcových lidí vnikla do lokálu od záchodků a že Malwo Lokýtko tak tak včas vyběhl dveřmi ven a bouřlivého barbara uvědomil. Ted' obléhali hostinec naopak Nurnští. Rozvášněný barbar vpadl dovnitř, Puklina mi poskytl výjev Babačana Borůvky sápadícího se oknem a dokonce i bojovně naladěného Fenxe Worny mířícího kuší na kohokoli, koho neznal. Někdo mu musel pomoci na nohy. Tužil jsem za kudůkovým zmrtyvčvstáním léčitelské schopnosti družinového druida. Zbytek Korcovy bandy neměl šanci.

Vydali jsme se s Ieronýmem k hospodě, do cesty se nám postavili nějakí místní. Usmažil jsem jednu siluetu. Ukázalo se, že se jednalo o ženu. Zbytek davuse rozprchl do vesnických stavení. Vpadli jsme do lokálu a seznali, že Korcovi lidé jsou mrtví, ale Korec mezi nimi nebyl. A prý ani venku na

něj chlapi nenarazili. Vypařil se pryč. Oznámil jsem, že máme lodě, a že tedy nic nebrání Kocáby konečně opustit. Jenže se ozval Nif a řekl, že během šarvátky zmizel Grub. Vylezli jsme s hospody a volali Grubovo jméno. Marně. A potom Babačan Borůvka našel stopy, o nichž tvrdil, že patří Grubovi. A usoudil, že Grub odešel s pěticí mužů. Respektive že byl unesen. Tento Babačanův vývod se ukázal být správným. Potvrdil to jeden z Korcových mužů, který procitl z omráčení. Potvrdil to ještě předtím, než mu Fenx Worna podřízl hrdlo. Korec podle výpovědi popraveného zajmul trpaslíka a vede jej do Hnilec. Hnilec, tak říkají Korcovi lidé místu v horách, kde stojí barák tlupy. A banda Černého Lágra a Kulišova banda je asi nakonec jedno a to samé. Nebo jsou alespoň částečně propojené. Část mužů z té pětičky, co unesla Gruba, totiž byli Armidenci. Armidenci od nějakého Čadivce. Takže té noci jsme skutečně notně zdecimované Kocáby opustili. Ale ne na lodích. Lodě zůstaly vytažené na břeh daleko za námi. My jsme táhli za Babačanem Borůvkou, který se snažil sledovat stopy Grubových únosců. Únosců, kteří evidentně znali kraj a pohybovali se rychle. Na rozdíl od nás, kteří jsme oblast Jižních kopců neznali vůbec. A kteří jsme se pohybovali pomalu i z toho důvodu, že mezi námi byli dva slepí. Já a Ieronýmus. Grubův život visel na vlásku a ten vlasek držel ze všech sil, vlastně spíš visel na Babačanu Borůvkovi, družinovým stopaři. Na jeho úsudku ted' záviselo bytí a nebytí našeho střelmistra trpaslíka Gruba. A navíc se ukázalo, že máme ještě jednoho zajatce. Kde se vzal, to netuším. Hobit s roztrženým nosem. Nos mu prý roztrhl Fenx Worna, když mu z něj rval kořist. Zlatou nánosnici. Hobit, když mu došlo, že jeho pard byl namíste popraven, začal žadonit o slitování. Možná proto jsem si ho všiml až ted'. Že dosud mlčel. Nif navrhl, ať chlapa vyslechneme a že zatím doběhne k majáku, kde prý zůstaly nějaké rachejtle Lágrových mužů. Ty rachejtle by se totiž při osvobozování Gruba mohly hodit. Od jezera se táhla mlha jako bílé mléko.

Hnilec

Část informací jsme ze zajatého hobita dostali hned, čáast až cestou. Hnilec leží asi hodinu cesty v horách. Armidenští prý místní bandu pašeráků přinutili ke spolupráci a prolnutí se s ní. Lodě u mola odžili Armidenští a převážná většina těch, co do hor odvěkli Gruba, patří také k té armiodenské chásce. Kromě Korce. Korec je účetní, ale poslouchá příkazy nějakého Čadivce, což je Armidenec jako řemen. V Hnileci před odchodem na přepad zůstalo ještě nějakých deset dvanáct lidí. Ta prolnutá banda rabijátů si ale prý neříká banda. Říká si společenstvo. Ve společenstvu se prý nalézají i nějaké ženy. Například nějaká Tonka Kamarádka. Kurva pro všechny. Vůbec je to tady v okolí s dobrými mravy nějaké prachbídné. Tak kupříkladu starý pan Larvička, co se stará o maják a vysílá signály, tak ten prý prodává svoji ženu, paní Larvičkovou. Prodává ji každému, kdo si řekne a zaplatí. Ta Tonka Kamarádka je prý mladá, ale moc se nemyje.

Zatímco muž vypravoval, zavedly nás stopy taženého Gruba a jeho únosců do hloubi Jižních kopců. Stopování nebylo až zas tak náročné, vedla tu poměrně zřetelná pěšina. Dozvěděli jsme se, že ten Hnilec, to je vlastně osamocené stavení na břehu jezera. Odtud se k tábořišti tak řečeného společenstva dostávají stezkou stoupající do hor podél potoka. Tam, asi půl míle daleko, se nalézá jeskyně a jakési neurčené množství chatrčí. To je místo, kam měli zavléct nebohého Gruba. Na úkor Čadivce si Babačan s Fenxem svorně notovali, že jsou přesvědčení, že je mrtvý,. Prý padl během přepadu v Kocáběch. Banda tedy zřejmě přišla o velení. Kdo převezme po Čadivci velení není až tak jasné. Mohl by to být Korec, ale ten nepochází z Armidenu. Na druhou stranu je to prý travič. Co přesně tím travičem chtěl zajatec naznačit, mi není úplně jasné. Společenstvo, respektive banda, přepadla Kocáby za jediným účelem. Jasný Čadivcův rozkaz zněl zajmout jazyka. A to se podařilo. Nebylo pochyb, že Gruba čeká trýznivé mučení a potom nevyhnutelná smrt. Dohodli jsme se, že nejprve obsadíme barák na pobřeží, ten Hnilec, a potom pronikneme do kopců. Podle zajatcovy vzrůstající nervozity jsme pochopili, že jsme se přiblížili

k Hnileci. Babačan Borůvka zhasil pochoděň. Světlo by nás mohlo prozradit. Poslal jsem havrana na průzkum a mezitím mi Borůvka nalil do očí nějaký lektvar. Kupodivu pálení přešlo a začínal jsem zase vidět. Havran necelé čtvrt míle před námi objevil dům, působil opuštěně, okenice zavřené. Na břehu molů s dvěma lodicemi. Postavili jsme se do bojové formace vedené Nifem. Táhlo k půlnoci, když Nif rozkopř dveře budovy a společenstvo vpadlo dovnitř. Barabizna byla skutečně prázdná, ač zjevně někým obývaná. Ale přesto se tu někdo našel. Grubova krysokočka, nebo jak mám to animalio, co jsem Grubovi nepříliš zručně stvořil, popsat. Ale díky tvorově nezaměnitelnému zjevu, a tedy bezchybné identifikaci bylo zřejmé, že Grub dosud žije. V opačném případě by totiž animalio už zaniklo a setrvalo ve formě rozplzlého rosolu, dokud vby jej nadobro nevysušily jezerní větry a nerozpadlo by se v nicotné nic. Zajatec nám pro pochod do kopců mohl být spíše ke škodě než k užitku a proto jej Fenx Worna pevně připoutal k trámu. Připravili jsme se do bojové pohotovosti a vyrazili potmě a v naprosté tichosti stezkou, směrem, který určoval Puklina.

Že je stezka jistěná nástrahami se ukázalo asi po sto sázích, kde došlo k explozi. To už se kumpanie nacházela v jakési soutězce na římse nad zurčícím potokem. Výbuch zranil kde koho, včetně mne, a dal nepochybně těm nahoře vědět, co se chystá. Stáhl jsem se, taktéž učinil zraněný Lokýtko a slepý Ieronýmus. Odněkud ze tmy naslepo přilétly šípy velice nebezpečné razance. Nif zařval a vyrazil vpřed. Sám. Palba ustala, respektive zřejmě se soustředila na lomozíciho barbara, který se dral stezkou vzhůru. Obdara jsem Fenxe neviditelností a když jsem to samé prováděl nad Babačanem, přitítil se Nif. Byklo jasné, že je těžce zraněný. Řval, že ten chlap s lukem zdrhl a že málem vypustil duši. Nif působil nezvykle vyděšeně, jeho úděsem rozšířená bělma zářila do noci jako dvě bledé hvězdy. Nif pravil, že ten noční střelec byl neobyčejně hbitý a jeho střelba jistá a drtivá. Přesto - jednalo se pořád jen o hlídku. O hlídku, která se stáhla a jistě dala vědět, aby se Armidenci připravili do

pohotovosti. Situace, v níž se Nurnští octli, nepůsobila příliš nadějně. Zneviditelněl jsem se též a vyslal havrana na průzkum. Brzy bylo jasné, že kdesi před námi se nalézá skalní plošina s několika chatrčemi. A že tam vládne poměrně značný chaos a planou jakési dohady. Rozhodli jsme se pomalu postupovat vpřed a brzy na vlastní uši zaslechli výkřiky. Zřejmě tady nikdo nevelel, respektive veleli různí lidé různým jedincům. Zřetelně jsem rozpoznal Korcův hlas, který vykřikoval, že když bude zajatec propuštěn, útočníci odejdou. Někdo jiný ale ječel, že zajatce je třeba co nejrychleji dopravit k Prckovi. Prcek - to jméno už jsem slyšel. Armidenec. Tajemný muž z ostrova Mornien, který drží Dítě! V Nifovi se zase rozbourila krev, nalil si do chřtánu nějaký lektvar a vyhrnul se vpřed. Zaslechl jsem i pohyb svých neviditelných spolupardů. Formace Nurnské družiny se rozpadla na samostatné entity a nastala mela, o níž jsem přestal mít přehled. Jen díky Puklinovi vím, že Fenx Worna zahájil palbu a zhmotnil se kdesi vpravo u jedné z budov. Nif se hrnul vpřed a dva muže, které potkal, přizemnil fatálně zlatistým kladivem. Někteří z Lágrovců, nebo jak tomu zločinnému spolku vlastně říkat, počala odhazovat zbraně a vzdávat se, jiní však nemínili složit zbraně ani omylem. Nějací další ozbrojenci vyběhli z jeskyně. Potom se nedaleko ode mne zhmotnil Babačan. Podle zatvrzelého výrazu hobitova jsem vyrozuměl, že kouzlil. Nějací lidé padli jako mouchy. Potom mne vyrušil šelest zleva a i já pozbyl formy nespátitelné. V zášlehu rudých blesků se zhroutila Tonka Kamarádka. Mohu potvrdit, že byla mladá a že už nikdy nezestárne. Nif se rozeběhl ke štole a zmizel v ní. Ozvěna vracela jeho hrdelní řev: Grube! Grube!!! Borůvka vyběhl za barbarem. Potom jsem zaslechl Ieronýmův výkřik zprava. Tedy i Slepý tu byl a měl se k dílu! A křičel, ať si lehnou na zem a vzdají se. Což několik přehajících skutečně učinilo. Potom štola vyvrhla výkřik, že našli Gruba.

Teprve později jsem pochopil ten chaos. Část lidí, co tu žila, byli pouzí vesničané, které tlupa využívala na práci. A příloznic. Takových ženštin, jako Tonka Kamarádka, tady bylo víc. A do toho místní

pašeráci, Korcovi lidé, a potom ti nejnebezpečnější z nejnebezpečnějších - Armidenci. Armidenci konsternovaní tím, že přišli o velitele, o onoho Čadivce. Tedy poměrně významně nesourodý splenec lidí. Možná právě Čadivcova smrt stála za tím, že Nurnští této noci obstáli a nepřišli o jediného muže. Tedy ani o Gruba, který byl nalezen spoutaný a do krve zbitý, ale živý. A ten pravil, že velení nad bandou se chystal převzít jistý pan Sračka, muž, který jej osobně vyslýchal. Pan Sračka smrděl jako tchoř. Hned bylo jasné, jak si svoji nelichotivou přezdívku vysloužil. Rozhodli jsme se popravít Korce dřív, než zase někoho oslepí a zmizí. Ochtně jej popravil můj svědomitý zástupce Fenx Worna. Smradlavý pan Sračka byl spoután. Během krátkého prvovýslechu se ukázalo, že ležení v Jižních kopcích sloužilo jako překladiště tovaru, jímž byli podporováni armidenské bojůvky po celém Antrinském svazku. Tudy proudily dodávky zbraní, výbušnin, proviantu a osob. Teď toto místo bylo jednou provždy zničeno a cítil jsem pýchu nad tím, že to jsou právě Nurnští, kdo zasadil armidenskému snažení první citelnou ránu. Získali jsme pár dní k dobru, než to Armiden zjistí a než vzdme síly k podniknutí protiúderu. Podle pana Sračky po Čadivcově smrti to tady měl převzít nějaký pan Smrž. Pan Sračka totiž jako nearmidenec neměl dostatečné předpoklady.

Průzkumem jeskyně byl objeven armidenský kontraband, především tedy veliké množství výbušnin. Grub dostal za úkol výbušný materiál prozkoumat a vyčlenit, co by se mohlo hodit. Zbytek bude odpálen, čímž toto místo zcela zanikne. Také byl objeven únikový východ zpátky k pobřeží. Dobře to tady měli Armidenci zařízené, věru dobře! Dozvěděli jsme se, jak to vlastně bylo s Grubovým únosem. V podstatě neměl šanci. Přepadová skupina na něj víceméně náhodně narazila, když připravovala útok na hostinec, a během krátké šarvátky Grub pozbyl vědomí. Procitl, až když jej spoutaného vlekli ztemnělou krajinou posetou holemi kopců.

Všichni přeživší byli koncentrováni do jedné z chatrčí a bylo jim dáno na

srozuměnou, že pokus o útěk bude odměněn okamžitou a nemilosrdnou smrtí. Fenx Worna s Malwem Lokýtkem od Hnilce přivlekli zajatce, jehož za sebou kumpanie nechala spoutaného před útokem. Teprve tehdy jsem seznal, že onen hobit se zkrvaveným chřípím jmenuje Hnát. Rozhodli jsme se, že tady přespíme a ráno připravíme odstřel. A oddělíme Armidenské od nearmidenských. Mezi Armidenci se pokusíme určit někoho, kdo zná ostrov Mornien. Jenom takový jazyk by se nám mohl hodit. Životy ostatních pozbyly valného opodstatnění. A ještě jedna komplikace vypstala. Ukázalo se, že Grub, strážící v Kocáběch před hostincem, neměl sbaleno. A že tedy všechny jeho věci zůstaly tam nahoře v patře pod postelí nájemní cimry. To tedy značilo, že se chťe nechtě budeme musít do Kocáb přeci jen ještě jednou vrátit. Přesto: dobytí hnízda téhle lůzy a záchranu trpaslíka Gruba považují za držinový majstrštyk a také jsem za tu výtečně odvedenou noční práci všem spoludruhům od srdce poděkoval. Výzvy, které nás čekají, jsou však mnohem, mnohem větší. Dají-li bohové, zítra vplujeme do Armidenu.

Krajina

Co to tu, v podzemí, nasládle puší?
Co to tak, u d'asa, mrtvolně páchne!?

Jak se zdá, někdo tu vypustil duši
a duše zůstala při těle! Ach ne!
Nad trupem zteřelým smutně se tetelí
vklíněna mezi dva odlišné světy
(míním svět živých... a záhrobí, chcete-li)
neznalá, že je tu ještě svět třetí...

Prostor, jenž oba dva předešlé prolíná
kde význam hranic se vytrácí docela -
úchvatná, přízračná, bezbřehá krajina...
svět duší, jež znovu zas vstoupily do těla

Měl jsem vcelku jasno v tom, toto místo musí být zničeno. A spolu s ním musel být zlikvidován veškerý proviant, který měl zásobovat armidenské bojůvky v srdci Antrinského svazku. Měl jsem za to, že pobiti by měli být vicovní zajatci, ale na tom už jsem netrval tak skálopevně. Beztať události v Kocáběch a zde, v Hnilci, nezůstano

Armidenu utajeny nadlouho. Navíc jsem cítil, že mí spolupardí vraždit nechtějí. Fenx se dokonce otevřeně postavil za toho zajatého Hnáta. Vložil jsem tedy Hnátův osud do Fenxových rukou. Trpaslík Grub se velice rychle oklepal z následků nočního únosu, věznění a mučení a začal kverulovat ohledně toho svého zpropadeného majetku, zapomenutého v kocábské knajpě. Trval na tom, že vyrazit do Kocáb se musí teď hned.. Bylo mi jasné, že s vyšilujícím Grubem toho mnoho nesvedu a dělit družinu jsem považoval za naprostý hazard, který by mohl přivodit jenom to, že budou uneseni nebo zabiti další muži. Pověřil jsem tedy Gruba, ať vybere ze zabavených výbušnin a proviantu to, co bychom byli schopni unést a převézt s sebou na Mornien, a připravit odpal zbylého materiálu. Po chvíli přemlouvání pochopil, že to je jediná cesta, jak zase pohne on se zbytkem družiny. Uklidnil se a odkráčel k jeskyni. My zbylí provedli jsme v zajatecké chatrči krátký výslech zadržených. S výjimkou Hnáta, jehož bytí a nebytí vlastnil Fenx Worna, padli Nurnským do zajetí tři muži a dvě ženy. Všichni do jednoho místní, Armidenci byli po smrti. K místním patřil i ten Sračka. Ukázalo se, že žádný z nich se v nedozírných vodách Jezera žalmů nevyzná a zdálo se, že ani neovládají řemeslo lodivodů. Nebyli nám tedy k užítku. Druzi, na rozdíl ode mne, v zásadě dál trvali na tom, že vězni mají být propuštěni na svobodu. Tedy až na jediného - na toho pana Sračku. Fenx Worna, můj zástupce, se ochotně ujal role popravčího a zmíněného zločince podřízl nožem. Ostatním bylo dáno na srozuměnou, že opustit zajateckou chatrč smějí až ráno, jinak dopadnou stejně bídně. Snad pochopili.

Grub vybral něco výbušnin a naložil je do toreb jediného zrekvírovaného nákladního koně. A pravil, že vytahal bedny zajímavých pálenek všeho druhu. Tak jestli prý má někdo zájem, ať si pobere, co uzná za vhodné. Do chlapů jako když střílí - vyřítili se k ústí jeskyně jako žizniví psi. Proto jsem nahlas a rezolutně nařídil odpal za směnu, ne déle. A vyslal jsem havrana tam dolů k přístavišti obhlédnout velikost a plavbyschopnost těch dvou lodic, co jsme tam

před útokem zmerčili. Brzy se ukázalo, že se někomu z bandy přeci jen podařilo uprchnout. Jedna lodice zmizela a na druhé někdo založil požár. Bylo jasné, že do Kocáb se budeme muset vrátit všichni, pěšky a veskrze kvapem. Jediné lodě zůstaly tam - ty dvě, co se nám podařilo vytáhnout na břeh s Ieronýmem. A pokud hledat alespoň trochu zkušeného lodivoda, tak jediné tam. Grub se vydal zažehnout zápalnou šňůru a zbytek výpravy i s naloženým koněm pospíchal soutěskou dolů. Vedl nás pan Hnát, kterému Fenx Worna sňal pouta.

Plavba k Mornieniu

Táhlo na půl třetí hodinu noční, když se před Nurnskými z husté mlhy vynořily siluety ztichlých kocábských domů. Ačkoli se Grub vztekle cukal, nedal jsem jinak, než že nejprve je nutné zajistit lodě. Pospíchali jsme tedy s notnými obavami ke břehu jezera tam, kde lodice měly být. Jak jsem byl šťastný, že zůstaly na svém místě, zjevně nepoškozené. Zatímco Nif s Grubem odešli k budově hostince vyřídit záležitost s věcmi, věnoval se zbytek Nurnských kvapnému přenášení nákladu.

Lodě už byly naložené a ti dva nikde. Ieronýmus podotkl, že v družině vládnou zmatky, protože má slabého vůdce. Tím myslel mě. Nevím, co to do něj tak najednou vjelo, ale potom jsem si všiml, že drží jednu z těch zabavených lahví a že z ní dost ubylo. Rozhodl jsem se jednat a vyběhl k hospodě. Tam jsem narazil na ty dva, kteří si vyřizovali účty s hostinským. Ten chlap se evidentně rozhodl část Grubových věcí zpronevěřit a teď je z něj Grub s Nifem násilím vytloukali zpět. Zabránil jsem nejhoršímu. Hostinského jsme potřebovali živého, když se nám pod pohrůzkou smrti měl postarat o koně. Ne mrtvého. To bychom se se svými zvířaty mohli rozloučit, tedy alespoň ti, kteří se z Armidenu navrátí ve zdraví. Tedy pokud se vůbec někdo navrátí. Teprve potom je možné s hostinským srovnat účty, ať už bude konečně zúčtování jakékoli. Znovu jsem tomu proradnému vesničanovi vysvětlil, co se stane, když byť jen jediný z koní dojde úhony.

A vytáhl jsem z něj jméno člověka, který se z kocábských obyvatel na jezeře nejvíce vyzná. Krčmář více než ochotně udal jistého Olivera Kohouta.

Pan Oliver Kohout byl vytažen z domu jen v nedbalkách a nedostal jinou možnost, než aby se oblékl a jel s námi. Jeho žena byla umlčena penězi, které jsme předtím zabavili hostinskému, a dostala příslib peněz dalších, až její muž učiní, co se po něm žádá. Potom jsme rozčuchaného pana Kohouta kvapným krokem přihnali k lodicím. Tam dal Fenx Worna panu Hnátovi svobodu. Ten vzal okamžitě do zaječích. Stále si nejsem jistý, že jednou nezapláceme nad svými vlastními hroby, ale jednou jsem dal Fenxovi slovo a slovo vůdce platí. Musí platit. Tak to prostě je.

Na východě se mlžný obzor začal prosvěcovat pomalu probouzejícím se dnem a my vypluli s loděmi spojenými za sebe lany. Vůdčí loď: lodivod Kohout, já, Malwo a Grub. Lodice závěsná: Fenx, Nif, Babačan a Ieronýmus. Byl jsem rád, že mi tak Ieronýmus s Babačanem zmizeli z očí. Vody jezera byly zpěněné mohutnými vlnami, vlnami tak mohutnými, že se mi záhy udělalo zle.

Takřka celý den a taktéž den následující jsem prozracel. Tělo mi zesláblo, nebyl jsem schopen se prospat a už vůbec ne meditovat. Byl jsem příslovečně rád, že jsem rád. K plavbě samotné tedy nejsem schopen mnoho říci. Jenom stad tolik, že ačkoli se pan Kohout opakovaně ohrázel, že ostrov Mornien vůbec nezná a že takhle hluboko v armidenských vodách nikdy nebyl, k ostrovu Mornien dokázal navést loď takřka neomylně. A velice dobře znal, kde bude možné přistát.

Temné útesy Mornieniu jsem více tušili než byli s to spatřit kolem druhé hodiny ranní sedmého travna roku 1091. Ostrov se vynořil zčistajasna, ale pan Kohout se nezdál býýt překvapeným. Řekl, že útesy se táhnou všude a že pokud se přiblížíme, lodě se roztříští o skaliska. Potvrdil se tak předpoklad vytušený z mapy, že existují toliko jediná dvě místa, kde je výsadek možný. Tedy pláž, u níž

je v mapě znázorněna vesnice a místo druhé, odlehlé, jež kartograf v mapě označil varovnými symboly. To odlehlé místo jsme si zvolili pro vylodění. Pan Kohout vedl loď několik hodin tmou podél rozburácených skalisek. Potom začalo svítat a svítání odhalilo neutěšená skaliska. Měl jsem zrak zakalený nevyspáním, ale pocity, jež Mornien evokoval v mé svobodě uvyklé útlocitné duši, byly veskrze naskrz hnusné. Ostrov Mornien je skutečně hnusné místo. Kolem páté hodiny se v dohledu objevila malá kamenitá pláž, posetá oslizlými balvany. Přirazili jsme bez větších potíží ke břehu a vystoupili na suchou zem. Neutěšenou krajinu halila mlha, ale kam oko dohlédlo, nikde nebylo živáčka. Zajistili jsme lodice lany a přesunuli se pod útes, kde do svahu stoupala strmá, zřejmě málo používaná stezka. Babačan Borůvka obhlédl stopy a usoudil, že na pláži lidská noha nestanula přinejmenším několik posledních dnů. Pod skaliskem kumpanie zbudovala provizorní ležení a Fenx Worna, dobrovolník, se zatím odebral na prvotní průzkum. Využit k průzkumné práci animalia jsme se z důvodu obav pře magickou stopou neodvážili. Jejich čas ještě přijde. Znovu mne pohltila nevolnost. Byl jsem v této chvíli naprosto k nepotřebě, oči se mi zavíraly únavou. Do ležení jsem se doplouhal s vypětím všech sil. Ještě předtím, než jsem se znovu pokusil usnout, předal jsem velení Fenxovi, jehož tělo je, zdá se, uvyklé na cokoli. Ani neutěšenost tohoto místa mu neubrala na duchu, naopak, působil nabuzeně očekáváním. Naším cílem byla věž tajemného pana Precka a Dítě, jež bylo třeba objevit a odvést. A Fenx Worna se ujal plně ujal velení nad uskutečněním této troufalé mise. Prvotní průzkum byl prvním krokem, aby mohla Nurnská družina podniknout následný průnik do vnitrozemí. Ukázalo se, že podobně bídně jako já je na tom i střelmistr Grub. Lehl si odevzdaně vedle mne na holé kamení. Malwo Lokýtko zvracel o kus dál v křoviscích, ale stál pevně na nohou. Zbytek Nurnských vynášel náklad z lodí a vyčkával, s jakými zprávami se navrátí zástupce vůdce, kudůk Fenx Worna...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, starosta liscannorský*